

Sixth Sense

ဆဗ္ဗညု
မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

- ◆ ကမ္ဘာပျက်ကိန်းနှင့် အယူအဆအမျိုးမျိုး
- ◆ ပယောင်းတိုင်စက်ဝိုင်း ငွေကြေးအစီအရင်
- ◆ ပယောင်းတိုင်တြိဂံ ကျန်းမာရေး အစီအရင်
- ◆ ခြေရာမြေမှုန့်ဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ
- ◆ လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသူကို ပညာပေးနည်း
- ◆ အချစ်စိတ်စွမ်းအားဖြင့် သိမ်းပိုက်ခြင်းအစီအရင်
- ◆ လိမ္မော်ခွံအသုံးချ ပူးတွား ဆန်းစစ်နည်း

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်

စက္ကန့်အာရုံ
စာပေတိုက်

အသံ (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း (၅၀) အထက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀၊ ၀၉ ၃၁ ၉၁၆ ၁၀၇၊

- ❖ မြန်မာ့ စုန်း ကဝေ မှတ်တမ်း
 - ❖ အနောက်တိုင်း စုန်း ကဝေ မှတ်တမ်း
 - ❖ ထင်ရှားတဲ့ စုန်း ကဝေများရဲ့ အစွမ်းများ
 - ❖ မန္တန်ရဲ့ အာနိသင် အစွမ်းထူးများ
 - ❖ အင်း အိုင် ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ မန္တရား(၇)မျိုး
 - ❖ ဥုံ ခြောင်း ဟုံဟုံ ဖွ ဥုံဖွ သွာဟ အဓိပ္ပာယ်(၆)မျိုး
- စသည်ဖြင့် စုံလင်စွာ တင်ဆက်ထားသည့် ကဝေပျို့မှတ်တမ်း

မူပိုင်ခွင့်

BURMESE
CLASSIC

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းသည် ပရိသတ်များအတွက် ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများစွာဖြင့်
ဝယ်ယူသိမ်း စာအုပ်ကောင်းအဖြစ် ဖန်တီးထားသောကြောင့် အမှတ်စဉ်အလိုက်
ဖတ်ရှုသွားသင့်ပါသည်။ အမှတ်စဉ် ၁၅၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈ စာအုပ်များကို
မရလိုက်သူများအနေဖြင့် ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေနှင့် ကိုယ်စားလှယ်များ
အရောင်းဆိုင်များတွင် မှာကြားနိုင်ပါသည်။

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း” ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

တမ္ဘာ့သေက်၊ ပုဂ္ဂန်တောင်အက်ဗွဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဘက်အကောင်နံပါတ် ၀၀၄၁ - ၂၂၀၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဘက်မှ ငွေလွှဲခန့်အတူ မိမိမှာယူလိုသော (၆) လ (သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ကျသင့်ငွေကို ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။ ငွေ လွှဲခကို မှာယူသူဘက်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

BURMESE
CLASSIC

(၆)လ ၁၈၀၀၀ ကျပ်

(၁၂)လ ၃၆၀၀၀ ကျပ်

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ် ပေးပို့ရမည့်လိပ်စာ၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို အကြောင်းကြား ပေးရပါမည်။

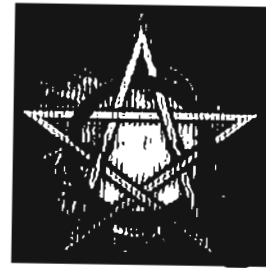
ဘက်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ ပါ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့ ဆောင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့် မည်။

အမှတ်(၂၀) ထွက်မည့်ရက် စောမည်

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၂၀)ကို ဧပြီလဆန်းပိုင်း၊ ပထမ ရက်သတ္တပတ်အတွင်း ထွက်ရှိပါမည်။ မြန်မာနှစ်ကူးသစ်၊ မဟာ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ပရိသတ်များ စောစီးစွာ ဖတ်ရှုနိုင်ပါမည်။

နောက်စာအုပ်များကိုလည်း လစဉ်၊ လဆန်းပိုင်းတွင် ထွက် ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားသွားပါမည်။

||

Sixth Sense
Publishing House

ဖြန့်ချိရေး - ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေ

အမှတ်(၁၇၀-၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထောက်၊
ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀၊ ၀၉ ၃၀၀ ၅၀၁၆၀။

No.19, APRIL, 2015

No.19, APRIL, 2015

ကမ္ဘာပျက်ကိန်းနှင့် အယူအဆအမျိုးမျိုး	၁၁
သုတေသီတစ်ဦး	
ကျပ်လုပ်တာ . . .	၅၆
မကွေးညိုစိမ့်	
လမ်းပေါ်က လူထူး လူဆန်းတစ်ဦး	၈၂
မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ	
အဆိပ်မြား	၁၀၂
ဝသုန်ဟိန်းထက်	
ကိုယ်တွေ့မှစာ	၁၁၁
မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)	
အစိမ်းတိုက်ခြင်း	၁၂၀
သန်လျင်ချမ်းမြေ့အောင်	

အောက်လမ်းဆရာ၏ ဖြောင့်ချက်	၁၃၈
အသင်္ခယာ	
အိပ်မက်အကြောင်း အိပ်မက်ဖတ်နည်း(၂)	၁၄၉
တိုတင်ဝင်းလှိုင်	
အလကဝန	၁၆၆
လူရှိန်အောင်	
နိုင်ငံတကာမှ ဂန္ထီရဟာသများ	၁၉၉
စိန်ဝင်းမော်	
ကြောင်တင်ငွေ	၂၀၄
စိုးယဉ်ထွန်း	
မီးခိုးရောင်ပညာရပ်	၄၃

ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဖွယ်စိရင် နည်းများ

ဖယောင်းတိုင်စက်ဝိုင်း ငွေကြေးအစီအရင်	၂၈
နှလုံးသားချင်းနီးကပ်စေမယ့် အချစ်သီချင်း	၃၁
ဖယောင်းတိုင်ကြိတ် ကျန်းမာရေးအစီအရင်	၃၂
ခြေရာမြေမှုန့်ဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ	၃၄
လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသူကို ပညာပေးနည်း	၃၆
အချစ်စိတ်စွမ်းအားဖြင့် သိမ်းပိုက်ခြင်းအစီအရင်	၃၈
လိမ္မော်ခွံအသုံးချ ဂုဏ်ရည်ဆန်းစစ်နည်း	၄၀

သုတ / ရသ ဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်

ချင်းမင်းကြီးရဲ့ မြေနီရောင် စစ်သည်များ	၅၀
ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်း	၇၆
တင်သားအကြီးမားဆုံး အမျိုးသမီး	၉၀
ပင်လယ်စောင့်နတ်မင်း ပိုဆိုင်ခွန်	၁၁၈
နိုင်နီဆော့တွေကို စားသုံးတဲ့ မိစ္ဆာစား	၁၄၆
သဲကန္တရရဲ့ ထာဝရခရီးသွား ကုလားအုတ်များ	၁၆၂
လူစကားပြောသော အဖြူရောင်ကတ္တဝါငှက်	၁၆၄
ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ချစ်စရာကြောင်ငယ်လေး	၂၀၂

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ဂန္တိရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ မွေးဖွားပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထားပါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များပါဝင် လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန် နေရာများကိုလည်း ချန်လှပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဂန္တိရ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေ့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်မရွံ့ခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့် စာမူနှင့် စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

ဆဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

၏
ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးစွဲမရှိမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပါ။ “ဆဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့် စောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထူးထူးဆန်းပြားမှုများကို ခေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။ ဂန္တိရလောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် မွေးဖွားလာသည့် ခေတ်မီ ဂန္တိရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော်၊ ဝိသွာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ်သမိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂန္တိရဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ဂန္တိရဝတ္ထုများ၊ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်နှင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲတင်ဆက်ပါမည်။

ကိုမိုး(တောင်ကြီး)
ဆဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း(အယ်ဒီတာအဖွဲ့)

2000

සිංහල-සිංහලයා

සාමාන්‍ය සන්නිවේදන

မြန်မာနိုင်ငံတော်

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ကုမ္ပဏီရေးရာ

1998

၂၂၂ (၂၂၂) { (၂၂၂) }

[illegible][illegible]

3 3 3 3

အနုပညာ

၁၃၂

ကွန်ပျူတာ

සත්‍යයන්

ပုံနှိပ်တိုက်

အောင်ဦးမ.

မြန်မာ့သမိုင်း

ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ -

မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

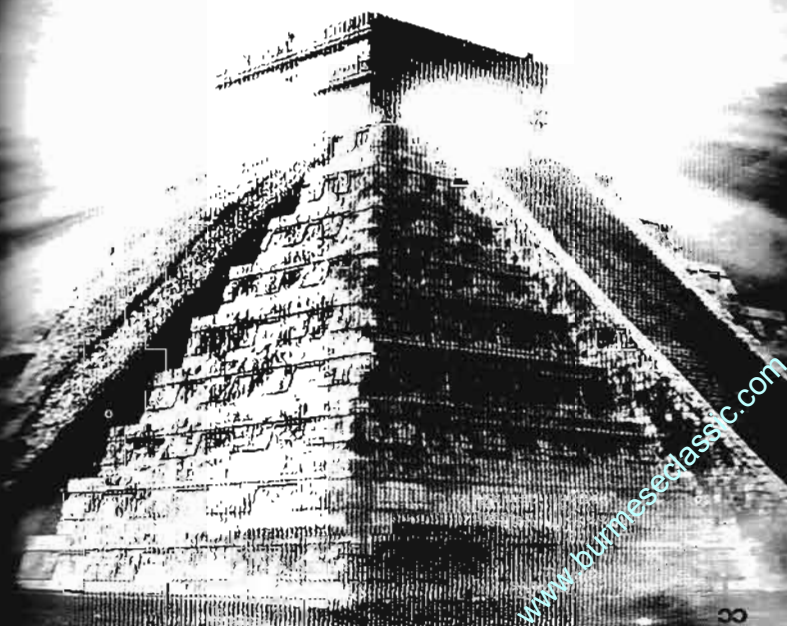
စုစုပေါင်း - ၁၉၂၀၀၅၀၁၆၀၊

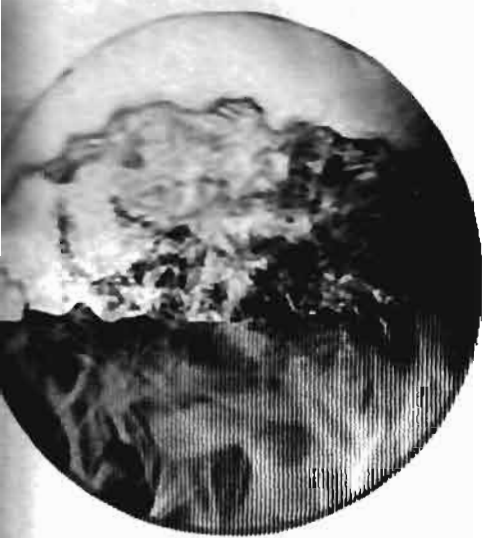
တန့်ပိုး -

10

သုတေသီတစ်ဦး

**BURNING
CLASSIC**

ကမ္ဘာကြီး၏

အခြားဘက်ခြမ်းသည်

မတရားအေးနေမည်ဖြစ်၍

ပူလွန်းခြင်း၊ အေးလွန်းခြင်း၊

အခြေအနေ နှစ်ရပ်လုံးတွင်

သက်ရှိသတ္တဝါများ

အသက်ရှင်နိုင်တော့မည်

မဟုတ်ပါ။

“ကမ္ဘာပျက်ကိန်း” နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအမြင်

ဗုဒ္ဓဘာသာအရ ကမ္ဘာကြီးနစ်မျိုး ရှိသည်။ သင်္ခါရလောကနှင့် အသင်္ခါရလောက ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ်တကမ္ဘာနှင့် အသစ်တကမ္ဘာဟူ၍ ဆိုနိုင်သည်။ ဤနေရာ၌ ကမ္ဘာဟူသော ဝေါဟာရသည် ပထဝီဘာသာကသုံးသော အရှေ့ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း၊ သမုဒ္ဒရာတို့ ပါဝင်ကမ္ဘာကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပေ။

ဤနေရာ၌သုံးသော ကမ္ဘာဆိုသည်မှာ မွေကို အခြေခံသတ်မှတ်သောကမ္ဘာ ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေသော သဘာဝရှိသည့် ကမ္ဘာနှင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုအလျဉ်းမရှိသော နိဗ္ဗာန်ဓာတ်လောကကို ဆိုလိုသည်။ လုံးဝ မတူညီသော ကမ္ဘာနှစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘာဝနှစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပထမလောကကို လောကီဟုလည်းကောင်း၊ ဒုတိယလောကကို လောကုတ္တရာဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။

လောကီကမ္ဘာကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ၎င်းတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးတို့သည် ပျက်စီးနေကြကုန်သည်။ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရှေ့၍ကြကုန်သည်။ မမြဲကြပေ။ လောကုတ္တရာဟုခေါ်သော လောကသည် လောကီ၌ကဲ့သို့ စိတ်၊ စေတသိက်ရှုတို့ မရှိ။

နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထဓမ္မသာရှိသည်။ မပျက်စီး၊ မဇုတ်စီးနိုင်၊ မြဲနိုင်သည်။ ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်မှုတည်းဟူသော သင်္ခါရဓမ္မကို နိဗ္ဗာန်၌ ရှာမတွေ့နိုင်ပေ။

လောကီဟုခေါ်သော ကမ္ဘာ၊ လ၊ နေ၊ ကြယ်တာရာ၊ စကြာဝဠာအနန္တနှင့် ၎င်းတို့တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော သက်ရှိသက်မဲ့၊ ဓာတ်သဘာဝအားလုံးတို့တွင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာရေး (၃) ပါးရှိနေသည်။ အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲနေသည်။ မမြဲကြ။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့တွင် ပျက်သုန်းမည့်အလားအလာ ရှိသည်။ အကြောင်းမဲ့သော နေ့တစ်နေ့တွင် ကမ္ဘာပျက်ကိန်းဆိုက်ရောက်လာပေလိမ့်မည်။ နိဗ္ဗာန်၌ သစ်တဓာတ် လုံးဝမရှိ၊ အသစ်တဓာတ်သာ တိန်းဝပ်နေသဖြင့် နိဗ္ဗာန်လောကပျက်သုန်းကိန်းသည် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

စကြာဝဠာကြီးကို သတ္တလောက၊ ဩကာသလောက၊ သင်္ခါရလောကဟူ၍ (၃) မျိုးခွဲနိုင်သည်။ သက်ရှိလောက၊ သက်မဲ့လောကနှင့် ဓမ္မလောကဟူ၍ ပြောနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အလေးထား၊ စကားပြောလိုသော ထေဝီဝင်ကမ္ဘာကြီးသည် ဩကာသလောကအနွယ်ဝင် ဂြိုဟ်ကြီးတစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အခြားအခြားသော ကမ္ဘာဟုခေါ်ဆိုသော အရာများကို စိတ်မဝင်စား။ ကျွန်ုပ်တို့အား မွေးဖွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့သေဆုံးကြမည်၊ ဤထေဝီဝင် ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကိုသာ ပြောကြားလိုသည်။ စကြာဝဠာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ၊ ပြောင်းလဲနေပုံ၊ ပျက်စီး/မပျက်စီးသော အကြောင်းများတို့ မစဉ်းစား၊ မစေ့စွဲလို့။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်သော အရာများကို ဗုဒ္ဓတပေတ်သက်၊ ဗုဒ္ဓက ဒုက္ခအကြောင်း၊ ဒုက္ခ၏ အရင်းအမြစ်၊ ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ ဓမ္မနှင့် လွတ်မြောက်နည်းကိုသာ သစ္စာ (၄) ပါးအဖြစ် တေးကြားခဲ့သည်။ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာကိုသာ ဟောသည်။ သိ၊ ပါယ်၊ ဆိုက်၊ ပွား သစ္စာလေးပါးတရားကိုသာ ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ အသက်အဖြစ် မစာနာထား။ သတ်မှတ်ပြဌာန်းခဲ့သည်။

အတိတ်ထက် ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ အာရုံထားသည်။ ပစ္စုပ္ပန်တွင် မဂ္ဂင်(ခ)ပါးကိုပွားများပြီး၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အတိတ်တွင် နိဗ္ဗာန်ကို ယှက်မှောက်ပြုရန်သာ အာရုံကစေလိုသည်။ ဤ ကမ္ဘာကြီးနှင့်ပတ်သက်၍မှ ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားအရေအတွက်ပြည့်စုံပြီးမှ ပျက်ကိန်းရောက်မည်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ် သည်။

သဘာဝအတိုင်း၊ ကမ္ဘာကြီး ပေါ်ထွန်းလာပြီးနောက် မကြာမီ ဤ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ကြာဇူးကြီးများ ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။ ဤကမ္ဘာသည် ဘုရား(၅)ဆူ ပွင့်မည့် ဘဒ္ဒကမ္ဘာဖြစ်သဖြင့် ကြာဇူးဦးရေ(၅) ဖူးပွင့်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကြာဇူးသည် ပွင့်မည့် ဘုရားရုပ်၏ သင်္ကေတဖြစ်သည်။ အတိတ်ထူး၊ နိမိတ်ထူးဖြစ်သည်။

ကြာတစ်ဖူးဆိုလျှင် ဘုရားတစ်ဆူ၊ ကြာနှစ်ဖူး ဘုရားနှစ်ဆူ၊ ကြာသုံးဖူး ဘုရားသုံးဆူ၊ ကြာလေးဖူး ဘုရားလေးဆူ၊ ကြာငါးဖူးဆိုလျှင် ဘုရားငါးဆူပွင့်မည့် နိမိတ် ဖြစ်သည်။ ကြာတစ်ဖူးမှ မပွင့်လျှင် ဘုရားတစ်ဆူမှ မပွင့်မည့် နိမိတ်ဖြစ်သည်။

သုညကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ ကြာဇူးသည် ခြောက်ဖူး၊ ခုနစ်ဖူးပွင့်ရိုး ထုံးစံမရှိ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကမ္ဘာတစ်ခု၌ ဘုရားတစ်ဆူမှ ငါးဆူထိသာ ပွင့်ရိုး ထုံးစံရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ရှိဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးသည် ဘုရားငါးဆူ ပွင့်ပြီးနောက် ထိုက်သင့်သော ကာလရောက်မှ ကမ္ဘာပျက်ကိန်း ကြုံမည်။

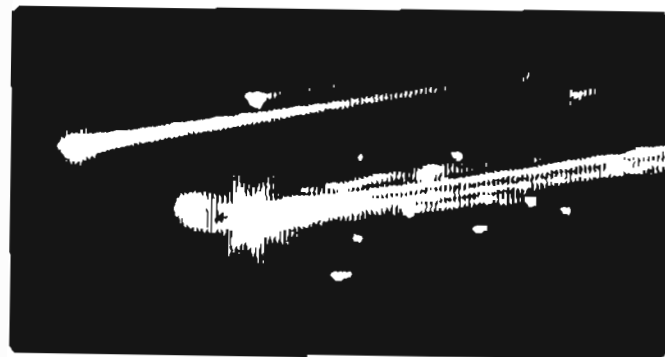
ယခု လေးဆူမြောက် ဂေါတမဘုရားရှင်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၆၀၀)လောက်က မဇ္ဈိမဒေသတွင် ပွင့်တော်မူခဲ့သည်။ ငါးဆူမြောက် အရိမေတ္တယျဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့သေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အလိုအရ ချက်ချင်း ကမ္ဘာမပျက်နိုင်သေး။ နှစ်ပေါင်း သောင်းချီကြာပြီး နောက်မှသာ ထိုသဘာဝအဖြစ်ဆိုကြီး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်မည်ဟု အခိုင်

အစာ ယုံကြည်ကြလေသည်။

သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာဘုံမှ သူတော်စင် “သဟံပတိ” အမည်ရှိသော ဗြဟ္မာကြီးသည် ကမ္ဘာသစ်ပေါ်တိုင်း၊ မြေပြင်သို့ ဆင်းကြည့်လေ့ရှိသည်။ ဘုရားပွင့်မည့် ဦးရေကို ကြာဇူးဦးရေဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။

ကြာဇူးသည် ဘုရားပွင့်မည့် နိမိတ်ထူးဖြစ်သလို၊ သဟံပတိ ဗြဟ္မာကြီးသည်လည်း နိမိတ်ထူးကြီး၏ သက်သေကောင်း၊ သက်သေမှန် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ အသက်ရှည်သော သူတော်စင် ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

စကြာဝဠာပျက်သုန်းခြင်း

ဟိန္ဒူတို့၏ အယူအဆမှာ ရုပ်ဝတ္ထု၊ အာကာသနှင့် အချိန်တို့အား အနန္တတန်ခိုးရှင်မှ စုပ်ယူမြို့ချလိုက်သောအခါ စကြာဝဠာကြီး ပျက်သုန်းသွားခြင်းကို စကြာဝဠာပျက်ကိန်းရောက်သွားပြီဟု လည်းကောင်း၊ ပြန်၍ အန်ထုတ်လိုက်သောအခါ စကြာဝဠာကြီး ပွင့်ထွန်းပေါ်ထွက်လာပြန်သည်ဟု လည်းကောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂျိန်းဝါအာရမ္ပရာပါမူ - စကြာဝဠာကြီး၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝအား ခြုံငုံ ယူကသုန်းသွားပြီးနောက် ပြန်လည် ရှင်သန်နိုးထလာကာ ပြောင်မြင့် ဆိုးဆက် လည်ပတ်ပြန်သည်။

ခေတ်သစ်သိပ္ပံအလိုအရဆိုရပါမူ စကြာဝဠာကြီးသည် ချပ်တည်း၍ အခြင်းခြင်း အားအင်ချိန်လာနေသည်။ သိပ္ပံပညာအမြင်မှာ စကြာဝဠာကြီး

သည် ကုန်ခမ်းအားယုတ်လာနေသည်မှာ ဂိတ်ဆုံးသို့ရောက်လှနီးပြီဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို မက်စ်ဝဲလ်က သာမိုဒိုက်မစ်ဒုတ်ယဥပဒေသဖြင့် သရုပ်ဖော်သော သို့မဟုတ် အခြေထုတ်ပေးခဲ့သည်။

သဘာဝတရားနိယာမမှာ အပူချိန်ကြီးသောအရာမှ သေးသော အရာသို့ အပူချိန်စီးဆင်းခြင်း။ လေသည် ဖိအားကြီးသော အရာမှ ဖိအားငယ်သောအရာ

သို့ လေစီးဆင်းခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ကြပေရာ စကြာဝဠာကြီးအတွင်း နေရာအနှံ့အရာအားလုံးတို့သည် အပူရှိန်၊ ဖိအားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ "ညီမျှခြင်း" သို့ ရောက်အောင် အမြဲ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလျက်ရှိပေတော့သည်။

ဓာတ်အားပေးစက်တစ်လုံး၏ စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းသည် ဓာတ်အားထုတ်ပေးသည့်စက်နှင့် ဓာတ်အားစုတ်ယူသည့်အရာတို့၏ အပူချိန်ခြားနားမှု ကြီးမားခြင်း။ သေးငယ်ခြင်းအပေါ် အဓိက မူတည်နေပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရပါမူ - စကြာဝဠာကြီးသည် ဆုတ်ယုတ်မှု အထွင်အထိပ်သို့ရောက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်း၊ စွမ်းအင်များ မထွက်ရှိနိုင်တော့သောအခါ အချိန်၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်နှင့်အမျှ အလုပ်မလုပ်နိုင်သဖြင့် အလုပ်မပြီးနိုင်သော အခိုက်အခါ အခြေအနေသို့ ရောက်လာပေတော့သည်။

သဘောသားတစ်ဦး ညည်းညူပြည်တမ်းသော စကားအတိုင်း အခြေအနေဆိုးသို့ ရောက်ရှိလာပေမည်။ သူ့စကားမှာ "ရေတွေ၊ ရေတွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး၊ ပင်လယ်ထဲမှာ... သို့သော် သောက်သုံးနိုင်သော ရေတစ်ပေါက်တော့ မရှိပါ" ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

စကြာဝဠာကြီး၏စွမ်းအင်သည် ယခင်က အခြေအနေအတိုင်း ပင်လျှင် လျော့ပါးသွားခြင်း၊ မရှိပါ။ သို့သော် အလုပ်တော့ မဖြစ်တော့ပါ။ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတရာ မပြုနိုင်တော့ပါ။ စကြာဝဠာကြီးသည် သူ့အား မှီခို

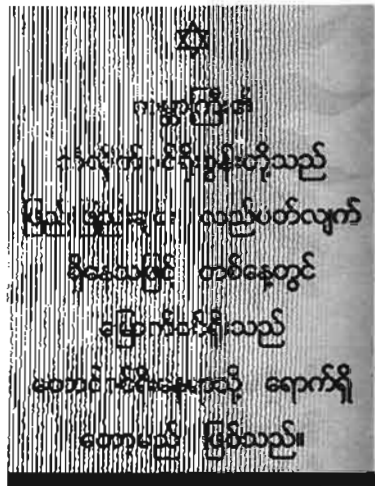
တည်ရှိနေကြကုန်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးတို့နှင့်အတူ အားလုံးမလွှတ်နိုင်၊ မယှက်နိုင် ရပ်တန့်သွားကြကုန်သည်။ သက်ရှိသတ္တဝါများသည် သွားလာလှုပ်ရှားခြင်း၊ အသက်ရှူသွင်း ရှူထုတ်ခြင်းတို့အား လုံးဝမပြုလုပ်နိုင်တော့။ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး၊ ဒီဇီနီချပ်သွားကြပေသည်။

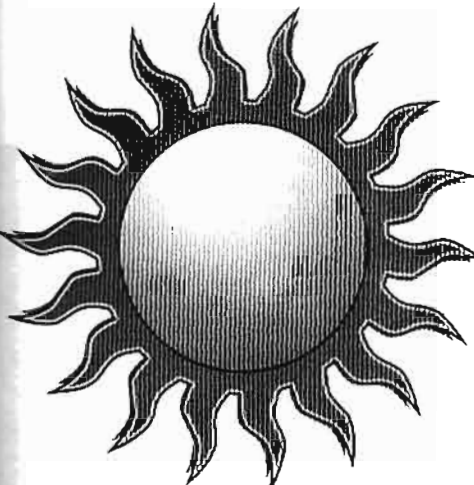
သိပ္ပံပညာရှင်တို့အတွက် နောက်ထပ် ပေါ်လွင်သော ဘယ်လိုမေးခွန်း ရှိသေးလဲ။ စကြာဝဠာကြီးသည် ဤမျှသော အကြောင်းအရာများကြောင့် ရပ်တန့် ချုပ်ငြိမ်းသွားသည် ဆိုသည်ကို သိပ္ပံပညာရှင်များက မကျေနပ်နိုင်ကြပေ။ လူတို့သိနိုင်ရန် စက်စ်သော စွမ်းအင်တစ်စုံတရာက တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာပြီး နာရီရပ်နေသည်ကို သော့ပေကာ ပြန်လည်စက်လည်အောင် ဆောင်ရွက်သကဲ့သို့ စကြာဝဠာကြီးကို ပြန်လည်အသက်သွင်း ရှင်သန်စေမည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

ဟိန္ဒူအယူအရ အနန္တစွမ်းအားရှင်က စကြာဝဠာကြီးကို သော့ပေးပြီး ပြန်လည်ရှင်သန်စီးဆင်းစေမည်ဟု မှတ်ယူပြီး ဂျိန်းဘာသာအရ သုဘာသာ အလိုအလျောက်သာ စကြာဝဠာသည် မည်သူ့ပဿာဂမုမပါဘဲ ပြန်လည်နိုးထလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။

သိပ္ပံပညာဖြင့် နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားစရာရှိသေးသည်။ နေသည် မြေပြင်ပေါ်ရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးအတွက် ခွန်အားထုတ်ဝေရာ ပင်မ အရင်းအမြစ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဖိုဗီးကျွန်း အဖူးများ ဖွင့်လာကြသည်။ အပူချိန်စွမ်းအင်ကြောင့် ဥထမ့် ကြက်ဘဲ သက်ရှိသတ္တဝါများ ဝေဇာဇွားလာသည်။ လူ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်ပင်တို့သည် သူတို့ကြီးထွားရှင်သန်ရေးအတွက် နေစွမ်းအင်ကို အသုံးပြုကြသည်။

နေသည် အလွန်ပူပြင်းသော ဂြိုဟ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သည့် အပေါ်သို့ ဖုတ်နာပြင်၌ (၆၀၀၀) ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်ရှိသည်။ အရပ်ရပ်ယူက်နာသို့

နေသည် နေစွမ်းအင်များကို မရပ်မနားအချိန်တိုင်းထုတ်လွှင့်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာတစ်ခုပတ်ဝန်းကျင်တိုရှိ အပူချိန်နှင့် အတူ ညီသွားပေမည်။

သို့ဆိုရာ၌ နေသည် နှစ်ကုဋေပေါင်းများစွာ သူ့အပူရှိန် ဒီဂရီကို ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပြီး နောင်နှစ် ကုဋေချီ၌ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထား

ပေဦးမည်။ သို့သော် တစ်နေ့ နေ၊ တစ်ချိန်ချိန်၌ အေးသွားသော နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။

ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဂျိန်း၊ ရှေးဟောင်းပညာရှိ သူတော်စင်ကြီးများက အပူချိန်နှင့် အလင်းရောင်တို့သည် အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများဖြစ်ကြပြီးလျှင် သူတို့တွင် အလေးချိန်ရှိကြသည်ဟု ဟောပြော သွန်သင်သွားခဲ့ကြသည်။

ယခု ခေတ်သစ်တွင် မဟာသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်စတိုင်းက ဤသိပ္ပံဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ နေသည် အပူရှိန်များကို ထုတ်လွှင့်ပေးနေသော်လည်း နေ၏အပူချိန်မှာ မလျော့။ ဤသည်မှာ နေသည်ရုပ်ပိုင်း၌ လျော့ပါးလာသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ တစ်မိနစ်တွင် နေသည် တန်သန်းပေါင်း (၂၅၀) လျော့ပါးလျက်ရှိသည်။ နှစ်ကုဋေပေါင်းအနည်းငယ်ကြာလျှင် နေသည် လုံးပါးပါးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဟု ဆိုလိုသည်။

နေ၏ ရုပ်ဝတ္ထုထုထည်ပမာဏသည် (၂ x ၁၀၂၇) တန် ရှိသည်။ ဝိကြာဝဠာကြီးသည် နေမှစွမ်းအင်မရနိုင်တော့သော ကာလ၌ သက်ရှိတို့ စတင်ချုပ်ငြိမ်းသွားကာ၊ ကမ္ဘာပျက်ကိန်းတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။

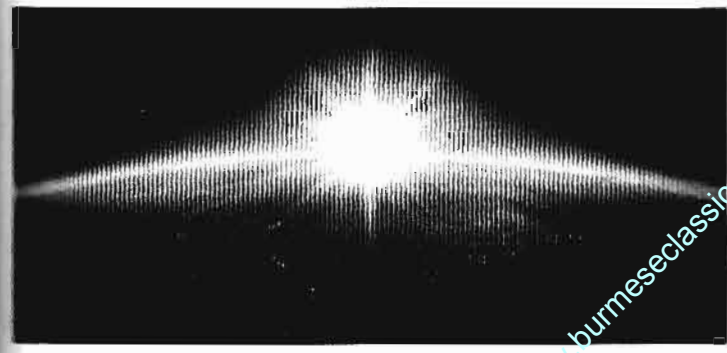
မကြာလှသေးသော အတိတ်ကာလက ဆန်းကြယ်သော ရှာဖွေ

တွေ့ရှိမှု အသစ်တစ်ခု ရရှိခဲ့သည်။ ထိုတွေ့ရှိမှုမှာ အခြားမဟုတ်။ သံလိုက်မြှောက်ဝင်ရိုးစွန်းနှင့် ပထဝီဝင် မြှောက်ဝင်ရိုးစွန်းတို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်သပ်တည်း မကျကြောင်း၊ ဒီဂရီအနည်းငယ် ကွာနေကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏သံလိုက်ဝင်ရိုးစွန်းတို့သည် ခြည်းခြည်းချင်း လည်ပတ်လျက် နှိုင်းနာသဖြင့် တစ်နေ့တွင် မြှောက်ဝင်ရိုးသည် တောင်ဝင်ရိုးနေရာသို့ ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီးနောက် နှစ် (၁၀၀) မှ (၂၀၀) အတွင်း ကမ္ဘာမြေကြီးတွင် သံလိုက်ဆွဲအား မရှိတော့သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပေတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနှုတ်ဒီဂရီမှအပေါင်းဒီဂရီသို့ ကျွန်ုပ်တို့သွားကြလျှင် ကြားရလတ်၌ သူညီကို မလွဲမသွေဖြစ်သန်းရပေမည်။ သံလိုက်ဆွဲအားသည် သုညဖြစ်သွားသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်၏ သံလိုက်ဆွဲအားစက်ဝန်းသည် ထီးသံဖွယ် ဝိကြာဝဠာနေရာအနှံ့မှာစီမံပြီး ထွက်လာကြမည့် အဖျက်ရောင်ခြည်တို့ကို ကာကွယ်ပေးနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုအာကာသ အဖျက်ရောင်ခြည်တို့ကို ဆေးရာနေရာအနှံ့သို့ တွန်းပို့စွန့်ပစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ အနည်းအကျဉ်းသာရောက်ရှိနိုင်လေသည်။

ဝင်ရိုးစွန်းနှစ်ခုလည်ပတ်ချိန်မှာ နှစ်ပေါင်း (၇) သိန်းခွဲကြာသည်။ လည်ပတ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၇) သိန်းခန့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ နောင်နှစ် (၅၀၀၀၀) ခန့်ကြာသောအခါ တစ်ကြိမ်ဝင်ရိုးစွန်း ပြဿနာထပ်ပေါ်ပေမည်။ ချိန်းသိဒ္ဓန္တကျမ်းအလိုအရ နောင်နှစ်ပေါင်း (၃၉၅၀၀) ကြာပြီးလျှင် ကမ္ဘာ

ကြီး ပျက်စီးကိန်းကြုံမည်ဟု အံ့သြစွယ်ရာ ကြုံတင်ဟောကိန်းထုတ်ထား ခဲ့သည်။

သံလိုက်စက်ဝန်းသည် အင်အားမဲ့ပြီး သုညဆမြေသို့ ရောက် သွားသည်နှင့် ကော့စမစ်ရောင်ခြည်တို့သည် သူတို့၏ အမျက်စွမ်းအား အလုံးအရင်းဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်သို့ သက်ရောက်လျက် ကမ္ဘာပျက်ကိန်းကို ဖြစ် ပေါ်စေမည် ဖြစ်တော့သည်။

ဝင်ရိုးစွန်းများ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သောအခါ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာများ တမောက်ကမဖြစ်ပြီး မွေးဖွားလာသော သတ္တဝါများသည် အလွန်ကြီးထွား ခြင်း၊ အလွန်သေးငယ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် လုံးဝခြားနားကာ မတူသောခန္ဓာကိုယ် အမျိုးအစားအသစ်များ ပေါ်ပေါက် လာကြပေတော့မည်။

(၁၉၀၈)ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၃၀)ရက်နေ့တွင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ၊ ဆိုတ်ဘေးရီးယားအရပ်၌ အလွန်ကြီးမားလှသော ပေါက်ကွဲမှုကြီးတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဟီရိုရှီးမားတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ချစ်သော အနုပျိုငှာထက် အဆ(၁၅၀၀) ပိုကြီးသည်။ (၃၀)မီဂါတန်ဟိုက်ဒရိုဗွင် ငှာပေါက်ကွဲသည်နှင့် တူညီသည်။

အမေရိကန်သိပ္ပံပညာရှင်များက (၁)ကီလိုဂရမ် အလေးချိန်ရှိ သော ဥက္ကာပျံတစ်ခုသည် လမ်းချော်ပြီး ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင်အတွင်း မတော်တဆ ဝင်ရောက်ဆောင့်မိခြင်းဟု ကောက်ချက်ချကြသည်။ အတည်

၍ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် (၁၀)ကီလိုဂရမ်လေးသော ဥက္ကာပျံတစ်ခု ဆည် ကမ္ဘာပေါ်သို့ ထိုကဲ့သို့ ရောက်ရှိတိုက်မိခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာကြီး သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်ပျက်စီးသွားတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကမ္ဘာကြီး ပျက်သုန်းမည်ကိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် အယူအဆတစ်ခု ရှိသေးသည်။ အာကာသမြူ အမှန်အမှား၊ နံ့များနှင့် ဥက္ကာပျံများ ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ တစတစရောက်ရှိနေသဖြင့် ကမ္ဘာ ကြီး၏ အလေးချိန်တိုးပြီး ထုထည်ကြီးမားလာသည်မှာ တစ်နှစ်လျှင် (၂၀၀၀၀)စန့်နှုန်း ရှိလေသည်။

ဝင်ရိုးအရှင်တပ်ထားသော ပုံသေဘီးကြီးကဲ့သို့ လည်ပတ်နေ သော ကမ္ဘာမြေသည် တဖြည်းဖြည်းတိုးပွားများပြားလာသော ထုထည် ဇာကကြောင့် တစောင်းလည်ပတ်နှုန်းသည် နေ၊လာပေတော့သည်။ ဤအချက်မှ ကျွန်ုပ်တို့တွက်ချက်ကြည့်ပါက တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ၏ ပုံသေတပ်ဆင်ထားသော ဝင်ရိုးစွန်းပေါ်တွင် လည်ပတ်မှု ရပ်တန့် သွားပေတော့မည်။

ထိုအခါတွေ့ကြုံရမည့် အနေအထားမှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခြမ်းသည် အာဝစဉ် နေ ဖြစ်နေပြီး ကျန်တစ်ခြမ်းသည် အာဝစဉ် “ည”ဖြစ်နေမည်။ နေဖြစ်နေသော ကမ္ဘာပျက်နှာပြင်တစ်ခြမ်း၏ အပူရှိန်သည် အလွန်မတန် နွေးလောင်ပြင်းပြနေပြီး ခရတို့သည် အားလုံး အငွေ့ပျံသွားကြပေသည်။

ကမ္ဘာကြီး၏အခြားဘက်ခြမ်းသည် မတရားအေးနေမည်ဖြစ်၍ နှလွန်ခြင်း၊ အေးလွန်းခြင်း အခြေအနေနှစ်ရပ်လုံးတွင် သက်ရှိသတ္တဝါ များ အသက်ရှင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

နေကြီးသည် သူ၏ရုပ်ခန္ဓာထုထည်ပမာဏ မရပ်မနား၊ လျော့ပါး နည်းလာသည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာကြီးအား ဆွဲငင်ချုပ်ကိုင်ထားသော ရွန်အားများ သည်း ဆုတ်ယုတ်လာပါစေတော့သည်။ နေမင်းကြီး၏အပြင်ဆုံးသော ပုံမှန် ဆွဲအားကျဆင်းလာသည်နှင့် ကမ္ဘာကြီးသည် ပုံမှန် မရပ်တည်နိုင်တော့ဘဲ အတာသထဲတွင် နေရာပြောင်းရွှေ့လွင့်စင်သွားရာ အခြားဂြိုဟ် တစ်လုံး နှင့် တိုက်မိပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲပျက်သွားနိုင်ပေတော့သည်။ ရှိန်း သိဒ္ဓန္တ ကျမ်းအလိုအရ ကမ္ဘာပျက်ကိန်းသည် သိပ္ပံပညာရှင်

များ၏ တွက်ကိန်းများနှင့် မတူကွဲပြားကြလေသည်။ “ဘာရတကော ဗိတ္တ ရ” ဟု ချေပညာရှိများခေါ်သော ကျမ်းတွင် အချိန်ကာလသမုဒ္ဒရာကြီးကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထား၏။ “ဥဿာပရိနီ” နှင့် “အဝဿာပိနီ” ဟု ခေါ်ကြသည်။

၎င်းတို့ကို အသီးသီး အပုံ (၆) ပုံစံ ခွဲဝေသတ်မှတ်ထားသည်။ ပထမကပ်ကာလကြီးကို “တက်ကပ်” ဟု ခေါ်ပြီး ဒုတိယကပ်ကာလကြီးကို

“ဆုတ်ကပ်” ဟု ခေါ်သည်။ လောကကြီးတွင် တက်ကပ်နှင့် ဆုတ်ကပ် နှစ်မျိုးတို့သည် တစ်လှည့်စီ ကျရောက်လေ့ရှိကြသည်။

ဆုတ်ကပ် (၆) ပိုင်း၏ ပထမပိုင်းတွင် လူတို့သည် (၃) ရက် တစ်ကြိမ်သာ အစားအစာ ကြသည်။ လူတို့သည် နတ်သစ်ပင်မှသီးဝေသော အစားအစာကို လောက်စားလုံးဝ ခံစားစားသောက်ကြသည်။ သဘာဝကို ဘာမှ တုန့်ပြန်ပေးဆပ်စရာမလိုသော အခြေအနေ၊ အချိန်အခါဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းသက်သာစွာ အသက်ရှင် နေထိုင်ကြလေသည်။ ဘာရောဂါမှလည်း မဖြစ်ပွား၊ ကျန်းမာချမ်းသာစွာရှိကြသည်။ ထိုခေတ်က ကလေးအမြွှာကို မွေးသည်။

တစ်ဦးက ယောကျ်ားလေး၊ တစ်ဦးက မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးသည် လင်မယားကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြသည်။ အဝတ်အစားနှင့် အခြားသော လူအသုံးအဆောင်တို့ကို နတ်သစ်ပင်မှသီးပွင့်ပေးကာ လိုအပ်စန့်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။

မိဘဖြစ်သူများသည် အမြွှာကလေးနှစ်ဦးကို မွေးစွားပေးပြီးသည်နှင့် ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားကြသည်။ ကလေးနှစ်ဦးသည် မွေးစွားပြီးနောက် ဝမ်းဗိုက်ရက်ပေါင်း (၅၀) အတွင်း ကိုယ်လတ်မကို ကိုယ်စုပ်လျက်၊ နိမ့်ချိသောတံစို့ အသက်ရှင်သန်လာကြသည်။

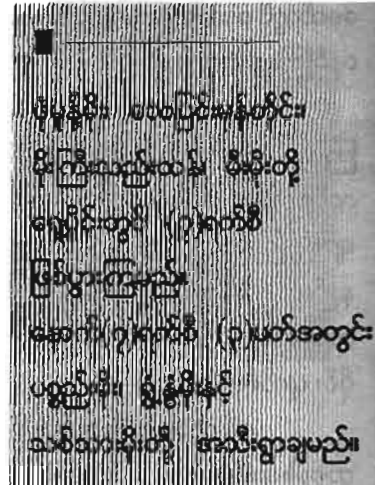
ဆုတ်ကပ် (၆) ပုံ၊ (၁) ပုံထဲမှ ဒုတိယကာလ၌ နှစ်ဦးစေ့လျှော

သွားသည်။ အရပ်အမောင်း၊ ငယ်သွားပြီး လူသက်တမ်း တိုသွားသည်။ သူတို့ဘဝ လိုအပ်ချက်များကို နတ်သစ်ပင်မှပင် ရကြသည်။ ဆုတ်ကပ် ပထမပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းလုံး၌ အုပ်ချုပ်သူ နှင့် အုပ်ချုပ်ခံဟူ၍ လုံးဝမရှိ၊ လူအားလုံး တန်းတူညီမျှ အဆင့်တူကြသည်။ နတ်သစ်ပင်များမှထွက်သော အလင်းဓာတ်သည် အားကောင်းလှသဖြင့် နေရောင်၊ လရောင်တို့သည် မထူးခြားသလို မေ့မိန်နေကြသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ခြေသွက်သို့သော သားရဲတိရစ္ဆာန်များသည် ဝင်လျှင် ပင်ကိုယ် သဘောထားက ငြိမ်းချမ်းကြသည်။

ဆုတ်ကပ် (၆) ပိုင်း၏ တတိယပိုင်း၌ လူတိုင်း အရပ်အမောင်းနှင့် သက်တမ်းတို့သည် ပို၍ ဆုတ်ယုတ်သွားကြသည်။ အစားအစာကို တစ်ရက်ကျော် စားကြသည်။ ဤကာလတွင် လောကကြီးကို ဆုံးမသွန်သင် လမ်းပြနိုင်ရန် ပညာရှိသူတော်စင် (၁၄) ပါးတို့ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ဟိန္ဒူကျမ်း၊ ဗုဒ္ဓကျမ်းတို့ကို ရေးရာများကို “မန” ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။

သူတို့မပေါ်မီက လူတို့၌ အမည်နာမဟူ၍ မရှိ၊ ဇနီးများက သူတို့၏ လင်သားများကို “အာရ” ဟု ခေါ်ကြပြီး လင်သားများက သူတို့၏ ဇနီးများကို “အာရီ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံကြသည်။ ထိုကာလ၌ ဇာတ်ရုံခြားမှု မရှိသေး။ သူတို့အားလုံးတို့၌ “လူသား” ဟူ၍ ဇာတ်တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိကြကုန်သည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာများ၊ တရားမျှတလွတ်လပ်စွာ လူသားအားလုံးတို့ ခံစားကြရသည်။ ယောကျ်ားသားသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလိုက် အလုပ်လုပ်စရာ မလိုပေ။ ဤခေတ်ကို “ဘောဂဘူမိ” ဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။

ဆုတ်ကပ် (၆) ကပ်၏ စတုတ္ထပိုင်း၌ လူအရပ်အမောင်းနှင့် သတ်တမ်း ထပ်မံလျော့ကျလာသည်။ ဤကာလဆုံးကာနီးတွင် လူအရပ်အဆင့် (၁၀) ပေခန့်သို့ ကျဆင်းသွားသည်။ “ကာမဘူမိ” ဟု ခေါ်သော ဤ

ပုံမှန်စွာ၊ စေတနာရှိစွာ စားသုံးခြင်း၊ ခြေသွက်သို့သော သားရဲတိရစ္ဆာန်များသည် ဝင်လျှင် ပင်ကိုယ် သဘောထားက ငြိမ်းချမ်းကြသည်။ ဆုတ်ကပ် (၆) ပိုင်း၏ တတိယပိုင်း၌ လူတိုင်း အရပ်အမောင်းနှင့် သက်တမ်းတို့သည် ပို၍ ဆုတ်ယုတ်သွားကြသည်။ အစားအစာကို တစ်ရက်ကျော် စားကြသည်။ ဤကာလတွင် လောကကြီးကို ဆုံးမသွန်သင် လမ်းပြနိုင်ရန် ပညာရှိသူတော်စင် (၁၄) ပါးတို့ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ဟိန္ဒူကျမ်း၊ ဗုဒ္ဓကျမ်းတို့ကို ရေးရာများကို “မန” ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။ သူတို့မပေါ်မီက လူတို့၌ အမည်နာမဟူ၍ မရှိ၊ ဇနီးများက သူတို့၏ လင်သားများကို “အာရ” ဟု ခေါ်ကြပြီး လင်သားများက သူတို့၏ ဇနီးများကို “အာရီ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံကြသည်။ ထိုကာလ၌ ဇာတ်ရုံခြားမှု မရှိသေး။ သူတို့အားလုံးတို့၌ “လူသား” ဟူ၍ ဇာတ်တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိကြကုန်သည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာများ၊ တရားမျှတလွတ်လပ်စွာ လူသားအားလုံးတို့ ခံစားကြရသည်။ ယောကျ်ားသားသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလိုက် အလုပ်လုပ်စရာ မလိုပေ။ ဤခေတ်ကို “ဘောဂဘူမိ” ဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။ ဆုတ်ကပ် (၆) ကပ်၏ စတုတ္ထပိုင်း၌ လူအရပ်အမောင်းနှင့် သတ်တမ်း ထပ်မံလျော့ကျလာသည်။ ဤကာလဆုံးကာနီးတွင် လူအရပ်အဆင့် (၁၀) ပေခန့်သို့ ကျဆင်းသွားသည်။ “ကာမဘူမိ” ဟု ခေါ်သော ဤ

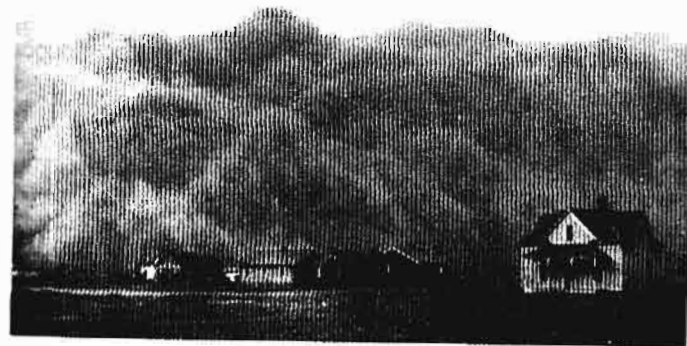
ခေတ်တွင် ယောကျ်ားသားသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရန် စတင် အလုပ် လုပ်ကြရတော့သည်။

ဤခေတ်စသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ တိုင်းနိုင်ငံများ ပေါ်ပေါက်လာ ကြသည်။ အုပ်ချုပ်သူလူတန်းစား၊ ပေါ်လာသည်။ လူတို့သည် ဘာသာရေး လုပ်ငန်းများ၊ စတင် စောင့်ရှောက်ကြကုန်သည်။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မင်္ဂလာ များ ပြုကြသည်။ ကုန်သွယ်ရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် စက်မှုလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ နည်းသစ်၊ စနစ်သစ်များ ပေါ်ထွန်းလာကြသည်။ ထိုကာလတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင် ရာအရပ်ရပ် တိုးတက်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အကျင့်သီလဆိုင်ရာ စိတ် ပိုင်း၊ ပျက်စီးလာသည်။

ဤ ကာမဘူမိခေတ်တွင် တန်ခိုးရှင်ပညာရှိ (၂၄)ပါး၊ တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး၊ အချိန်ခြား၍ ပေါ်ထွန်းခဲ့ကြပြီး လူတို့အား သူတို့၏ မြင့်မြတ်သော ဉာဏ်ပညာဖြင့် အလင်းရောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဤကာလကုန်ဆုံးချိန်ထိ သာ တန်ခိုးရှင်ပညာရှိများက လူတို့အား ဒုက္ခဘေးမှ ကယ်ဆယ်နိုင်ကြပေ သည်။ ဤကာလကုန်ဆုံးသည်နှင့် "ပင်လယ်" များ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မြေပြင်အချို့ ရေအောက်ရောက်သွားကြကုန် တော့သည်။

ယခုကျရောက်နေသော ပဉ္စမပိုင်းဆုတ်ကပ်ကြီးသည် နှစ်ပေါင်း (၂၁၀၀၀)နှစ်သောင်းတစ်ထောင် သက်တမ်းရှိသည်။ လူအရပ်အဖောင်း သက်တမ်းနှင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေများ ပို၍ဆုတ်ယုတ်သွားပေဦး မည်။ အကြီးဆုံး လူအသက်သည် (၁၂၀)နှစ်သာ ဖြစ်သည်။ နှစ်တစ်ထောင် လျှင် (၅)နှစ်နှုန်းဖြင့် သက်တမ်းလျော့ကျသွားမည်။ ဤခေတ်အဆုံးတွင် သက်တမ်းအမြင့်ဆုံးသည် အသက်(၂၀)နှစ်နှင့် အရပ်(၃)ပေသာရှိစေ တော့မည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတို့သည် သားစားသတ္တဝါများကဲ့သို့ စားသောက် ပြီး မျောက်သတ္တဝါကဲ့သို့ သစ်ပင်များပေါ်တွင် နေထိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ မည်သည့် ဘာသာ၊ သာသနာကိုမှ လုံးဝ မကိုးကွယ်၊ မယုံကြည်ကြတော့။ ကောင်းသောဂရုဏာများ လူတို့၌ လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခု အခါ၌ပဉ္စမပိုင်းဆုတ်ကပ်ကြီးတွင် လူအဖြစ် အသက်ရှင်နေထိုင်လျက်

ရှိကြသည်။

ဆုတ်ကပ် (၆)ကပ်၏ ဆဋ္ဌမပိုင်းတွင်လည်း နှစ်ပေါင်း(၂၁၀၀၀) သက်တမ်းရှိပေသည်။ အရာရာသည် စိတ်ပျက်ဖွယ် ဆုတ်ယုတ်၍သာ လာနေသည်။ ဤကာလ၏နောက်ဆုံး (၄၉)ရက်တွင် အလွန်ဆိုးဝါးသော အနိဋ္ဌာရုံများ (၇)ရက်စီ ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓနှင့် ဓမ္မပြင်းမုန်တိုင်း၊ ဝိုးကြီးသည်၊ ထန်၊ မီးဝိုးတို့ ချေပိုင်း နှင့် (၇)ရက်စီ ဖြစ်ပွားကြမည်။ နောက်(၇)ရက်စီ (၃)ပတ်အတွင်း ပစ္စည်း နှံ့နှံ့သော သစ်သားဝိုးတို့ အသီးရွာချမည်။ ထို အကုသိုလ်အဖြစ်ဆိုးများ ကြောင့် လူသား၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် ငှက်များ အားလုံး သေကြေကြမည်။ တကယ် တော့ ခြံရွာအားလုံး မြေပေါ်သို့ ထိုးကျ စုပုံပျက်စီးသွားကြမည်။

ဂျိန်းဘာသာဂုရု ဆရာကြီးများက ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးကို "ပရာ သဿ"ဟု ခေါ်ဝေါ် ကြသည်။ သုဂတိဘုံသားတို့သာ ဘေးလွတ်ရာသို့ ရောက် ချွေပြောင်း ရောက်ရှိသွားကြအောင် နတ်ဒေဝတာများ မစမည်။ ဤ သို့ ဆုတ်ကပ်ကြီး၏အဆုံးတည်း။

ဤကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်များဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် "တက်ကပ်"ကြီး သည်ပြီးခဲ့သော "ဆုတ်ကပ်"ကြီးနှင့် ပြောင်းပြန် လှည့်ပတ်ပြန်တော့သည်။ အသားတူ ကာလကုန်ဆုံးတော့မှ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက် ရှိသွားပေမည်။

နိဂုံးချုပ်အနေအားဖြင့် အရေးကြီးသော အချက်အလက်များကို ဆွေးနွေးဆွေးနွေး (၃)မျိုးအတွင်း ကွာခြားချက်များအား အခြေခံလျက်

အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ဆွေးနွေးထားပါသည်။

(၁) ဟိန္ဒူအယူအဆအရ ကမ္ဘာကြီးသည် တစ်“ကာလပ”အတွင်း ခေတ်အောက်တွင် (၁၅)ကြိမ်စီ အလုံးစုံနှစ်မြုပ်သည်။ ဂျိန်းဘာသာ အလို အရ ကမ္ဘာကြီးအလုံးစုံ နှစ်မြုပ်ခြင်းမရှိ။ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာ တစ်ကြိမ် နှစ်မြုပ်သည်။ စတုတ္ထဆုတ်ကပ်ပိုင်း၏ အဆုံးတွင်သာ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်သည်။

(၂) ဟိန္ဒူအယူအဆအရ “မဟာပရာလယျ” ကာလတွင် အားလုံး သော ချပ်ဝတ္ထု။ အာကာသနှင့် အချိန်တို့ကို အနန္တတန်ခိုးရှင်က ချပ်သိမ်း သွားခဲ့ပြီး၊ စကြာဝဠာကြီးကို ပြန်ဖွင့်ပေးရာ၌လည်း ထိုအနန္တတန်ခိုးရှင်က ပင် အကောင်အထည် စတင်ဖော်ပေးသည်။

ဂျိန်းဘာသာက ယူဆသည်မှာ စကြာဝဠာကြီးသည် အစွမ်းကုန် လည်ပတ်ခဲ့ပြီး၊ အားအင်ကုန်စမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် အားအင်ပြန်ဝင် ပြီးနောက် ပြောင်းပြန်လည်ပတ်ပြန်သည်။ လည်ပတ်ခြင်း၊ ချပ်တန်ခြင်း၊ ပြန်လည်ခြင်း၊ အားလုံးသော ဖြစ်စဉ်များသည် မည်သည့်တန်ခိုးရှင်၏ ပယောဂကြောင့်မှမဟုတ်။ စကြာဝဠာကြီး၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝကြောင့် သာ ထိုသို့ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

(၃) သိပ္ပံပညာရှင်များက စကြာဝဠာကြီးသည် ထာဝရတည်ရှိ နေသည်ဟု မြင်ကြသည်။ သို့သော် ပျက်သုန်းသွားပြီးနောက် တစ်စုံတရာ သော၊ လူတို့မသိသော စွမ်းအားက ပြန်လည် ရှင်သန်နိုးထစေရန် စောင့် ကျဉ်းပေးသည်ဟု မှတ်ယူကြသည်။

■

ထူးဆန်းထွေလာ
အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

ဖယောင်းတိုင်စက်ဝိုင်း ငွေကြေးအစီအရင်

ငွေကြေးအစီအရင်၊ မိမိမဟုတ် ကြီးပွားချမ်းသာစေဖို့အတွက် အစီအရင်ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် ပြုလုပ်ရမယ့်နေ့နဲ့ အချိန်နာရီ၊ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သေချာမှတ်သားထားမှ ဖြစ်ပါမယ်။

ပြုလုပ်ရမယ့်အချိန်ကတော့ ည (၁၂) နာရီထိုးအပြီး တစ်မိနစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ငွေကြေးအစီအရင်က အချိန်၊ နာရီ အတိအကျနဲ့ လုပ်ဆောင်ရတာဖြစ်တဲ့အတွက် မှားယွင်းလို့ မရပါဘူး။ နေ့ရက်နဲ့ အချိန်တွေကို သေချာမှတ်ပါ။

နေ့ရက်တွေကတော့ ဖေပြီ (၃၀) ရက်ည (မေ ၁ ရက်ကို ကူးပြောင်းပြီးချိန်)၊ ဇူလိုင် (၃၀) ရက်ည (ဩဂုတ် ၁ ရက်ကို ကူးပြောင်းပြီးချိန်)၊ အောက်တိုဘာ (၃၁) ရက်ည (နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်ကို ကူးပြောင်းပြီးချိန်)နဲ့ ဇန်နဝါရီ (၃၁) ရက်ည (ဖေဖော်ဝါရီ ၁ ရက်ကို ကူးပြောင်းပြီးချိန်) တို့မှာ ပြုလုပ်စီရင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်လိုချင်ရင် အသေအချာလုပ်၊ အဟုတ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ထားပါ။

အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကတော့ -

- (၁) ရွှေရောင် ဖယောင်းတိုင် ၁ တိုင်
- (၂) အစိမ်းရောင် ဖယောင်းတိုင် ၆ တိုင်
- (၃) အဖြူရောင် ဖယောင်းတိုင် ၉ တိုင်
- (၄) ထင်းရှူးဆီနဲ့ ဆားတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ထင်းရှူးဆီနဲ့ ဆားတို့ဟာ

ဖယောင်းတိုင်တွေမှာ သုတ်လိမ်းဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အစီအရင်ကို စတင်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ဖယောင်းတိုင် အားလုံးကို အရင်ဆုံး ထင်းရှူးဆီနဲ့ သုတ်လိမ်းလိုက်ပါ။ ပြီးရင် နောက်တစ်ဆင့်အနေနဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေကို အစီအစဉ်အတိုင်း၊ နေရာဇရာဇာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေရောင် ဖယောင်းတိုင်ကို အလယ်မှာထားဖို့အတွက် အရင်ဆုံး နေရာ ချလိုက်ပါ။ အစိမ်းရောင် ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ ရွှေရောင် ဖယောင်းတိုင်ကို စက်ဝိုင်းပုံ ထန်ရံပါ။ အစိမ်းရောင်ဖယောင်းတိုင်တွေကိုလည်း အဖြူရောင် ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ထပ်ပြီး ဝိုင်းထပ်လိုက်ပါ။

အစီအရင်ပြုလုပ်မယ်လို့ ဖြင်ဆင်ထားတဲ့ နေ့ရဲ့ ညသန်းခေါင်ဆို တစ် မိနစ် ကျော် ပြီဆို တာနဲ့ စက်ဝိုင်းပုံ ဖြစ်လာတာတွေ ဖယောင်းတိုင်တွေရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဆားကို ထည့်၊ စက်ဝိုင်းပုံ ဖြစ်ပါမယ်။

ပြီးရင် ရွှေရောင် ဖယောင်း
တိုင်ကို ပထမဆုံး မီးညှို့လိုက်ပါ။ ပြီး
ရင် အစိမ်းရောင် ဖယောင်းတိုင်တွေ
ကို လက်ယာရစ် မီးညှို့ပါ။ အစိမ်းရောင်
ဖယောင်းတိုင်တွေကို မီးညှို့လိုပြီး
သွားပြီဆိုရင် အဖြူရောင် ဖယောင်း
တိုင်တွေကို လက်ယာရစ်အတိုင်းပဲ
ထပ်မံမီးညှို့ပါမယ်။

ဒါတွေအားလုံးကို ဆောင်
ရွက်လို့ပြီးပြီဆိုရင် ကိုယ်ပြုလုပ်ထား
တဲ့ ဖယောင်းတိုင်စက်ဝိုင်း အစီအရပ်

ကို သုံးပတ် ပတ်ပြီး အရလို ရွတ်ဆိုပေးပါ။

“နေမင်းကြီးကို လှည့်ပတ်နေတဲ့ ဂျူပီတာရေ..

ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်ကနေ

ငွေတွေအများကြီး သယ်လာခဲ့ပေးပါ”

သုံးခေါက်ရွတ်ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွတ်ဆိုတဲ့အခါမှာ ဖြည်းဖြည်း
မှန်မှန် ပီသစွာ လိုချင်တောင့်တမှုများစွာနဲ့ ရွတ်ဆိုပေးဖို့ လိုပါတယ်။ သုံး
ခေါက်ထက် ပိုပြီး ရွတ်ဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ ရွတ်ဆိုနေချိန်အတွင်းမှာလည်း
ကိုယ့်ဆီကို ငွေအများကြီး ရောက်လာတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထဲမှာ ယုံကြည်
ထားပေးပါ။

ပြီးရင်တော့ ဓဏလောက ငြိမ်သက်စွာထိုင်လိုက်ပါ။ ကိုယ်လို
အပ်တဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏကို ဖျက်စိတ်မှာ မြင်ယောင်ကြည့်
ပေးပါ။ ပြီးတဲ့အခါမှာ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ထွန်းညှိစဉ်ကနဲ့ ပြောင်းပြန်
ငြိမ်းသတ်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အထူးသတိထားရမှာက လေနဲ့မှုတ်ပြီး မငြိမ်းသတ်ရပါဘူး။

နုလုံးသားချင်းနီးကပ်စေမယ့် အချစ်သီချင်း

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ နုလုံးသားချင်းနီးကပ်လာစေမယ့် အစီအရင် ဖြစ်
ပါတယ်။ ကိုယ်အနှစ်သက်ဆုံး၊ ကိုယ်ရည်ရွယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့
သီးသန့် သက်ဆိုင်တဲ့ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်လှစ်ထားရင်း အစီအရင်
လုပ်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်ပေးရင်းနဲ့
နုလုံးသားချင်း နီးကပ်လာစေမယ့် အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမဆုံး သတ္တုပြား (သို့မဟုတ်) အလျားရှည်တဲ့ ပန်းကန်ပြား
သစ်အပေါ်မှာ ကိုယ်နှစ်သက်သောအရောင်ရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို စိုက်ပါ။
ပြီးရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရည်ရွယ်ကိုယ်စားပြုတဲ့ အနီ(သို့) ပန်းရောင်ရှိတဲ့
ဖယောင်းတိုင်ကိုယူပြီး အဲဒီဖယောင်းတိုင်ပေါ်မှာ အနီရောင်တောပင်ကို
အသုံးပြုပြီး အသည်းပုံကို ပတ်ဆွဲလိုက်ပါ။

ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ကို ခပ်စွာစွာအနေအထားနဲ့ စိုက်ထားပြီး
အိတ်ကွန်းညှိကာ အစီအရင်ပြုလုပ်ပြီးတာနဲ့ အချစ်သီချင်းလေးကို ဖွင့်လှစ်
ထားပေးပါ။ အဲဒီအချစ်သီချင်းကို တစ်ပုဒ်ကုန်တဲ့အထိ ဖွင့်လှစ်ထားစေရင်း
သူနဲ့ကိုယ်ရဲ့ နုလုံးသားချင်းဆက်နွယ်မှုဟာ ပိုမိုပြီး နီးကပ်လာပြီလို့ ခံစားပါ။

အခု အစီအရင်ကို တစ်ပတ်လုံးပြုလုပ်သွားရမှာဖြစ်ပြီး မနက်နဲ့
ညတစ်ကြိမ်ပြုလုပ်ရင်း ဖယောင်းတိုင်များကို ခပ်စွာစွာအနေအထားကနေ
ဆဖြည်းဖြည်း ပူးကပ်သွားတဲ့အထိ လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်ပါကြောင်း။

ဖယောင်းတိုင်ကြိုက် ကျန်းမာရေးအစီအရင်

လူတိုင်းမှာတော့ သာမန်ထက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးရတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်တော့ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

သိပ်ပြီးရင်းနှီးတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ကျန်းမာရေး မကောင်းတာတို့၊ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာတို့ သိချိတိုင်းရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်။ ငွေကြေးအခက်အခဲကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ကူညီနိုင်စေမယ့် ကျန်းမာရေးကိစ္စဆိုရင်တော့ ကူညီနိုင်တာရှိပေမယ့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရတာတော့ အနည်းနဲ့အများပါပဲ။

အကြောင်းကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တစ်စုံတရာ အခက်အခဲကြုံနေပြီဆိုရင် အဆင်မပြေအောင် အခုအစီအရင်လေးက ကူညီပေးပါလိမ့်မယ်။

ကဲ... အစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

(၁) အပြာရောင်ဖယောင်းတိုင် ၃ တိုင်

(၂) ဖယောင်းတိုင်မှာ နာမည်ရေးထိုးလိုရမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခု တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သွားကြားထိုးတဲ့ ရွှန်ရွှန်မျိုးဆိုရင် ပိုကောင်းပါတယ်။

အစီအရင်ပြုလုပ်တော့ ဖယ်ဆိုရင် ဖယောင်းတိုင်တွေကို တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု နည်းနည်းစီစွာပြီး ကြိတ်ပုံဖြစ်အောင် နေရာချထားပေး၊ ဖြီးရင် ကိုယ်ကူညီပေးချင်တဲ့သူရဲ့ နာမည်ကို ဖယောင်းတိုင်တွေမှာ ရေး ခြစ်ပေးပါ။

ရေးခြစ်နေစဉ်အတွင်းမှာ ငြိမ်ချမ်းမှု၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန် နှင့် ကောင်းမွန်တဲ့ စွမ်းအားတွေကို အာရုံပြု စူးစိုက်ထားရမှာဖြစ်ပြီး ရေး

ပြီးရင်တော့ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ထွန်းညှိလိုက်ပါ။

ပြီးရင် ရွတ်ဆိုပေးရမယ့် မန္တန်က -

“အလင်းတိုင်တွေကို ထွန်းညှိပါတယ်

လင်းလက် တောက်ပပါစေ၊

နာကျင်မှု၊ နေမကောင်းမှုတွေ

လန့်ချန် ထွက်ပြေးကြပါစေ၊

ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်မှု မရှိပါစေနဲ့၊

ဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက် ဆုတောင်းပါတယ်။

ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

ဒီလိုမျိုး (၃) ခေါက်တိတ် ရွတ်ဆိုပေးပါ။ ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်စိတ်

နဲ့ လျော့ချလိုက်ကာ တရားထိုင်သလို ထိုင်နေရင်းကနေ ကိုယ့်သူငယ် ချင်း ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အရာအားလုံး အဆင်မပြေစွာ ဖြစ်နိုင်နေတာကို စိတ်ကူးနဲ့မြင်ယောင်ကြည့်ပါ။ ဖယောင်းတိုင်အားလုံး အပြီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီဆိုရင်တော့ သင့်ရဲ့အစီအရင်ဟာ ပြီးဆုံးပါပြီ။

ခြေရာမြေမှုန့်ဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာ

တစ်ခါတရံမှာ ကိုယ်ဂရုပြုစေချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်ကိုအလေးဂရုမပြုဘဲ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရှိလာရင် ထိုသူက ကိုယ့်အပေါ်အာရုံစိုက်လာအောင်၊ သူ့ရဲ့ Attention တွေကိုယ့်အပေါ်ရောက်လာအောင် သူ့ရဲ့ခြေရာမြေမှုန့်ကိုရယူပြီး ဆွဲဆောင်နိုင်ပါတယ်။ အချစ်ရေးသာမက တခြားသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စရပ်များမှာပါ အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

အစီအရင်အတွက် အဓိက လိုအပ်တာကတော့ ထိုသူရဲ့မြေမှုန့်ပေါ်ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ခြေရာမြေမှုန့်ကို ရအောင်ယူဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးရင် ကိုယ့်နှုတ်စာနီးစပ်ဆုံးမှာရှိတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်းတစ်ကျင်းကို တူးပါ။ အဝကျယ် ကျင်းတစ်ကျင်းတူးပြီးပြီးဆိုရင် အဲဒီကျင်းထဲကို ကိုယ်ယူဆောင်ထားသူရဲ့ ခြေရာမြေမှုန့်များကို ထည့်လိုက်ပါ။

ခြေရာမြေမှုန့်များကို အထုပ်လေးနဲ့ထုပ်ပြီး ထည့်နိုင်ရင် တောင်းပါတယ်။ အထုပ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကြပ်ကြပ်အိတ်သုံးလို့ မရပါ။ အဝတ်တို့အသုံးပြုတာ ဝိုကောင်းပါတယ်။ ဒီလို ခြေရာမြေမှုန့်အထုပ်ကို မြေကျင်းထဲထည့်ပြီးပြီးဆိုရင် ကျင်းရဲ့မြေကြီးကို မူလကအတိုင်း ပြန်လည်မြေဖို့ပါ။

မြေဖို့တာတွေ အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုမှ အဲဒီ အပင်အောက်မှာ -
“သူဟာ ငါ့ရဲ့အချစ်ကို သိလာပါစေ။

သူဟာ ငါ့အပေါ် အာရုံစိုက်လာပါစေ။

သူဟာ ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ခဲ့သော်ဆိုရင် ငါဟာ ရိုးတံလေးဖြစ်ပါရစေ။

သူဟာ ကြက်ဖကြီးဖြစ်ခဲ့သော်ဆိုရင် ငါဟာ ကြက်မလေးဖြစ်ချေစေ။

ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်များ ရှင်သန်လာပါစေ။

ငါ့မလွဲပြီးတော့ သူဟာ တခြားလူကို မမြင်ပါစေနဲ့။

ငါ့မလွဲပြီး သူဟာ တခြားလူကို မချစ်ပါစေနဲ့” လို့ ပါးစပ်ကနေ ဆိုပြီးမကျယ် ရွတ်ဆိုပေးရပါမယ်။ ဒါက အချစ်ကိစ္စအတွက်အသုံးပြုရင် နှုတ်ဆိုရတာဖြစ်ပါတယ်။

တခြားသောကိစ္စရပ်များမှာ တစ်ယောက်သောသူက ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုလာစေချင်တယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေကို အာရုံစိုက်လာစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ “သူဟာ ငါ့အပေါ်အာရုံစိုက်လာပါစေ” ဆိုတဲ့ စာသားကိုသာ (၉) ခေါက်ရွတ်ဆိုပေးပါ။

အဲဒီလိုပြုလုပ်ပြီးတာနဲ့ မကြာခင်မှာ ဒီလူဟာ ကိုယ့်အပေါ်တောင် သတိပြုမိ၊ သတိထားမိလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကာလမှာတော့ သူ့သဘာဝကိုယ်သာ စီးစင်ကြည့်ကန့် လိုအပ်ပါကြောင်း။

လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသူကို ပညာပေးနည်း

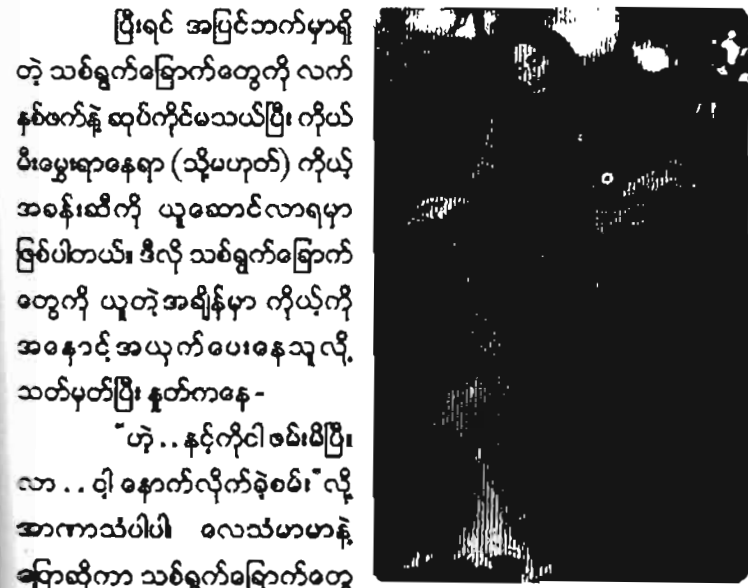

ဒီကိစ္စကတော့ ခပ်ချောချောမိန်းကလေးတိုင်း ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်နှောင့်ယှက်မှုကို လူတစ်ယောက် လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေတာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အဲဒီလူကို ကိုယ့်အနေဖြင့် မေတ္တာမတုန်ပြန်နိုင်ပါဘူးလို့ အပြတ် ငြင်းဆန်ထားပေမယ့်လည်း အချိန်တိုင်း ကိုယ့်အနီးနားကပ်ပြီး လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသူကို ပညာပေးတဲ့အစီအရင်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအစီအရင်ကို အချစ်ကိစ္စမှာသာမက တခြားသောပြဿနာတမျိုးမှာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်စွမ်းရှိသလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ အစီအရင် ပြုလုပ်ရမှာက လပြည့်ကျော် လဆုတ်သွားတဲ့ အချိန်ကာလ၊ လမင်းထားလခြမ်းလေးအဖြစ်သာရှိနေတဲ့အချိန်ကာလမှာ ပြုလုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြုလုပ်ရမယ့် အချိန်ကာလကတော့ ညအချိန်မှာဖြစ်ပြီး အရင်ဆုံး မီးပုံတစ်ခု(သို့မဟုတ်) မီးတစ်ဖိုကို ပြုလုပ်ထားပါ။ ခြံဝင်းနဲ့နေသူဆိုရင် ကိုယ့်ခြံဝင်းထဲမှာ ပြုလုပ်နိုင်ပြီး တိုက်နဲ့နေသူဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အဝကျယ် အိုးတစ်လုံးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မီးအနည်းငယ်ပွေးထားလိုက်ပါ။ (မီးသတိပြုစေချင်ပါတယ်)

ပြီးရင် အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်မသယ်ပြီး ကိုယ်မီးပွေးရာနေရာ (သို့မဟုတ်) ကိုယ့်အခန်းဆီကို ယူဆောင်လာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ယူတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသူလို့ သတ်မှတ်ပြီး နှုတ်ကနေ -

“ဟဲ့... နင့်ကိုငါ ခမ်းမိပြီ။ လာ... ဝါ နောက်လိုက်ခဲ့စမ်း” လို့ အာဏာသံပါပါ။ ဝေသံမာမာနဲ့ ပြောဆိုကာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ယူဆောင်လာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးရင်တော့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ဆင် မီးပွေးထားရာထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း ပါးစပ်ကနေ -

“ဒါဟာ ငါ့ရဲ့နာကျင်မှုတွေပဲ... ဒါတွေအားလုံးကို အပြီး ယူလိုက်စမ်း။ အခုကစပြီးတော့ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့။ ငါ့အနားကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပြီး နောက်ထပ် ငါ့ကို ဘာမှမနှောင့်ယှက်နဲ့” လို့ ရွတ်ဆိုပြီး မီးပုံကို ချောချေမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပေးပါ။

ဒီအစီအရင်ကို (၃)ညဆက်တိုက်၊ (၃)ကြိမ်ပြုလုပ်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရက်ပျက်ခဲ့ရင် အစကနေ ပြန်စရပါမယ်။ (၃)ညဆက်တိုက် အောင်မြင်စွာလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ ကိုယ်အလိုမရှိတဲ့လူဟာ ကိုယ့်အာဏာနေ ထွက်ခွာသွားမှာဖြစ်သလို၊ ကိုယ့်ကို လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေသူဆိုရင်လည်း ထပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။

အချစ်စိတ်စွမ်းအားဖြင့် သိမ်းပိုက်ခြင်းအစီအရင်

ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူကို ကိုယ်ပဲသိမ်းပိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် အသုံးပြုနိုင်တဲ့ အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။ အခုအစီအရင်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ပြင်းပြတဲ့ အချစ်စိတ်စွမ်းအားကိုတော့မှ အစီအရင်ဟာ အစွမ်းထက်မြက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအစီအရင်လုပ်ပြီးရင် ချစ်သူနဲ့နဲ့လုံးသားကို ကိုယ်ဟာ မှော်စွမ်းအားများဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ သိမ်းပိုက်ပြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

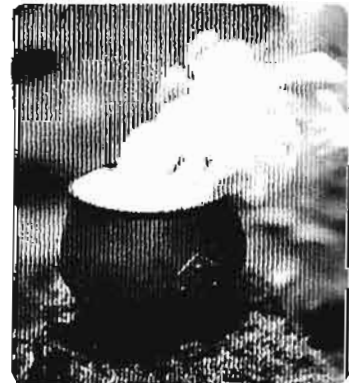
လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများကတော့ -

- (၁) မီးကျွမ်း၊ သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခွက်၊
- (၂) စာရွက် အပိုင်းအစ တစ်စုံ
- (၃) နှင်းဆီပွင့်ဖတ် အခြောက်များ
- (၅) သတ္တုအိုး တစ်လုံး
- (၄) ပြင်းပြတဲ့ အချစ်စိတ်စွမ်းအား
- (၅) အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်တို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ပထမဆုံးအနေဖြင့် အစီအရင်ပြုလုပ်ဖို့အတွက် မီးကျွမ်း၊နေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ခွာဖွေပါ။ အခက်အခဲရှိမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို မီးရှို့ပြီး မီးကျွမ်းနေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်အဖြစ် စီရင်ထားလိုက်ပါ။

အဲဒီ မီးကျွမ်းနေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို စာရေ၊ဖို့အတွက် ကလောင်တလို သဘောထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးရင် အစီအရင်မစတင်မီမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်အခြောက်များကို ယူပါ။

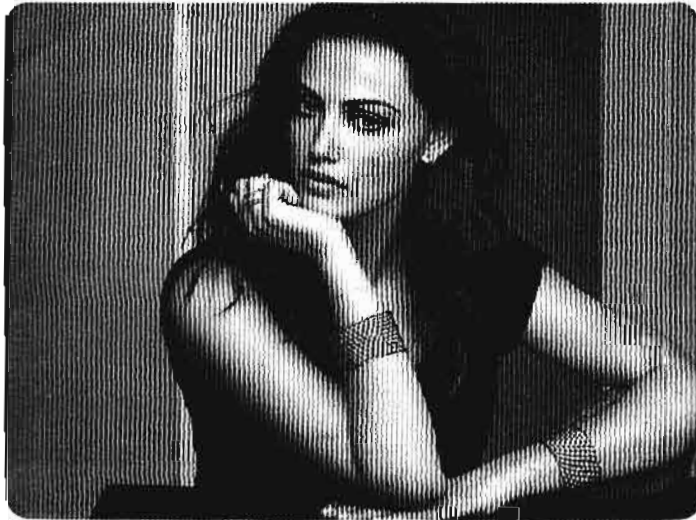
စာရွက်အပိုင်းအစပေါ်မှာ မီးကျွမ်းသစ်ကိုင်းခြောက်ကို အသုံးပြုပြီး အသည်းပုံနစ်ခုကို ထပ်လျက် တစ်ဆက်တည်း ရေးဆွဲရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဆုံး ရေးဆွဲတဲ့ အသည်းက သူ့ရဲ့နဲ့လုံးသားဖြစ်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဆက်ဆွဲကာ အဲဒီအပေါ်ကနေ ကိုယ့်ရဲ့အသည်းကို ရေးဆွဲရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အပေါ် ကိုယ်ချစ်တဲ့ အချစ်စိတ်ကို ပြင်းပြစွာထားပြီး စိတ်စွမ်းအားပါဝါတို့ အမြင့်ဆုံးထားရှိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးရင် အဲဒီအသည်းပုံ ကိုယ့်စိတ်မှန်းနဲ့ရေးထားတဲ့ နေရာထဲကို နှင်းဆီပွင့်ဖတ်အခြောက်များကို ခြွေချပြီးထည့်ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ပြင်းပြတဲ့ အချစ်စိတ်စွမ်းအားကို ထပ်မြှင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှင်းဆီအခြောက်များ ထည့်ပြီးပြီဆိုရင် စာရွက်ကိုခေါက်လိုက်ပြီး အနီရောင်ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားတဲ့ မီးတောက်နဲ့ စာရွက်ခေါက်လေးကို မီးရှို့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရွက်ခေါက်လေး၊ မီးတောက်လောင်နေပြီး မီးရှို့နေပြီဆိုရင်တော့ စာရွက်ခေါက်လေးကို သတ္တုအိုးထဲထည့်ပြီး ပြာကျသွားတဲ့အထိ မီးရှို့လိုက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြာကျလောင်ကျွမ်းသွားပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်စိတ်နဲ့ဆောင်ရွက်တဲ့ မှော်အစီအရင်ဟာ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးပါပြီ။ ပြီးရင် သတ္တုအိုးထဲက ပြာများကို သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ကျွင်းတူးပြီး ခြပ်နံလိုက်ရမှာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

လိမ္မော်ခွံအသုံးချ ဖူးစာရှင်ဆန်းစစ်နည်း

မော်ပညာဟာ သဘာဝတရား အရမ်းဆန်တယ်ဆိုတာ အားလုံး သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အစီအရင်တွေမှာ သဘာဝတရားကို အခြေခံပြီး လွယ်ကူ နှိုးရှင်းစွာ ပြုလုပ်စီရင်နိုင်ပါတယ်။

သဘာဝတရားကနေရရှိတဲ့ အပင်များ၊ အသီးများကို အသုံးပြုပြီး တော့လည်း ကိုယ်အလိုရှိရာကို ရှာဖွေရယူနိုင်ပါတယ်။ အခုအစီအရင်က အချစ်သီးသန့်အတွက်ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် ချစ်သူရှိသူများသာ လုပ်ဆောင် နိုင်ပါတယ်။ တခြားသော ကိစ္စများအတွက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ် ပညာရှိသလို၊ ဆက်စပ်ပြီး လုပ်ဆောင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

လောကီပညာရပ်တွေ လေ့လာလိုက်စားသူတိုင်းဟာ ထိုးထွင်း သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ရှိရမှာဖြစ်ပြီး တစ်ထွာပြရင် တစ်ထောင်မြင်တတ်ဖို့ လို ပါတယ်။ လိမ္မော်ခွံအစီအရင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို အခွံစွာကြည့်ခြင်း ဆိုတဲ့ စိရင်နည်းတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး မနက်အိပ်ရာထချိန်မှာ လုပ်ဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုကတော့ အချစ်ရေးအတွက် လုပ်ဆောင်နည်းကိုသာ ဖော်ပြ ထားပြီး တခြားသော ကိစ္စတွေမှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်ရှိသလို အသုံးချနိုင်

ထိတယ်။ လက်ရှိချစ်သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူရင် အစစ်အမှန်လား။ ကိုယ့် အိပ်ထောင်ဘက်ဖြစ်မယ့်သူလား ဆိုတာကို ဆန်းစစ်ကြည့်ရာမှာ ယုံကြည်စွာ လုပ်ဆောင်သူကိုသာ လျှင် အခြေမှန် ဖော်ထုတ်ပေးပါ လိမ့်မယ်။

ပထမဆုံး မနက်အိပ်ရာ နီးအချိန်မှာ လိမ္မော်သီးတစ်လုံး ဘာလုပ်လက်နဲ့ အခွံစွာပါ။ လိမ္မော် သီးကို အခွံစွာရာမှာ ညာဘက်ကို အစ်ချက် ဆွဲစွာမယ်။ ဘယ်ဘက် တို့ တစ်ချက် ဆွဲစွာလိုက်ပါမယ်။ အစ်ထောင်ကျပ်တန်အသေးရဲ့ တစ်ဝက်လောက် အစိတ်အပိုင်းစီ (၂)ခု ခွဲထုတ်ရင် အိုကေပါပြီ။

ပြီးရင် အိပ်လိမ္မော်ခွံ(၂)ခုကို အဝေးအမျှင်ရှိတဲ့ဘက်ကနေ ဖျာနာချင်းဆိုင်ထားပြီး ပူးကပ်လိုက်ပါ။ အဝေးအမျှင်များကြောင့် မကြာ

ခင်မှာ ပူးကင်သလို ရှိသွားပါလိမ့်မယ်။ အခွံ(၂)ခုပေါင်းနေတဲ့ အိဒီလီမွှော်ခွံလေးကို ကိုယ့်ရဲ့အိတ်ကပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ပြီး အိဒီတစ်နေတာလုံး ကိုယ်သွားသမျှ နေရာတိုင်းကို ယူဆောင်သွားပါ။

ညအိပ်ချိန်ရောက်တော့မှ အိဒီလီမွှော်ခွံလေးကို ကိုယ့်ရဲ့ရတင်

ခြေထောက်များနဲ့ ပွတ်သပ်ပြီး -

“လက်ရှိ ကျွန်ုပ်ရဲ့ချစ်သူဟာ ဇူးစာရှင်အမှန်ဖြစ်ပါတာ ညအိပ်ချိန်မှာ သူ့အကြောင်း အိပ်မက်မက်ပါစေ” လို့ ဆုတောင်းပါ။ ပြီးရင် လီမွှော်ခွံလေးကို ကိုယ်အိပ်တဲ့ခေါင်းအုံးထဲကို ထည့်ပြီး အိပ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။

ဒါမျိုးကို (၃)ညဆက်တိုက် လုပ်ဆောင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိချစ်သူကို ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်မက်တယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သေချာတဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ဘာအိပ်မက်မှ မမက်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဇူးစာရှင်အမှန် မဟုတ်သေးပါဘူး။

ပထမတစ်ညမှာ အိပ်မက်မမက်သေးဘူးဆိုမှသာ (၃)ည ဆက်လုပ်ဆောင်ကြည့်ရမှာဖြစ်ပြီး ပထမညမှာတင် အိပ်မက်မြင်မက်ပါက ဆက်လက်လုပ်ဆောင်စရာ မလိုပါကြောင်း။

မီးခိုးရောင်
လောကီပညာရှင်(၁၉)

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၉)

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၉)မှာ မှော်သင်္ကေတ တစ်ခုကို အသုံးပြုပြီး အစီအရင်ပြုလုပ်နည်းကို ဖော်ပြသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ် ၈၆(၁၆)တုန်းက ငါးထောင့်ကြယ်၊ ပဉ္စဂံကြယ်တံခွန် Pentagram အကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဧကန်တကယ်မှာ အနားငါးထောင့်ပါဝင်တဲ့ ပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်ဟာ စုန်းကဝေခန့် မှော်အတတ်တို့မှာ အလွန်အရေးပါပြီး အကာအကွယ်ပစ္စည်း၊ အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်တယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ဒီပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်ကို စောက်ထိုးပုံစံရေးဆွဲပြီး Upside Down အဖြစ် အသုံးပြုတဲ့အခါ အတိုက်အခိုက်ပညာရပ် အသွင်ပြောင်းလဲတဲ့ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်သူမဆို ပညာရပ်တစ်ခုကို လေ့လာလိုက်စားတဲ့အခါမှာ အတောင်၊ အဆိုးကို သိရှိနားလည်တော့မှ လောကီပညာရပ် အစစ် ဖြစ်နိုင်တာကြောင့် အားလုံး စုံစုံလင်လင်သိရအောင် Inverted Pentagram အကြောင်းကို ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ Inverted Pentagram သင်္ကေတ

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၁၉)

ပေါ်ပေါက်လာတာဟာ မကြာသေးပါဘူး။

လက်တလော ခေတ်စားလာတဲ့ အမှတ်သင်္ကေတ တစ်ခုအဖြစ် inverted Pentagramကို သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ အကာကွယ်သင်္ကေတ ငါးထောင့်ကြယ်ကို မြှော့ထိပ်ဦး စောက်ရေးဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာ အတိုက်အခိုက် အသွင်ဆောင်တဲ့ အမှတ်သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် မှော်ပညာရှင်တွေ အကြပ်အတည်းနဲ့ ကြုံတွေ့လာတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီသင်္ကေတကို မဖြစ်မနေ ထုတ်သုံးရတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

တစ်ခုရှိတာကတော့ Inverted Pentagram ကို အသုံးပြုပြီး အစီအရင်လုပ်တဲ့အခါမှာ အစီအရင်ပစ္စည်းများကို အနက်ရောင်အသုံးပြုရပါတယ်။ ဘောပင်ဆီလည်း အနက်၊ ဖယောင်းတိုင်ဆီလည်း အနက်ရောင်တို့သာ အသုံးပြုရပါတယ်။

Inverted Pentagram အသုံးပြုပြီး စီရင်တဲ့အခါမှာ အစီအရင်ရဲ့

အစွမ်းဟာ ပိုမို အား
ကောင်းပြီး မြန်မြန်ဆန်
ဆန် ထိရောက်မှု ရှိတာ
ကိုလည်း တွေ့ရှိရတယ်လို့
ပညာရှင်များက ဆိုပါ
တယ်။ နောက်တစ်ချက်
ကတော့ Inverted Penta-
gram သုံးတဲ့အခါ ည
သန်းခေါင်ကျော် (၁၂)
နာရီကျော်မှာသာ အသုံးပြု
လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါ
တယ်။

အဲဒီအခါကျမှ စောက်ထိုး ပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်ရဲ့အစွမ်းဟာ ပိုမို
ကြီးမားပြီး ထက်မြက်ပါတယ်။

စောက်ထိုး ငါးထောင့်ကြယ်နဲ့ နတ်ဆိုးများကို ခေါ်ယူနိုင်သလို၊
မိုင်းစေလိုလည်း ရပါတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ နာကျင်
ခံစားရအောင်လုပ်ထားရင် ဒီသင်္ကေတနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို ရက်စက်ခဲ့သူကို ပြန်
လည်ပြီး တုန်ပြန်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသင်္ကေတကို နောက်ဆုံးအဆင့်
ကျမှ ကိုယ်ဘက်က ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့မှ ထုတ်သုံးခြင်းသာလျှင်
အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

Inverted Pentagram အသုံးပြုနည်း

အခြေခံအဆင့် Inverted Pentagram အသုံးပြုနည်းကို ဖော်ပြ
ထားပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်ပညာထက်မြက်မှုအပေါ်မူတည်ပြီး ဆင့်ပွားရ
ယူနိုင်ရင် ပညာရှင်အဆင့်အဖြစ်သုံးနိုင်တဲ့ အသုံးပြုနည်းအဖြစ် ပြောင်းလဲ
နိုင်ပါတယ်။ ဒါက အသုံးပြုသူရဲ့ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအလိုက် အဆင့်ဆို
တာ ကွဲပြားသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

Inverted Pentagram သုံးခြင်းကို ဘယ်သူမှ မသိတာ အကောင်း

ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ညသန်းခေါင်ကျော်ချိန်
ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အစီအရင် စတင်လို့
ရပါပြီ။ ကိုယ် အစီအရင်လုပ်ဆောင်မယ့်
နေရာကို အရင်ဆုံး ပင်စိမ်းပင်ရဲ့အရွက်နဲ့
သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်ထားပါ။ အစီ
အရင်စာပွဲကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ဆောင်မယ့်
နေရာကို သန့်အောင် လုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ပြီးရင် အစီအရင်လုပ်ဆောင်
နိုင်ဖို့အတွက် အနက်ရောင် ဖယောင်းတိုင်
(၂)ချောင်း၊ စာရွက်တစ်ရွက်၊ Inverted
Pentagram ဈေးဆွဲဖို့ မြေဖြူတစ်ချောင်း၊ ဆော့ပင်တစ်ချောင်းတို့ကို
ဈာပဗ္ဗရယူထားပါ။

အရင်ဆုံး အစီအရင်လုပ်မယ့်နေရာကို သန့်အောင်လုပ်ပြီးပြီဆို
ရင် ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက်၊ ကိုယ်မလိုလားသူရဲ့ နာမည်ကို စာရွက်ပေါ်မှာ
ဆော့ပင်အနက်ရောင်နဲ့ ရေးသားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နာမည်ရေးရာမှာ သူရဲ့
အိမ်ခေါ်အမည်ကို ရေးလို့မရပါဘူး။ မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်အရင်းကို ရေး
ရေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးရင် အနက်ရောင် ဖယောင်းတိုင်နှစ်ချောင်းကို အကွာအဝေး
နည်းနည်းခြားကာ မီးထွန်းညှိပြီး အဲဒီဖယောင်းတိုင် နှစ်ချောင်းရဲ့အလယ်
မှာ အမည်ရေးထားတဲ့ စာရွက်ကို ထားပါ။

ပြီးရင်တော့ စောက်ထိုးပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်ကို ဈေးဆွဲရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဈေးဆွဲရမှာ အနက်ရောင်ဖယောင်းတိုင်၊ စာရွက်တို့ကို အုပ်မိနေ
အောင် ဆွဲရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုလိုချင်တာက အနက်ရောင်ဖယောင်းတိုင်၊
စာရွက်တို့ဟာ စောက်ထိုးပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်ရဲ့အလယ်မှာ ရှိနေရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဈေးဆွဲပြီးရင် စောက်ထိုးပဉ္စဂံကြယ်တံခွန်ကို ခြုံမိ၊ ငုံမိအောင် စက်
ခိုင်းခတ်လိုက်ပါ။

ပြီးတဲ့အခါမှာ -

“အစီအရပ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက်
ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြွရောက်ကြပါ။
ဒီအစီအရပ်ကို အစွမ်းထက်မြက်စေဖို့
တူညီပါ။ စွမ်းအင်များ တိုးပွားပြီး
တုန်ပြန်ကြပါ။

ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသမျှ အရာအားလုံး
သုတ ရောက်ပါစေ၊ ဖြစ်ပါစေ” လို့ စိတ်ထဲကနေ ဖျေခွတ်ပါ။

ပြီးရင် သူနာမည်ကို ပါးစပ်ကနေ ခပ်ထန်ထန်ဖျေခွတ်ပြီး ကိုယ်
ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ(၇)မျိုးကို တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ရွေးသွပ်သွားအောင်
တောင်းဆိုခြင်း။ အိပ်မက်ဆိုးများမက်ပြီး ချောက်ချားစေခြင်း။ ဘာလုပ်
လုပ် ဘာကိုက်ကိုက် အမှားအယွင်းများ ဖြစ်စေခြင်း။ သူ့အပေါ်ဘယ်သူမှ
ယုံကြည်မှု မရှိစေခြင်း။ မိသားစုနဲ့ ကွဲကွာစေခြင်း။ အရိုးများ ကျိုးကြေစေခြင်း။
ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးစေခြင်း။ စသည်ဖြင့် တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ်။

Inverted Pentagram ရဲ့အစွမ်းကြောင့် သင့်ရဲ့အစီအရပ်ဟာ
အထူး အစွမ်းထက်နေပါလိမ့်မယ်။ အနက်ရောင်ဖယောင်းဆိုင်များ ကုန်ဆုံး
လောင်ကျွမ်းသွားသည်အထိ စောင့်နေပါ။ ပြီးရင်တော့ စာရွက်ကိုမီးရှို့ပြီး
စက်ဝိုင်းကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက Inverted Pentagramကို
အသုံးပြုပြီး အစီအရပ်များမှာ အသုံးပြုနည်းပဲ ဖြစ်ပြီး သုတရစေဖို့အတွက်
သာ ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သုတ/ရသ
ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

ချစ်မင်းကြီးရဲ့ မြေနှိမ့်ရောင် စစ်သည်များ

တရုတ်နိုင်ငံမှာထင်ရှားတဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရစ် တည်ရှိတာကတော့ ရှင်မင်းကြီးရဲ့ အုတ်ဂူအရှေ့ဘက် တစ်မိုင်အကွာလောက် မှာ တည်ရှိတဲ့ မြေနှိမ့်ရောင်စစ်သည်ရဲမက်တွေရဲ့ ရုပ်တုများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဟာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမိုင်းကို နောက်ခံကာ Mummy ဆတ်ကာအဖြစ် ဟောင်တောင်အက်ရှင်မင်းသားလျက်လီက ဝီလီနီဇာတ် စတောင်နေရာကနေ သရုပ်ဆောင်ကာ ရိုက်ကူးထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့သမိုင်းကြောင်းတို့မှာ ဂန္ထီရအဆန်ဆုံး အရာတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေပါတယ်။ မြေနှိမ့်ရောင် စစ်သည်ရဲမက်တွေဟာ ရုပ်တုပေါင်း (၉၀၀၀) ကျော်ရှိပြီး တပ်မတော်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ကြီးမားစွာ တည်ရှိပါတယ်။

မြေနှိမ့်ရောင်စစ်သည်ရဲမက်များထားရှိတဲ့နေရာမှာ အပိုင်း(၃)ပိုင်း၊ ပါရှိပြီး (၆)ဧကနီးပါး ကျယ်ဝန်းတယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။ ဒီလိုမြေနှိမ့်ရောင် စစ်သည်တွေထုလုပ်ခဲ့တာကို နှစ်ပေါင်း(၂၀၀၀)ကျော်ကြာမှ ရှာဖွေတွေ့ ရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

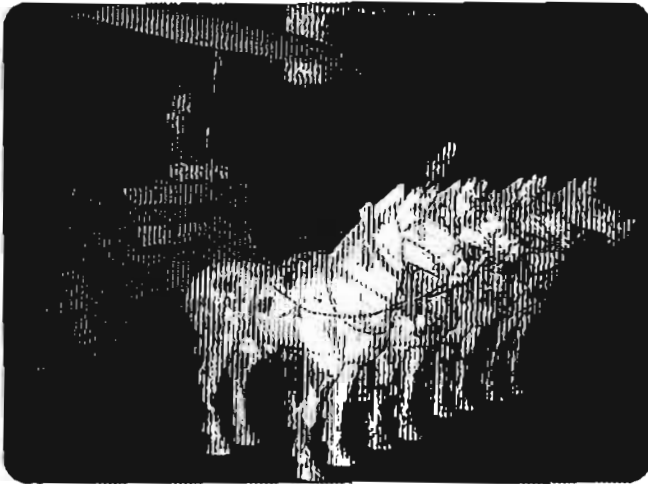
မြေနှိမ့်ရောင်ရုပ်တုတွေ ဇန်တီးနိုင်ငံအတွက် အလုပ်သမား၊ ပေါင်း (၇)သိန်းနဲ့ နှစ်ပေါင်း(၄၀)နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ မြေနှိမ့် ရောင်ရဲမက်တွေကိုလက်နက်များ အပြည့် အစုံ မြင်းတွေနဲ့ တကယ့် စစ်သည်များ၊ တဲ့သို့ ဇန်တီးတန်ဆာဆင်ထားပါတယ်။

နောက်ထပ်အထူးခြားဆုံး အချက်တစ်ခုကတော့ ရဲမက်စစ်သည် တွေရဲ့မျက်နှာပုံစံတွေဟာ ရုပ်တုတစ်ခု နဲ့ တစ်ခု မတူကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြေနှိမ့်ရောင် စစ်သည်တွေကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ပုံကလည်း အံ့သြစရာကောင်းပါတယ်။ (၁၉၇၄)ခုနှစ်မှာ အနီး အနားက ရွာသားတွေဟာ ရှန်ဟိုလင်တန်ကောင်တီမှာ ရေတွင်းတူးနေကြ ရင်း မြေထည်အပိုင်းအစတွေကို တွေ့ရှိတာကနေ စတင်ခဲ့ပါတယ်။

မြေထည်အပိုင်းအစတွေ တွေ့ရှိတဲ့နေရာဟာ ပထမ ရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဣန္ဒာန်နဲ့ သိပ်ပြီးနီးတာကြောင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်တွေဆီ တို့ လှူဆောင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာတင်ပဲ သုတေသနပညာရှင်များဟာ မြေနှိမ့်ရောင်စစ်သည်ရဲမက်များရှိတဲ့ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ကျင်းသုံး သောင်းကို ရှာဖွေတူးဖော်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစစ်သည်များကို ဘီစီ(၂၁၀)က ပြုလုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ ထာ တရုတ်နိုင်ငံကြီးကိုထူထောင်ခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးစစ်ဘုရင် ဧကရာဇ် ရှင် နီတွင်းအတွက် သူရဲမဟာတပ်မတော်ကြီးအဖြစ် ပုံဖော်ဇန်တီးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်မင်းကြီး၊ သေဆုံးတဲ့အခါမှာ ဒီရုပ်တုတွေကိုလည်း မင်းကြီး နဲ့အတူ မြှုပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ မြေနှိမ့်ရောင်စစ်သည်ရဲမက်တွေကို (၁၉၇၄) ခုနှစ် မှာ လယ်သမားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကနေ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

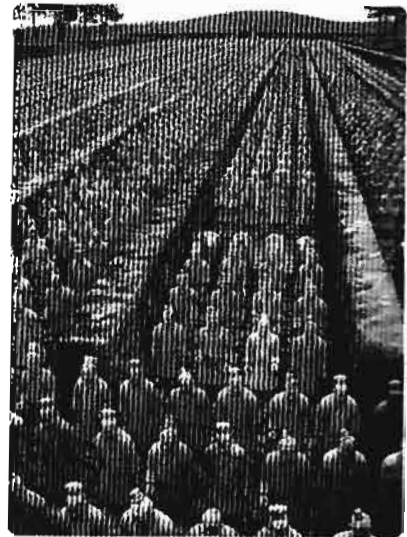
ထူးထူးခြားခြား သမိုင်းကြောင်း

မြေနီရောင်စစ်သည်ရဲမက်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထူးထူးခြားခြား သမိုင်းကြောင်းကတော့ ရှင်ရဲဟွမ်းမင်းကြီး အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလ ဘီစီ(၂၅၀) ကနေ စရပါမယ်။ ရှင်မင်းကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ပရောဟိတ်များထဲကနေ ဂမ္ဘီရ အတတ်ပညာကိုလည်း တတ်မြောက်ခဲ့သလို၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အရမ်း ယုံကြည်တဲ့အတွက် သူ့အုပ်ချုပ်စဉ်အချိန်အတွင်းမှာ မြေနီရောင်ရှပ်ထု တွေနဲ့ ထာဝရရှင်သန်နေမယ့် စစ်တပ်ကြီးကို ဇန်တီးထားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ရှပ်ထုတွေထဲမှာ စစ်သည်ရဲမက်ပေါင်း (၈၀၀၀)ကျော်နဲ့ မြင်း အကောင်ရေ (၅၀၀)ကျော် ပါဝင်ပါတယ်။ ဇီရန်မှာရှိတဲ့ ရှင်ရဲဟွမ်းမင်းကြီး ရဲအုတ်ဂူကို ကျင်းကြီး(၄)ကျင်းနဲ့ ဝိုင်းရံထားပြီး အဲဒီကျင်းတွေထဲမှာ ရှပ်ထု တွေကို ထည့်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျင်းကြီး သုံးကျင်းထဲမှာ ရဲမက်တွေရဲ့အဆင့်အတန်းလိုက် ထည့်သွင်းထားပေမယ့် စတုတ္ထကျင်းမှာတော့ ဘာမှမပါရှိပါဘူး။ အုတ်ဂူ ကတော့ ပိတ်ထားလျက်၊ မထိမခိုက်ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာကို ရှေး ဟောင်းသုတေသနပညာရှင်များက အထွဋ်အပြတ်ထားရာ နေရာတစ်ခု အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ထိခိုက်ပျက်စီးမှုမရှိအောင် အထူးကာကွယ်စောင့် ရောက်ထားပါတယ်။

မြေနီရောင် စစ်သည် ရဲမက်ရှပ်ထုတွေကို ရှင်မင်းကြီး ဆာဆုံးပြီး နောက်ဘဝမှာ အလုပ် အကျွေးပြုဖို့ တာဝန်ထမ်းဆောင် ဖို့ ရည်ရွယ်ပြုလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ် လို့ သိရပါတယ်။ မြေနီရောင်စစ်သည် တွေကို လူသားကဲ့သို့ တူညီနေ အောင် ထိုခေတ်က တရုတ်ပြည်မ ဩဇာရှိတဲ့ အကျွမ်းကျင်ဆုံး အနု ဘာရှင်တွေနဲ့ အကူအညီ တောင်း ခံခြင်းခံရတဲ့ အလုပ်သမားများက ပြုလုပ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

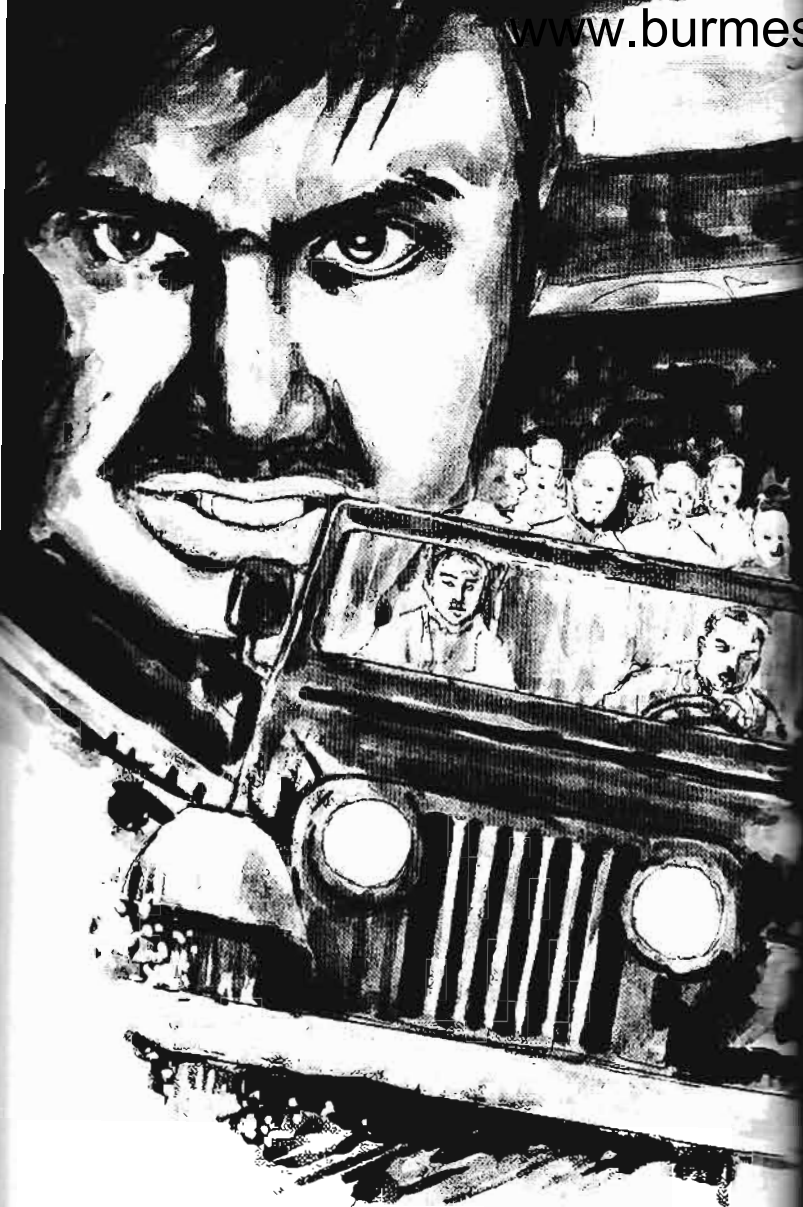

ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဓနွာကိုယ်အနေအထားများအရ ရှပ်ထုတွေ အလွတ်တော်သို့ တက်ရောက်စုဝေးနေတဲ့ အနေအထားမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ရဲမက်စစ်သည်များရဲ့ မျက်နှာများကို ကွဲပြားခြားနားတဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင် (၁)မျိုးနဲ့ ဇန်တီးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ရှပ်ထုတစ်ခုချင်းစီကို သီးသန့်အသွင် အပြင်ဖြစ်စေဖို့ ရွှေစေးကို အသုံးပြုထားပါတယ်။

ဒီအပြင် မြေနီရောင်စစ်သည်ရဲမက်အားလုံးကို လက်နက်နဲ့ ချပ် ဆတ်တန်ဆာအစစ်တွေ တပ်ဆင်ပေးထားတဲ့အတွက် ပိုမိုပြီး အသက်ဝင် ဆုတ်ရှိပါတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုကတော့ မြေနီရောင်လုပ်ထားတဲ့ စစ်သည်ရဲမက်တွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းမှာ ဖိုးယုန်ရမှုများစွာရှိခဲ့တာကြောင့် ဆတ်နက်နဲ့ ချပ်ဝတ်အတော်များများဟာ ထိခိုက်မှုတွေရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီမြေနီရောင်စစ်သည်ရဲမက်များဟာ ထင်ရှားတဲ့ သမိုင်းကြောင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသရုပ်သကန်ကို ကိုယ်စားပြုနိုင်တဲ့အပြင် ဘုရားရဲ့ဆိုင်ရာ ကြွယ်ဝတဲ့ သမိုင်းကြောင်းရှိခဲ့ခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်လို့ဆိုရင် လည်း မမှားနိုင်ပါဘူး။

မြေနီရောင် စစ်သားရှပ်ထုတွေထားတာက ရှင်မင်းကြီးနဲ့ ဂူပိမာန် နဲ့အရှေ့ဘက်တစ်ဝိုင်းအကွာလောက်မှာ ကွဲပြားစွာတည်ရှိနေတဲ့ ကျင်းကြီး

ကျပ်စပ်တာ ..

မကွေးညိုစိမ့်

ဟား...ဟား...ဟား

ဒါတွေ အားလုံးက

ကျုပ်လုပ်လိုက်တာလေ။

ကျုပ်လုပ်တာဗျ။

ဟား...ဟား...ဟား

ကျုပ်လုပ်တာ..(၁)

(၁၉၆၄) ခုနှစ်မှာ ဖြစ်တယ်။ လူတွေ ပြောပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အနေထိုင်ခါစရှိသေး။ ကျုပ်တို့ကို ရွှေရမယ်တဲ့ (၃)တန် ကားကြီးနှစ်စီး ကျုပ်တို့ရွာထိပ်က ခရပ်မှာလာရပ်ပြီး ဖြိုပြိုအိမ်နဲ့တဲ့။ ကျုပ်တို့ကို ပြောင်း ရမယ်တဲ့။ ကားပေါ်စွတ်တက်ရိုင်းတယ်လေ။

ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီနေရာကို ကျုပ်တို့ရဲ့အရင်ခရောက်နေတဲ့ လူ ကြီးတွေနဲ့ ချက်ချင်း အစည်းအဝေးထိုင်လိုက်တယ်။ လိုက်သင့်၊ မလိုက် သင့်ပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာကလည်း ကလေးတွေ တို့လို့တွဲလောင်းနဲ့ ဘယ်လိုက် ချင်ပါ့မလဲ။ တစ်ယောက်မှ ကျုပ်တို့မတက်ကြဘူး။ မလိုက်ဘူးပေါ့။

ကျုပ်တို့ ဒီအနားနေလာတာ ဦးနုလက်ထက်တည်းက နေလာ တာ။ သူတို့လက်ထက်ကျမှ ပြောင်းရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ပြောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီနေရာက ကျုပ်တို့ ဘိုးဘွားပိုင်နယ်မြေလေ။ ကျုပ်တို့က အားလုံးညီညွတ် တယ်။ တစ်ယောက်မှ နေရာရွှေရမယ်ဆိုတာ လက်မခံဘူး။

ဒီတော့ သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်သလဲ သိလား။ ကျုပ်တို့ဆွေမျိုး သားချင်းများက မရှိမယ့်၊ ရှိမယ့် ပိုက်ဆံနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်တွေကို ဘုဒ္ဓိဇာနည်ထိုးပြီး ဖြိုပစ်တယ်လေ။

တချို့ဒဏ်မခံနိုင်တဲ့ကောင်တွေကတော့ ကားပေါ်တက်ကြပြီး တချို့လူတွေ ညှာတာမှတ်တင်းပုံ ပြောပြဦးမယ်။ ကျုပ်တို့နေတဲ့တိုက်

တွေ ဖြိုလိုရတဲ့အုတ်ချပ်တွေကို တစ်ချပ် ငါးဆယ်ပြားနဲ့ရောင်းတာ ဝယ် ကြသတဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ချဲ့တိုက်ကိုတော့ ပဲကြီးလှော်ဖို့ ဦးသိန်းကဝယ်ပြီး သု နောက်ထပ်ဝယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ခင်းတော့တာပဲ။

အဲသလိုခင်းပြီး အဲဒီနေရာမှာ အိမ်အသစ်ဆောက်တယ်။ ကျုပ် တာ ဘယ်မလဲ။ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ ပြန်တောင်းတာပေါ့။ အဲဒါ မပေးဘူးဗျ။ မပေးတာလည်း စစ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ သူ အဲသလို ကျုပ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်ဆောက်လိုက်တော့ အဲဒီပစ္စည်းကို အစွဲပြုပြီး ကျုပ် သူတို့အိမ်ပိုင်းထဲ တာ အိမ်ရှေ့မှာပေါက်နေတဲ့ အုန်းပင်ကြီးပေါ်တက်နေလိုက်တော့တာပေါ့။

မကြာပါဘူး။ အဲဒီအိမ်ကို ဆရာဝန်လင်မယား ပြောင်းလာတယ် လေ။ မိန်းကလေးက တော်တော်ချောတာဗျ။ ဆရာဝန် ဆေးရုံသွားပြီဆို ခင် ကားယူသွားတော့ သူက ခရီးကို ဆိုက္ကားစီးသွားရတယ်။

ဘာရမလဲ။ ရက်ကနေ လ၊ လကနေ နှစ်တွေ ပြောင်းလဲလာတော့ ဘျုပ်က အဲဒီဆရာဝန်ကတော်နဲ့ ဆိုက္ကားသမား နီးစပ်အောင် လုပ်ပေး လိုက်တယ်။ လုပ်ပေးလို့ လွယ်တာပေါ့ဗျာ။ ဆရာဝန်ကပေါက်စဆိုတော့ ဆေးရုံမှာ ညအိပ်ရတာများတယ်လေ။ သူ့ခန်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။

တစ်နေ့ ဆရာဝန်ပေါက်စ၊ ညတာဝန်ကျတယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံသွား တော့ ကျုပ်က ဆိုက္ကားသမားကို အိပ်ပေါ်တင်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ဆရာဝန်ကို အိမ်ခေါ် ပြန်လာ ခင်အောင် နီးဆော်ပေးပြီး သူမိန်းမနဲ့ ဆိုက္ကားသမား၊ ဘိဗ္ဗိအောင် လုပ်ပေးလိုက် တာ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။

နောင်ကျိန်ပလေးကြပြီး ဆစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူနိုင်၊ တိုက်နိုင် ချလိုက်ကြတာ။ ဆရာဝန် သေပြီး ဆိုက္ကားသမားထောင်ကျ၊ ဒီနီးမလည်း ရက်ပြီး သူမိဘတွေ ဆီ ပြန်သွားတယ်လေ။

အိမ်ကြီးက ငှားမယ့်လူ မရှိတော့ ကျပ်ကောင်းကောင်းနေရပြန်ရော ဟဲ ဟဲ။

ကျပ် လုပ်လိုက်တာလေး ဒီအိမ်ရှင် တော်တော်ကံကောင်းတယ် ဖျား ရက်မကြာပါဘူး။ အိမ်ငှား ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။ အခုထပ်ရောက် လာတဲ့လူက ပိဇ္ဇာဆရာဗျား ပြန်မှာဆေးတွေလည်း ကိုင်တယ်။ လင်ကွေး မယားကွေးတွေကို ပြန်ပေါင်းအောင် လုပ်ပေးတယ်။ အမှုအခင်းဖြစ်တဲ့လူ တွေကိုလည်း အရှုံးအနိုင် လုပ်ပေးတယ်။ အိမ်မှာဆိုတာ ဘုရားခန်းကြီး အကြီးကြီးနဲ့။

ဘိုးတော်တွေဆိုတာ နိုင်ငံတကာက ဘိုးတော်ပုံပါ ပါတယ်လေ။ ဆိုင်းဘာဘာ၊ ဦးတိဘွား။ အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ သူရဿသီမယ်တော်၊ ကွမ်ရင် မယ်တော်၊ အဘဘိုးဘိုးအောင်၊ ယက္ခန်းစင်တောင် ဆရာတော်၊ ဘိုးပေါက် ဆိန်တို့ ရှပ်တုံတွေ။ သုံးဆယ့် ခုနစ်မင်း၊ နတ်တွေ၊ တန်တော့ပွဲဆိုတာတ တော့ မပြောနဲ့တော့ ဘုရားခန်းကြီးနဲ့ အပြည့်၊ ကျပ်တော့ အိမ်တွေကြည့်ပြီး ခက်ရချည်ရဲ့ပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျပ် ဒုက္ခရောက်ချပြီပေါ့။

ဟား...ဟား...ဟား သေသေချာချာ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီလူက ဆရာလိပ်ပဲ။ ဒီဘိုးတော်ရှပ်ထုတွေက ဟန်ပြလုပ်ထားတာ။ ဘယ် ရှပ်ထုမှ အသက်မသွင်းရသေးဘူးဗျား။

ကျပ်တို့ လူလောကကလည်း အခက်သာ။ ဘုရားဆိုလည်း နေကစာတင်ပြီးမှ အသက်ဝင်တာလေ။ ဒီလိုပဲ ဘိုးတော်တွေဆိုရင်လည်း

တကယ့် ဝါတော်ကြီးပြီး ဘုရားရဲ့လမ်းစဉ်နဲ့အညီ ပြုမူနေထိုင်ကြတဲ့ ဆရာတော်ဘုရား (ဘုန်းကြီး)တွေပင်ပြီးမှ ဆွမ်းကျွေးပြီး နေကစာတင် အသက်သွင်းပြီးမှ ကိုးကွယ်ရတဲ့အဆင့် ရောက်တာဗျား။

လား...လား။ ဒီလူက ဘုရားခန်းမှာ ဘိုးတော်ရှပ်ထုတွေပြပြီး အထက်လမ်းဆရာ ယောင်ယောင်နေတာ။ အမှန်က အောက်လမ်းဆရာ ဗျား သူက တစ္ဆေတစ်ကောင်မွေးထားပြီး အဲဒီတစ္ဆေနဲ့ လုပ်စားနေတာ။

စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ အပူသယ်တွေ တ အများသာ။ အပူသည်ထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ကိုယ်ချစ်ခင်နစ်သက်တဲ့လူ တစ်ယောက် သေဆုံးသွားရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့မိသားစုရဲ့အပူက ဘာအပူနဲ့မှ တော့ဘူး။ တော်တော်အခဲရအခက်တဲ့ အပူမီးပဲဗျား။

အဲ...အဲ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလူမျိုးတွေဟာ ဒီဆရာရဲ့ သားကောင်တွေပဲလေ။ လူတွေ...လူတွေ ပုထုစဉ်လူသားမှန်သမျှဟာ ဥဗ္ဗာတကော၊ အရွှေကြီးပဲလို့ ကျပ်တို့၊ ခင်ဗျားတို့ သိထားကြတယ် မဟုတ် လား ဗျား။ ရှပ်လိုက်တဲ့ လူလောက။ တရားကလည်း မရနိုင်ကြတာဘူး။ သေ သွားတဲ့လူ ဘယ်ဘဝရောက်နေသလဲ သိချင်ကြပြန်သတဲ့။

ဒါမျှ၊ လွယ်လွယ်လေးဗျား။ ဒီလူမသေခင်က ကောင်းမှု ဘယ် လောက် လုပ်ခဲ့သလဲ၊ မကောင်းမှုရော ဘယ်လောက် လုပ်ခဲ့သလဲ၊ မသေ ခင်မှာ လှူခဲ့ဖူးသလား၊ တရားနာဖူးခဲ့လား။ ကြက်သတ်၊ ဘဲသတ်၊ ငါးသတ် နဲ့ စီးပွားရှာခဲ့သလား။ သူများ မျက်ရည်ပေါက်ကျပြီးမှ စားနေတဲ့လူလား။

သေအံ့ဆဲဆဲမှာ ဘုရားကို အာရုံပြုသွားသလား။ မိမိကကော သူ အသေခင်လေးမှာ ဘုရားတရားသတိရအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလား။ ဒါ တွေပြန်ပြီး ဆန်းစစ်လိုက်ရင် ကိုယ့်လူ ဘယ်ဘဝရောက်မယ်ဆိုတာ ထောင် ခေးနေရာ မလိုဘူး။ ငွေကုန်လူပမ်းဖြစ်မယ်။

ကောင်းတာလုပ်ရင် နတ်ပြည်ရောက်မယ်။ နတ်ပြည် မရောက် ရင်လည်း ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုခုတော့ ရောက်မှာပဲ။ မကောင်းတာ လုပ်ပြီးမှ သေသွားတာဆိုရင်တော့ "ဂို၊တူသည် ခရဲပဲ" ဆိုတာ ရှင်းလင်းတာ ပဲဗျား။ "Go To The ခရဲနော်..." မပေးကြနဲ့။

ဒီလူ ဒီအိမ်ရောက်လာတာ၊ ကျပ်စားပေါက်တစ်ခု ရတယ်ဗျား။

သူ မွေးထားတဲ့ တစ္ဆေကို ကျွန်က အိမ်ထဲ မပြောနဲ့။ အိမ်ပိုင်းထဲတောင် အဝင်မခံဘူး။ သူ့အစား ကျွန်ကပဲ ခြေရှင်းပေး ခဲ့တယ်လေ။

ဒီဆရာက လူပါးလှူ၊ ကြက်သည်း၊ ကြက်မြစ်တွေကို အခြောက်လှန်းထားပြီး အိမ်ပြတင်းပေါက်မှာ ချိတ်ထားတယ်။

ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ခြေရှင်း၊ ရတနာမယ်ဆိုရင် အပဟောင်းကိုဖြုတ်၊ အသစ်ကို ချိတ်ပြီး ကျွေးတယ်။ နောက် သူလိုတာ ခိုင်းတယ်။ သူက ရလိုက်တာက တနင့်တစ်ပိုး၊ တစ္ဆေကိုကျွေးတော့ ကြက်သည်း၊ ကြက်မြစ် အခြောက်၊

ကိုင်း... ဘယ်လောက်လှပါ့မလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အဲဒါကို ကျွန်လုံး လက်မခံဘူး။ လူပါးလှူနဲ့တယ်။ ခါကြောင့် ဒီလူကို သင်ခန်းစာပေးမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တို့လို့က်တယ်။ ဒီလူကို ဆုံးမရတာ သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ဘုရားနဲ့ဘိုးတော်တွေကို ဘန်းပြုပြီး လိမ်စားနေတဲ့သူဆိုတော့ ဆုံးမရတာ သိပ်လွယ်တယ်။

တစ်နေ့ ညကြီးမိုးချုပ် သူအိမ်ပေါ်ကအဆင်း၊ လေပေါ်ကနေ ကျွန်တို့နဲ့ချလိုက်တာ ခြေထောက်တစ်ချောင်း၊ ကျိုးသွားတယ်။ “မြေမြေချင်း၊ မြေမြင်တယ်” ဆိုတဲ့စကား၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလူလိမ်က ကျွန်က သူထက်စွမ်းကြောင်းသိတော့ တချို့ထဲ ပြေးတော့တာပဲ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဒီအိမ်ကြီးက ကြမ်းတယ်။ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့လူနဲ့ သမ္မုဒုက္ခနဲ့ ပြေးကြတယ်။ ဘုရားတရားမြတ်တဲ့ ဒီဆရာတောင်မှ လက်လျှော့ရင် ဒီအိမ်ကတော့ မနေသင့်ဘူးဆိုပြီး ဘယ်သူမှ ဒီအိမ်မှာ မနေရဲကြတော့ဘူးလေ။

အိမ်ကြီးက ငှားမယ့်လူမရှိ၊ ရောင်းတော့လည်း ဝယ်မယ့်လူ မရှိ။ “ဟား... ဟား... ဟား... အဲတွဲအားလုံးက ကျွန်ုပ်လုပ်လိုက်တာလေ။ ကျွန်ုပ်လုပ်တာဗျ။ ဟား... ဟား... ဟား... ကျွန်ုပ်လုပ်တာ”

ကျွန်ုပ်လုပ်တာ..

ကျွန်ုပ်လုပ်တာ.. (၂)

“ကိုညီမိမိ၊ ခင်ဗျားမကယ်ရင်တော့ ကျွန် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်” ဆိုင်းမဆင့်၊ ဘုံမဆင့်၊ ပဲကြီးလှောင်ဖိုပိုင်ရှင် ဦးသန်းက ကျွန်တော့်တို ပြောတော့တယ်။ ကျွန်တော်က မနက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လမ်းထိပ်က “ရွှေညောင်ပင်” လက်ဘက်ရည်ဆိုင်နဲ့ “ပိုင်းအောင်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြ။

မနက်ဆို ရွှေညောင်ပင်၊ ညဘာလုံးပွဲရှိရင် ပိုင်းအောင် အဲသလို ပြောင်းထိုင်တာ၊ မရည်ရွယ်ဘဲ ကြုံကြုံက်လို့ ဦးသန်းက ပြောလာတာ။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး... ဦးသန်း”
“ဒီလိုဗျာ၊ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ၊ သတင်းထောက်တစ်ယောက်၊ ဆိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ်နဲ့ ပါလေသူကြီးဆိုတော့ ကျွန် အိမ်ကိစ္စကလေးများ ခြေရှင်းပေးနိုင်မလားလို့...”

ကြည့်ဦး... အကူအညီတောင်းမယ့်လူက ကျွန်တော့်ကို “ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် လူတဲ့”

“ဟား... ဦးသန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို မြှောက်နေပြန်ပြီ။ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ် ပါလေသူကြီးတဲ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား... ကျုပ်က ခင်လို နောက်တာပါဗျာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”
“အင်း... စိတ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ကျွဲပီးတော့ တိုချင်သားဗျ”

“အိန္ဒ ဦးသန်းရယ်... ကျွန်တော်က ဥပဒေ သိပ်နားမလည်ဘူးဗျာ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စတွေက ရှေ့နေနဲ့ တရားသူကြီးစားလို့ ကုန်ဆတ်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက သူတို့နဲ့ပဲလုပ်မှ ပြီးမှာဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ ရွှေနေ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ် တွေ့ပေးမယ်။ သူနဲ့လုပ်ရင် ပိုတောင်းမယ်ဗျ”

“ဟား... အဲသလို မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်က အရားမယ့်သူလည်း နေနဲ့ ရောင်းပြန်တော့လည်း ရောင်းမထွက်၊ အဲဒါလေ၊ ရောင်းရင် ရောင်း၊ ငှားရရင်လည်း ငှားရအောင် ကူညီပေးမို့”

“ခင်ဗျားဗျာ... နောက်တယ်ဆိုရင်လည်း တော်ရုံတည်းနဲ့ နောက်ဖို့ အတောင်းတယ်။ ဒီဟာကြီးကတော့ ခင်ဗျား လွန်လွန်းနေပြီ။ ဒီကိစ္စတွေက

အိမ်ငှားနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေလေများ၊ အိမ်ပွဲစားတွေနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စလေများ”

“သူတို့နဲ့လုပ်တာပဲ၊ မရဘူးဗျ”

“ဗျာ.. ဘာတွေကြောင့်လဲဗျ”

“ကျုပ် အိမ်က တစ္ဆေသရဲက တအားကြမ်းနေလို့ ငှားရဲတဲ့လူ၊ နေရဲတဲ့လူ မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဗျာ.. ခင်ဗျားအိမ်က ဆရာမနိုင်း၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကျုပ်အိမ်က တစ်ပင်အိမ်ကလေးပါဗျာ၊ ဆရာမနိုင်း၊ တစ်ဆောင် ပြိုင်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အင်း... မဟုတ်မှလွဲရော”

“ဟာဗျာ.. ကိုညိုစိမ့်ကလည်း မဟုတ်မှတော့ လွဲပြီမေ့ဗျ”

“ဦးသန်း.. ခင်ဗျားကတော့ စကားကို ပြောမရတော့၊ ဆိုမရတော့ ပါလားဗျာ၊ ကိုင်း.. ကျုပ်ပေးပါရစေဦး”

“ဘာများပေးဦးမလို့လဲ ဗျ”

“ကျွန်တော်က ဆောက်လမ်းဆရာလည်း မဟုတ်၊ အထက်လမ်း ဆရာလည်း မဟုတ်၊ ဓာတ်ပီဇ္ဇာဆရာလည်း မဟုတ်၊ နောက်ဆုံးဗျာ.. ဘိုးတော်လည်း မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားအိမ်ကတစ္ဆေကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင် မှာလဲဗျ”

“အဲဒီကတော့ ခင်ဗျားလုပ်ပေးမလို့လို့ ငြင်းတဲ့စကားပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ (၁၉၆၄) ရန်ကုန်က ဘယ်သူမှ တစ္ဆေမရတဲ့ မကွေးသင်္ချိုင်းကြီးကို ခင်ဗျားရွှေ့ခဲ့တာပဲဗျာ၊ ဒီလောက်များတဲ့ တစ္ဆေ သရဲ တွေတောင် ခင်ဗျားရွှေ့နိုင်သေးတာ၊ ကျုပ်အိမ်က တစ္ဆေတစ်ကောင်တို့ မရွှေ့နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျား ခေါင်းရှောင်တာပဲ”

မြတ်စွာဘုရား.. ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ မင်းအာဏာနဲ့တောင် တစ္ဆေ မရတဲ့ တစ္ဆေတွေကို အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ပဲရွှေ့ခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စကိုတော့ ကြုံကြုံကံမှ ဘယ်လိုရွှေ့လိုက်တယ်ဆိုတာ ရေးပြဦးမယ်၊ အခု ဦးသန်းကိစ္စ က အရေးကြီးလို့ ဆက်လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊

“ဒီမယ် ဦးသန်း.. အဲဒီတုန်းက စည်ပင်ကရောင်းတဲ့ သင်္ချိုင်းက အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံတွေကို ခင်ဗျားဝယ်လိုက်သေးလား”

“မဝယ်ဘဲ ဘယ်ရုံပါမလဲ၊ အဲဒီတုန်းက အုတ်ဈေးကလည်း ချို၊ တျပ်ဝယ်မိတဲ့ဝိုင်းကြီးက ချိုင့်ခွက်ကြီးလည်းဖြစ်နေတော့ ဝယ်ပြီး အဲဒီ ချိုင့်ခွက်ဖို့ပြီး ဒီအိမ်ဆောက်ထားတာပဲ”

“ခင်ဗျာ၊ အခု အဲဒီအုတ်ခဲနဲ့ပြေတွေဝယ်ပြီး သုံးမိတဲ့ အိမ်တွေ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ကြ၊ သရဲတစ္ဆေတွေ ဝင်ပျံ့ကြနဲ့ ခင်ဗျား မကြာမီဘူး လား၊ မကွေးတစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်နေတာ”

“အဲဟုတ်သား.. ကြားတော့ ကြားမိသား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် သတိ ထားမိဘူး”

“ကိုင်း.. ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျားအိမ်ကို ဖျက်ပြီး လမ်းခဏားမှာပုံထား၊ အောက်ပြီး အိမ်ဝိုင်းထဲက အုတ်၊ အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံတွေ တစ်ခုမကျန်အောင် ချင်းထုတ်လိုက်၊ နောက်ပြီး အဲဒီကောင် မနေနိုင်အောင် ခင်ဗျားဝိုင်းထဲမှာ နို့တဲ့ သစ်ပင်မှန်သမျှ ခုတ်လှဲပစ်လိုက်”

“ကျုပ်အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ အိမ်ရှေ့က အုန်းပင်ကလွဲပြီး ဘာပင်မှ မရှိ ဘူးဗျ”

“ဟာ.. ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ အဲဒီအုန်းပင်မှာပဲ ဒီကောင်နေမှာ ချာ အဲဒါကို အမြစ်ပါမကျန် ခုတ်ပစ်လိုက်”

“အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီအုန်းပင်က တစ်နှစ်ကို သုံးလေးရာဝင်နေတာ ဗျာ၊ ခုတ်လိုက် ဆို ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အုန်းသီးရောင်းစားလို့ ရတော့မလဲ”

“အဲဆီရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“နေ.. နေ.. နေပါဦး၊ ဗျာ၊ ကိုညိုစိမ့်ရ၊ ကျုပ်က ဒီသံတွေ၊ အုတ် တွေ ဘယ်သွားလွှင့်ပစ်ရမလဲဗျ”

“ကျုပ်လမ်းထိပ်ကို လာပစ်လို့ဗျာ”

“လမ်းဖျက်တယ်ဆိုပြီး စည်ပင်က အရေးယူမှာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါ ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်”

“ဝှင်ပဲလေ”

သိပ်ကောင်းတဲ့ ဝှင်တစ်ခု ကျွန်တော်ရလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော် နေတဲ့လမ်းက သိဂါလမ်းနဲ့ဆိုတဲ့ စကားဝါလမ်းဆိုတာပဲလေ။ လမ်းထိပ် (၃) အိပ်လောက်က ဟိုဘက်ဒီဘက်ပေါင်းရင် (၆) အိပ်က သိဂါ။ အဲဒီအိပ် တွေ အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေက ဖြူဟောင်း။ အဲသလို စပ်ကျမတ်ကျ ဖြစ်နေတာ။

အဲဒီ သိဂါပိုင်းလမ်းထိပ်က မိုးရွာရင် ရွံ့သွက်က ဒူးမြှပ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခ တော်တော်ရောက်ရတယ်။ ပြင်မယ့်လူ မရှိဘူး။ အခု ဦးသန်းတိစ္ဆက ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်လေ။

“တကယ် စပ်များတာဝန်ယူမှာလား”

“ယူမယ်”

ကျွန်တော် တာဝန်ယူလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ။ ဦးသန်းထံက သင်္ချိုင်း ဖြေတွေက ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ် ရောက်လာတယ်။ လမ်းကြီးလည်း ရောသွားတာပဲ။ ရွံ့သွက် မရှိတော့ဘူး။ အဲပဲပဲ ကိစ္စပဲပြီ။ တစ္ဆေက ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတယ်။ လမ်းကြီးပြီးတဲ့ညမှာပဲ တစ္ဆေက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ တစ္ဆေက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေး လာတယ်။

“ခင်ဗျား... ကျုပ်တို့နေတဲ့သင်္ချိုင်းလည်း ဖျက်ပစ်တယ်။ အခု ကျုပ် နေတဲ့အိမ်ကိုလည်း ဖျက်ပစ်တယ်။ အုန်းပင်ကိုလည်း ခုတ်ခိုင်းတယ်။ ကျုပ် အခု နေရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲတဲ့”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့လမ်းထိပ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျုပ်နေဖို့လုပ် ပေးဦး” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လွယ်လွယ်ပဲ။

“ဟေ့ကောင်... လမ်းထိပ်မှာ (စကားဝါလမ်း)ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ တယ်လီဖုန်းကြိုးတိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ခု မင်းကြိုက်တာနေ” လို့ ပြောလိုက် တော့ -

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်နေမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကိုခင်ဗျား မနှင် နဲ့နော်” လို့ပြောပြီး ပျောက်သွားတယ်။ (စကားဝါလမ်း)ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် က ဖြူဟောင်းနဲ့သိဂါလမ်းထိပ် ကိုဆယ်ပြားစေတဲ့ အိပ်ခွေမှာရှိတာ။ အဲဒီ

ဆိုင်းဘုတ်နေရာကလေးက မြေကွက်လပ်ကလေး။ ချေးရောင်းဖို့ကောင်း ဆဲ နေရာ။

မကြာဘူး... အဲဒီနေရာမှာ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင် ထွက်လာ တယ်။ စီးပွားဖြစ်လိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့တော့။ တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ အဲဒီချေးသည် ဘယ်ရောက်သွားမုန်း မသိဘူး။ ဆိုင်လည်း ပြုတ်သွားတယ်။

အဲဒီလူက ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်က လူပဲ။ သူပြီးသွားပြန်တော့ အဲဒီလမ်းထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထပ်ထွက်တယ်။ စားရော အစုံရတယ်။ အဲဒါ ပြောက်၊ ဆိတ်သားလုံးကြော်၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥအပြုတ်၊ ထမင်းသုတ် ဒီရတော့ ရောင်းရတာ လက်မလည်ဘူး။

စီးပွားလည်းဖြစ်လိုက်တာမှ မယူနိုင်လောက်အောင်ပဲ။ ယောက်ျား ထုပ်တဲ့လူက ရွှေဆွဲကြိုးကြီးတကာ၊ ကားနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တောင် သယ်စီးလိုက်သေးဗျ။ သူတို့လည်း မကြာဘူး။ တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ အဲဒီ ဘုတ်ခြည်ခြည်၊ ဝိန်ချုံးလာပြီး ရောက်မရှိသဲ သေသွားတယ်။ ဆိုင်လည်း ခြုတ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ညဘက် လမ်းထိပ်သွားတော့ အဲဒီနေရာမှာထိုင်ပြီး (ခေါ်) ပေါက်လိုက်တယ်။ အမူပဲ။ အမှတ်မဲ့ပဲ။

အိပ်တော့ အိပ်မက် မက်ပြန်ပါရောလား။

“ခင်ဗျား... ကျုပ်ကို မနေနိုင်အောင် ထပ်ပြန်ပြီလား” လို့ ကျွန်တော် နေရာပေးလိုက် ဆဲ တစ္ဆေကမေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ငါ့တာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား... ကျုပ်လုပ်တာတွေသိလို့ ချုပ်တို့ သေးနဲ့ပေါက်ပြီး နှင်နေတာ မဟုတ် တဲ့”

“မင်းက ဘာတွေလုပ်လို့တုန်း”

“ဟိုကွမ်းယာသည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်တွေ သေအောင် ကျုပ် လုပ်လိုက်တာဗျ။ မနေနိုင်အောင် ကျုပ်လုပ် ထိတ်တာ”

“ဟေ.. ဗုဒ္ဓေါ”

ကိုင်း.. အမှန်တိုင်းပြောရရင်တော့ ဒီပြဿနာက ကျွန်တော်နဲ့ လည်းဆိုင်နေတာပဲ။ မကွေးသင်္ချိုင်းကြီး၊ ရွှေလိုက်တာ၊ သင်္ချိုင်းအုတ်တွေ ရောင်းခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခွက်ကို ဒီနေရာရောက်အောင် ရွှေလိုက်မိတာတွေက ကျွန်တော်လေး။

ဒါကြောင့် - ဒါတွေ..

“ကျုပ် လုပ်လိုက်တာပါရာ” လို့ ဝန်ခံပါရစေ။

ကျုပ်လုပ်တာ ပါ.. (၃)

လူတွေနဲ့ ပြိတ္တာတွေရဲ့ ပတ်သက်မှုအားလုံးဟာ ဂန္ထိရဆန်းကြယ် လွန်းလှပါတယ်။ ဆရာတော်တစ်ပါးရဲ့ ဟောကြားချက်များကို ဒီလိုကြားမှာ ခံစားပါတယ်။

မိမိနေတဲ့အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ ပိုးဟပ်၊ ပင့်ကူ၊ ကြွက်၊ ကြမ်းပိုး၊ ပုရွက်ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဆဲ၊ ဝက်၊ ခွေး၊ မြင်း၊ ကြက်တူခွေး၊ စာကလေးများ ကျိုးကနဲ။ မိန့်ကြောင်တို့ဟာ သူ့အလိုလို ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရုံလို ရောက်လာကြတာတဲ့။

လူတွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ဟိုးဘဝပေါင်းများစွာက အမေ၊ အဖေ ဦးကြီး၊ ဘကြီး၊ ဘဒွေ၊ အဖိုး၊ အဖွား၊ ညီ၊ အစ်ကို၊ မောင်နှမတော်စပ်ခဲ့တာကြောင့် အခု ကိုယ့်အိမ်မှာ ရောက်လာကြရတာတဲ့။ ဒါကြောင့် သင်္ချိုင်း၊ ခြတ်ခြင်းမလုပ်မီအောင် သတိထား၊ ရှောင်ကြဉ်ကြပါတဲ့။

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ကြမ်းပိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုရင် တိုင်လို့ မရအောင်ပါ။ ကျွန်တော်က ကြမ်းပိုးကိုက်တာ မနာဘူးလားလို့ မေးတော့ အရင်ဘဝက ငါနဲ့ဆွေမျိုးတော်ရဲ့လို့ သူတို့ရောက်နေကြတာ၊ သင်္ချိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ နောက်တော့ ဒီလူ ကြမ်းပိုးကိုက်တဲ့ဒဏ်နဲ့ ပေး။ ဝဲ၊ ယားနာစွဲသွားပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာပါ။ သူ့အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ကြောင်တွေ အကောင်ဝါးဆယ်လောက် ရှိတယ်။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့

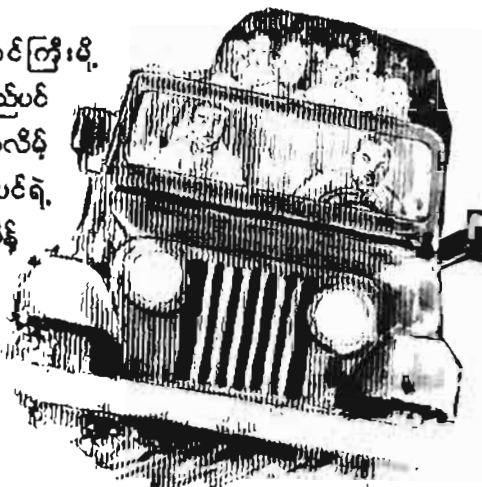
ကြောင် ချိုးစော် မွန်နေအောင်နဲ့ ကျွန်တော်ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလူက တော့ ကြောင်အမွေးကြောင့် အဆုတ်ရောက်ခြင်းရပါတယ်။

ယခင်ဘဝဟောင်းက ဆွေမျိုးတော်ကောင်း၊ တော်ပါလိမ့်မယ်။ အဲပေမယ့် ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးမယ့် ဘဝဟောင်းက တိရစ္ဆာန်ကိုတော့ ကိုယ်ခံရမယ့် အန္တရာယ်ကို ကြည့်ရှုရင်စေချင်ပါတယ်။

မကွေးသင်္ချိုင်းရွှေရှိတာဝန် ကျွန်တော့်ထံရောက်လာပါတယ်။ တာဝန်ဆိုပေမယ့် တိုက်ရိုက်မလုပ်မနေရ၊ တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ သရဲတွေ၊ တားပေါ်တက်ခိုင်းတာ မတက်လို့ တက်အောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ထံ အကူအညီတောင်းတာပါ။

မင်းကဘာကောင်ကြီးမို့..

ဒီတာဝန်ယူရတာလဲ။ ဒါက စည်ပင်နဲ့ ပတ်သက်တာပါလို့ ပြောလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ စည်ပင်ရဲ့ အလုပ်ပါ။ စည်ပင်က မင်းအမိန့်နဲ့ ပြန်တမ်းထုတ်ပြီးမှ သရဲအစွေကို ကားပေါ်တက်ခိုင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် အစွေတွေဆိုတာ လူတွေအတွက်ဘူးလေ။

သူတို့သိတာက သင်္ချိုင်းစောင့်ပဲ

သိတာ၊ သူတို့နေထိုင် ဒီသင်္ချိုင်းစောင့်က ကျွင်းတူးပေးတယ်။ အုတ်ဂူသွင်းပေးတယ်။ နေရာချပေးခဲ့တယ်လေ။ ဒီတော့ သူတို့ကြောက်ရမယ့်လူက ဒီသင်္ချိုင်းစောင့်ပဲလို့ မှတ်ထားကြတာပေါ့။

သရဲအစွေမှာလည်း ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်တွေရှိတယ်။ မတတ်ဘူးဆို မတက်ဘူးပဲ။ ဒါကြောင့် ကဘောက်တီး၊ ကဘောက်ရာ တွေးတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းလာတာ။ ကျွန်တော်က အမိန့်ပြန်အပ်ရာ သင်္ချိုင်းစောင့်ကို အဖော်ခိုင်းလိုက်တယ်။

တစ္ဆေတွေကို သယ်မယ့်ကားက (၃)တန်းကားတွေ၊ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်သယ်တဲ့ကားတွေ၊ အောက်ခံလေးတွေက တော်တော်ကောင်းတာ၊ ကုန်ငါးတန်လောက်တင်တာတောင် လေးကကွေးနေရာကနေ ခြောင့်မသွားဘူး။ သမိုင်းစောင့်ကို ခိုင်းလိုက်တော့ အားလုံးကလေး၊ လူကြီးမကျန်တက်ကြတာ။ ကားသုံးစီးလုံးရဲ့လေးတွေဖြောင့်တန်းသွားတာပဲ။

နတ်မောက်လမ်း၊ သနတ (၁) စစ်တပ်အတက်ကို တော်တော်တက်ယူရတယ်။ ဒီထဲကမှ တချို့အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ တစ္ဆေတွေက သူတို့အုတ်ခဲတွေကို အစွဲအလမ်းကြီးပြီး နေခဲ့ကြတာ။ စောစောက ကျွန်တော်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့အကောင်က မလိုက်ဘဲ သူ့အုတ်ခဲကို အစွဲအလမ်းဖြစ်ပြီး နေခဲ့တဲ့ကောင်လေး။

ကျွန်တော်လည်း သမိုင်းစောင့်က လိုက်ခဲ့ပဲပြီးဆိုလို့ ကားရှေ့နားက စီးပြီးလိုက်ခဲ့တာ။ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်လည်း ကွင်းကြား၊ စိုက်ပျိုးရေးမြဲရှေ့ရောက်တော့ ကားက ငြိမ်ကန် တုံ့သွားတယ်။ “ဦးညိုစိမ့်...”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားဟာထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ခုန့်ဆင်းသွားပြီဗျ” လို့ ကားသမားက ပြောတယ်။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ခင်ဗျားက ပြောချောမယ်” လို့ ကျွန်တော်က ကားသမားကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ကျောထဲမှာတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားသား။

“ဒီနေရာမှာ သယ်လိုကောင်းကများ ဆင်းသွားရတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က ကားသမားရဲ့ထင်ကြေးကို မေးမိတယ်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ဆယ့်ငါးရက်လောက်က ဒီနားမှာ ကံပြားရွာက ဈေးသည်ကလေး လမ်းဖြတ်အတူမှာ ဂျစ်ကားတိုက်လို့ သေသွားခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားတောင် သတင်းရေးခဲ့သေးတယ်လေ” လို့ ကားသမားက ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စသတိရမိတယ်။

ဟုတ်တယ်။ နံနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ ကံပြားကနေ စိုးသတ်တဲ့ အမဲသားလာရောင်းတာ။ မြို့ထဲထိအောင်လိုက်ရင် အမဲလိုက်စင်စီတွေက

နတ်မောက်လမ်းနဲ့ သိဂီလမ်းဆုံ (ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး) လို့လည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒီကနေ စောင့်စမ်းပြီး အမဲသားတွေသိမ်းတတ်လွန်းလို့ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ဆီထည့်တုန်းဆင်းပြီး ခြေလျှင်လာရတာ။

ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ရဲ့အလွန်၊ မကွေးတစ်မြို့လုံး ခရပေးတဲ့ ရေကန်ကြီးနားမှာ သိဂီကိုသွားတဲ့ဖြတ်လမ်းရှိတယ်။ အဲဒီဖြတ်လမ်းထိပ်မှာက ဝက်သတ်တဲ့လိုင်စင်စီရှိတယ်။ ဝက်သားယူလာသလိုလိုနဲ့ အဲဒီကနေဖြတ်ပြီး မြို့ဟောင်းရပ်ကွက်ထဲ ခေါင်းရွက်ဗွတ်ထိုးရောင်းတဲ့ တောင်မလေး၊ သေသွားတာဖြစ်တယ်။

“အင်း... ကျွန်တော့်တော့ ကားသမားတွေအတွက် ရင်လေးမိသေးတယ်ဗျာ” လို့ သူက ထပ်ပြောတယ်။

“ဘာကြောင့်များလဲ... ကားဆရာရဲ့” လို့ မသိလို့မေးတော့ -

“ဒီသရဲကတော့ သူသေရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကားသမားတွေတို ဒုက္ခပေးတော့မယ်ဗျ” လို့ပြောတယ်။

“အင်း... ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က ဆောက်ခံလိုက်တယ်။

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်လို့ မပြောနဲ့... ဦးညိုစိမ့်ရ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်တာဗျ” လို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြောပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားမှာ ဘာများ၊ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံပြစရာရှိသလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ -

“ရှိပါသကော၊ ဆရာညိုစိမ့်ရယ်... ဟိုနဘူးရွာက လေတံခွန် (ခွန်) လွှတ်တဲ့ကောင်လေး၊ ရွာအထွက်ကားလမ်းကွေ့မှာ ကားတိုက်ခံရလို့ သေသွားတာ ခင်ဗျားကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီကောင်လေးက အခု နဘူးရွာလမ်းအကွေ့မှာ သောင်းကျန်းနေပြီလေ” လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ပစ္စည်း၊ ပန်းထိန်ဆရာဆိုပြီးသေသွားတာ အမှတ်ရတော့တယ်။

(နဘူးရွာ)ဆိုတာက မကွေးမြို့ပတ်လမ်းထိပ်က ရွာတိုကြီးတာ။ မကွေး - တောင်တွင်းသွားတဲ့ကားလမ်း နံဘေးမှာရှိတယ်။ မကွေးဈေးကြီးနဲ့ဆုံရင် (၂) မိုင်ဝေးတယ်။ အဲဒီနားမှာ ဆရာဖြစ်သင်တန်းကျောင်းရှိတယ်။

တောင်တွင်းဘက်က လာလာ၊ မကွေးဘက်က သွားသွား။ နဘူးရွာရောက်ရင် ကြောင်လိန်အကွေ့ရှိတယ်။

အဲဒီအကွေ့က အင်္ဂလိပ်စာလုံး (S) နဲ့တူတယ်။ တောင်တွင်းဘက်ကလာတဲ့ ကားက မကွေးဘက်ကကားကို မမြင်ရသလို၊ မကွေးဘက်ကလာတဲ့ကားကလည်း တောင်တွင်းဘက်ကလာတဲ့ကားကို မမြင်ရဘူး။ အကွေ့အလယ်ရောက်မှ တစ်စင်းနဲ့တစ်စင်း သွားကနဲတွေ့ပြီး မရွာင်နိုင်၊ မတိမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး တိုက်ကြတာ၊ သေတာလည်း မနည်းဘူး။

အဲဒီတုန်းက (ယာဉ်ထိန်း)ရဲမရှိဘူး။ နဘူးရွာထဲက ကလေးက စွန်ကလေးလွှတ်ပြီး ပြေးထွက်အလာ တောင်တွင်းက ကုန်ကားက အစရောက်၊ ဒိုင်ကနဲတိုက်ပြီး သေပွဲဝင်သွားရတာတယ်။ အဲဒီအကောင်က အခုဆိုရင် တောင်တွင်းဘက်က ဖြစ်ဖြစ်၊ မကွေးဘက်ကဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်ကားများ၊ မလာလိုက်နဲ့၊ ငနဲသားက ဖြတ်ပြေးတော့တာပဲ။

ကားသမားက ယောင်ယောင်မှားမှားနဲ့ ဘရိတ်နဲ့လီဘာ မှားနင်းပြီး မှောက်ပြီးသေတဲ့ ကုန်ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ စပါယ်ယာတွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ ပန်းထိန်ဆရာကိုဖြစ်နဲ့အပေါင်းအပါ (၇)ဦးတို့က ယင်းဆိပ်ရွာကအပြန် ကုန်ကားပေါ်စီးလိုက်လာတယ်။

ယင်းဆိပ်မှာ ကားခဏရပ်တော့ စပါယ်ယာရော ဒရိုင်ဘာပါ ထန်းရည်သောက်ကြတယ်။ ထန်းရည်ဆိုတာ ဘီယာသောက်သလိုပါပဲ။ မမှားဘူး။ သေးပဲပေါက်တာပါလို့ ပြောသေးသတဲ့။

ကိုဦးတို့အပေါင်းပါ (၇)ယောက်ကလည်း ထန်းရည်သောက်နေတုန်း ဒီကုန်ကားကြုံလို့ လိုက်လာတာ။ ထန်းရည်ဆိုတာ လေတိုးလေမှူးလေဆိုတာ အရက်သမားတွေဖြစ်နေကြပြီး မသိကြဘူးတဲ့လား။ ကားက ကြက်သွန်တွေ၊ အာလူးတွေ၊ ပြေပဲတွေ အပြည့်တင်လာတာ။

ယင်းဆိပ်တံတားထိပ်၊ ဂိုက်ဆံကောက်တဲ့ဂိတ်ရောက်တော့ မကွေးအမှတ်(၁)စခန်းက ဂိတ်စာရေး ကိုအုန်းမောင်လည်း တက်လိုက်လာတယ်လေ။ မောင်တို့အရှိန်ကလည်း ပြင်းသလားမမေးနဲ့၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ မူးလာတဲ့အရှိန်နဲ့ ကိုယ့်ကားကို ဘယ်နှမိုင်ကို ဘယ်လောက်နှုန်းဆိုတာ တောင် မသိတော့ဘူး။ လီဘာကို အသားကုန်နင်းတော့တာပဲ။

အဲ... နဘူးရွာအကွေ့လည်း ရောက်ရော၊ စွန်လွှတ်တဲ့တလေလေးလမ်းဖြတ်အပြေ။ ဘရိတ်ကိုနှင်းလိုက်တာ ဘရိတ်ကပေါက်ပြီး ကလေးလည်းတိုက်၊ ကားကလည်း ထိန်းမရ၊ လမ်းဘေးက ထမုန်းပင်ကြီးတိုတိုကလွဲလိုက်တာ။ ရှေ့ခန်းကစီးလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာအပါအဝင် လူသုံးယောက်လေး ပွဲချင်းပြီးသေး၊ ကားကမှောက်သွားတော့ နောက်ကစီးလာတဲ့ ကိုဦးတို့ (၇)ယောက်လည်း ကုန်တွေပျံ့ပြီးသေး။

ကံကောင်းတာက ဂိတ်စာရေး ကိုအုန်းမောင်၊ စွန်လွှတ်နေတဲ့တလေကို ကားက အတိုက်၊ သူက ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ ခေါင်းပို၊ ကက်အိမ်ပေါ်စာ စီးလာတာဆိုတော့ လေထဲလွင့်ထွက်အသွား။ အောက်ကျတော့ ခန့်ကျည်းပင်အပုကလေးပေါ်တင်နေပြီး မသေဘူး။ သတိတော့ မေ့သွားတယ်။

မကွေးဆေးရုံရောက်မှ သတိရတယ်။ သတိရလို့ ဆေးရုံရင်ခွံရံထဲက အလောင်းတွေလိုက်ကြည့်တော့ ကလေးအလောင်း၊ မတွေ့ဘူး။ တလေးအလောင်း၊ ဘယ်မှာလဲလို့ တာဝန်ကျဆရာကိုမေးတော့ ဘယ်ကသလေးလဲ။ ကားပေါ်မှာ ကလေးပါလာသလားလို့ မေးတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကားက ကလေးကိုတိုက်မိပြီး မှောက်သွားတာလို့ ပြောတော့ အမေမိရတဲ့ ဆရာတွေက ရယ်တယ်။ ဂိတ်စာရေးတော့ (ဂေါက်)သွားပြီပေါ့၊ အဲသလိုပဲ ကားတိုက်ပြီးသေတဲ့လူတွေက သစ်ဖြစ်ရင် ဒီလိုပဲ ပြဿနာရှာကြတာပဲ။

အဲဒီနဘူးရွာက ကလေးက (၁၀)နှစ် တစ်ကြိမ်၊ အဲသလို လူတွေဆွေအောင် လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားဆရာပြောပြမှ အဲဒီကိစ္စကို အတိပြန်ရတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အောင်ချမ်းသာရပ်ကွက်ရောက်တော့ သင်္ချိုင်းအသစ်မှာ နာနာဘာဝတွေကို ဆင်းရိုင်းလိုက်တယ်။

သူတို့ဆင်းတော့ ကားကြီးက (နတ်ဝင်ပူး)သလို ယိမ်းထိုးနေတယ်။ အကုန်ဆပ်။ မဆင်းကို ကျွန်တော်တို့က ကားလေးကိုကြည့်တယ်။ အားလေးထုပ်ကြီး လေးကိုင်တွေသလို ပြန်ကွေးလာမှ မကွေးသမိုင်းလာ ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်(၂)ခေါက်ပြန်ခေါ်ရဦးမှာလေ။ ကိုင်း... နာနာဘာဝတွေ ဘယ်လောက်များသလဲ မေးမနေနဲ့တော့။

ကျွန်တော်တို့ကားသုံးစီး မကွေးမြို့ပတ်လမ်း၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်နား
ရောက်တော့ နောက်က ကားဟွန်းတို့ အဆက်မပြတ်တီးပြီး လမ်းတောင်း
နေတဲ့ ကားတစ်စီးကို ကားရဲဘောက်ကြည့်မှန်ကနေ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကားက လင့်ရီဘာကား၊ အဝိုးဖွင့်ထားတယ်။ အဲဒီခေတ်တ
ရပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဝင်ဦးက (မောင်မောင်နဲ့သိင်္ဂီ) ရှပ်ရှင်ကားမှာ (လင့်
ရီဘာ) ကားကို အဝိုးဖွင့်ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး လျှောက်လည်တဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်း
တွေပါတော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူရဲ့ သားသမီးတွေက လင့်ရီဘာကားတွေဝယ်
ပြီး စီးနေကြတဲ့အချိန်ကာလလေ။

အခု လင့်ရီဘာကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျား
လေး သုံးယောက်ပါတယ်။ ဟေးဟေးဝါးဝါးနဲ့ ပျော်လာကြတဲ့ပုံပါ။

“တိ တိ .. တိ တိ တိ” နဲ့ ကားဟွန်းကို တီးလုံးတီးပြီး ကားအရှိန်
ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းလာတယ်။ မကွေးဝေါက်ကွင်းကိုရောက်တော့ ကျွန်
တော်တို့ကားကို ကျော်တက်သွားတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ အင်ဂျင်နီယာ
တပ်ကြားရောက်တော့ ကားသမားက ကျွန်တော်ကိုအလွန်တကြားပြော
လို့ သူပြောတဲ့ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ -

“ကိုညိုမိမ့် .. ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း .. မိန်းမတစ်ယောက်၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်”

လားလား၊ အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊
ခေါင်းပေါ်မှာ တောင်းကြိုးရှက်လျက်နဲ့ တောင်ကနေ မြှောက်ဘက်၊

မိုက်ပျိုးရေးကွင်းဘက်က ထွက်လာပြီး
အင်ဂျင်နီယာတပ်ဘက်ကို အရှိန်ပြင်း
စွာမောင်းလာတဲ့ လင့်ရီဘာ ကားရှေ့
က ဖြတ်ကူးနေတာ၊ ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တော့

မကြည့်ရဲလို့ ဖျတ်မိ
ပိုက် လိုက်မိတယ်ဆို

ရင်ပဲ-

“ဝန်း..”

“ဂျိုင်း..”

“အား!..”

“အောင်မယ်လေ .. သေပါပြီဗျ” ဆိုတဲ့ အသံတွေကြားလို့
ဇာတ်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လင့်ရီဘာကားက ကျွမ်းထိုးမှောက်ရံဖြစ်
နေပြီ။

လူတွေက ကားလမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကြလို့၊

တောတောက အနီဝမ်းဆက်နဲ့ မိန်းမက မရှိတော့ဘူး၊ လူစ၊ လူန
အောင်မှ မတွေ့ရဘဲတော့ဘူးလေ။

“ကိုညိုမိမ့်ရေ .. ဇာတ်လမ်းကတော့ ခပြီဗျ”

“ဟုတ်တယ် .. ကားဆရာ” လို့ ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံလိုက်
အိတ်တယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကလည်း (၁၀)နှစ် တစ်ကြိမ်ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်အဖေ၊ မကွေး(၁)ရဲစခန်း ဌာနအုပ်ဝတ္ထုရား ဆောင်ရွက်
နေတုန်းက နဘူးရွာ နာနာဘာဝနဲ့ ဒီလေယာဉ်ကွင်း နာနာဘာဝရဲ့ (၁၀)နှစ်
တစ်ကြိမ် ကားမှောက်နေမှုကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ ဌာနအုပ်
အဆက်ဆက် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာပါ။

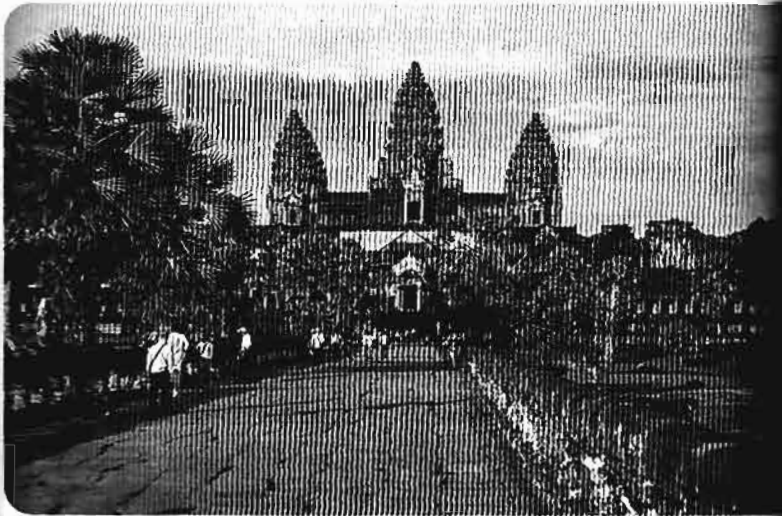
အခုခေတ်ကျတော့ လင့်ရီဘာကားတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။

(၁)တန်ကားလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ တစ္ဆေအကြောင်းလည်း မကြာမီ
တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက လေယာဉ်ကွင်းနားက မိန်းမကတော့
ဆုဝင်မိုးချုပ်၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဆိုရင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတွေကို
ဒုက္ခပေးဆဲပါပဲ။

အကြောင်းရင်းကို စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်သာ ဒီသရဲခ
ဆိုတာနဲ့တင်ခေါ်မလာခဲ့ရင် ဒီသရဲမ၊ ဒီနေရာမှာ ခုန်ချပြီး နေခဲ့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်ခေါ်လာမိလို့ .. မပြောကြစို့ဆိုတော့ ဒီကိစ္စတ
ထည်း -

“ကျုပ်လုပ်တာပါ ဗျာ” လို့ ဝန်ခံရတော့မှာပါပဲ။

ကျွန်းအကြီးဆုံး အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်း

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျယ်ဝန်းဆုံးဘုရားကျောင်းကို ပြပါဆိုရင်တော့ အရှေ့တောင်အာရှ၊ ကမ္ဘာအီးယားနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်း လို့ပဲ ပြောရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းဟာ ကမ္ဘာအံ့ဖွယ် (၇)သွယ် ထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သလို၊ အရှေ့တောင်အာရှရဲ့ အထင်ရှားဆုံးနဲ့ အကြီးမားဆုံး၊ အကျယ်ဝန်းဆုံး ဘုရားကျောင်းလို့ ဆိုရပါမယ်။

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးရဲ့ အကျယ်အဝန်းဟာ မြေဧက (၅၀၀) (ဟက်တာ - ၂၀၀) ပေါ်မှာရှိတဲ့အတွက် အံ့ဖွယ်ဘုရားကျောင်းကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ကြီးမားတဲ့ ကျုံးကြီးနဲ့ ဝိုင်းရံထားပါတယ်။ ကျုံးကြီးဟာ ပေ (၆၅၀) ကျယ်ဝန်းပြီး အရှည်(၃)မိုင်ရှိပါတယ်။

ကျုံးရေရဲ့အနက်ဟာ (၁၃)ပေ (၄ မီတာ)အနက်ရှိပြီး အဆိုပါ ကျုံးကြီးကိုထားရှိခြင်းအားဖြင့် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေကြောင့် ချေ ကြီးခြင်း၊ ရေအလွန်အကျွံမင်းခြောက်သွားခြင်း စတဲ့ ဘုရားကျောင်းတစ် ဝိုက်မှာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျောင်းတော်ကြီးပြိုကျပျက်စီးမှုမဖြစ်စေဖို့ ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံထားကာ ကျောင်းကြီးရဲ့အခြေ ဖောင်ဒေးရှင်းခိုင်ခံ့စေဖို့ လုပ်ဆောင် ခဲ့တဲ့ ရှေးဦးသုကာပညာရှင်များရဲ့ဉာဏ်စွမ်းကိုလည်း တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

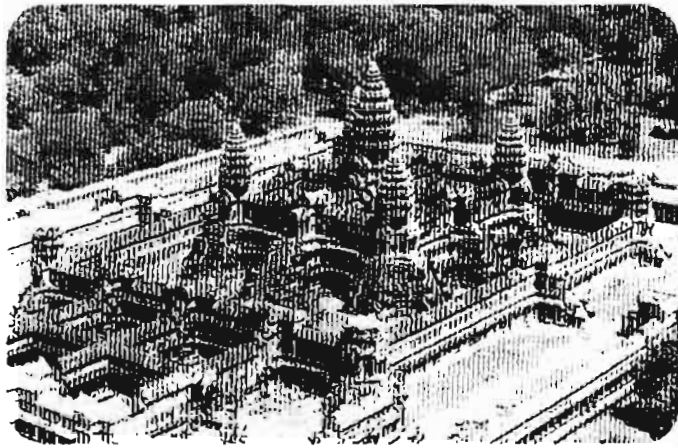
အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို AD (၁၁၁၃)နဲ့ (၁၁၅၀) ကြားမှာ တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ဘုရားကျောင်းမြို့တော် Temple City လို့ အမည်ရပါတယ်။ အတွင်းမှာ အလယ်ဗဟိုမျှော်စင်ကျောင်းနဲ့ ပတ်လည် ဇာ မျှော်စင်အသေး(၄)ခုဖြင့် ဝန်းရံထားတဲ့ အနုပညာလက်ရာမြောက် ကျောင်းတော်ကြီး ရှိပါတယ်။

ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့သမိုင်းကြောင်း၊

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို AD (၁၁၁၃)နဲ့ (၁၁၅၀) အတွင်း၊ ခမာလူမျိုးများက မောနိုင်ငံတော်ထူထောင်စဉ် ဒုတိယမြောက် ဆူရိယာဗာမန်ဘုရင်လက်ထက်မှာ မူလ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတော်အဖြစ် ထည်ဆောက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဟိန္ဒူတို့ရဲ့နတ်ဘုရား (Vishnu) ဗိဿနီ နတ်မင်းကို ရည်မှန်းပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် (၁၄)ရာစုမှာ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတော်ကို ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များရောက်ရှိလာတဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်း တော်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တွေနဲ့အတူ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေနဲ့ ကျောင်းတော် ကြီးဟာ ထပ်ပိုထင်ရှားလာခဲ့ပါတယ်။

ပင်မကျောင်းတော်ကြီးဟာ (၂၁၃)ပေမြင့်မားပြီး သုထက်သေးငယ်တဲ့ မျှော်စင်ကျောင်းတော်(၄)ခုက ဝိုင်းရံထားပါတယ်။ နံရံတွေအထပ်ထပ်ပါဝင်ပြီး ဒီအနုပညာလက်ရာတွေဟာ မြင့်မိုရ်တောင် (Mount Meru) မှာရှိနိုင်တဲ့ အသွင်အပြင်များအတိုင်း ဖုံဖော် ဇန်တီးထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။

(Mount Meru) ဆိုတဲ့ မြင့်မိုရ်တောင်တော်ကြီးဟာ ဟိန္ဒူလူမျိုးတို့ရဲ့အက္ခရာဇိတ်မှာတော့ ဟိမဝန္တာတောင်များကို ကျော်ဖြတ်သွားပြီးမှ ရောက်ရှိနိုင်တဲ့နေရာဖြစ်ပြီး ပွင့်တော်ပူပြီးတဲ့ ဘုရားများတည်ရှိရာ နယ်မြေ (Home Of the Gods) လို့တင်စားထားပါတယ်။

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးတွေထဲမှာ အန်ကောဝပ်ဟာ ဧရိယာအကျယ်ဝန်းဆုံး ဘုရားကျောင်းမြို့တော်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်း နယ်မြေ ဧရိယာတစ်ခုလုံးဟာ AD (၁၁၁၃)ခုနှစ်က မောလုမျိုးတွေရဲ့မြို့တော်လို့လည်း သမိုင်းကဆိုပါတယ်။ မောမြို့တော်ကြီးအတွင်း ဘုရားကျောင်းတွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရှိပါတယ်။ လူဦးရေ(၁)သန်းကျော် နေထိုင်ခဲ့မယ်လို့ ခန့်မှန်းပြီး စက်မှုတော်လှန်ရေးတွေမဖြစ်မီအထိ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးမြို့တော်ကြီးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

မကြာမီက သုတေသနပြုခဲ့တဲ့ လေဆာစကင်သုံး ကောင်းတင်မှ ရိုက်ကူးသော ဓာတ်ပုံတွေအရ အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်း မြို့တော်

ကြီးအတွင်း လူဦးရေ(၅)သိန်း ခိုအောင်းနိုင်တဲ့နေရာတွေရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့တယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ သုတေသီတွေဟာ အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းမြို့တော်ကြီးရဲ့ မြောက်အရပ်မှာရှိတဲ့ မိဟန်ဒရာပါဏာတာမြို့တော်ကြီးကိုလည်း လေဆာစကင်နဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ မြို့တော်ကြီးရှိခဲ့မယ်လို့ ယုံကြည်လျက်ရှိပါတယ်။

ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ထူးခြားချက်များ
အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးမှာ ထူးခြားမှုတွေ များစွာရှိပါတယ်။ အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးမှာ ရှေးဟိန္ဒူဗိသုကာလက်ရာပညာရပ်တွေနဲ့ မြောင်းပြန်ပြုလုပ်ပြီး အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို တည်ဆောက်ထားတာက ထူးခြားမှုတစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။

အစဉ်အလာများနဲ့ ခြားနားစွာ မြောင်းပြန်ပြုလုပ်ထားခြင်းများက အောက်လောက (သေလွန်ပြီးသုတေသနသွားရောက်ရာ အပယ်ဘုံ) နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဘုရားကျောင်းတစ်ဆောင်အဖြစ် အန်ကောဝပ်ရဲ့အထူးပြုလုပ်ငန်းဆောင်တာများက ညွှန်ပြနေပါတယ်။

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးရဲ့ အဓိက ဝင်ပေါက်ဟာ အနောက်အရပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဝင်ပေါက်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီး

များဟာ အဝင်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ကျောင်းတော်ရဲ့အရှေ့
အရပ်မှာတော့ ပိုပြီးခေတ်မီတဲ့ ဒုတိယဝင်ပေါက်ရှိပါတယ်။

အလယ်ဗဟိုမှာတော့ ပင်မမျှော်စင် (Central Tower) ရှိပြီး
မောဘုရင်ကြီးဟာ ပင်မမျှော်စင်ကြီးရဲ့ထိပ်ရားအဆင့်ထိတက်ကာ
(Vishnu) ဗိဿနီးနတ်မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စွမ်းအားပါစေရယူကာ
မောနိုင်ငံကြီးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ပင်မမျှော်စင်ကြီးရဲ့
ထိပ်ဆုံးဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စွမ်းအားတွေ
ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့နေရာလို့ အန်ကောဝပ်အကြောင်း စာတမ်းပြုစုထားတဲ့ စာအုပ်
မှာ ရေးသားထားပါတယ်။

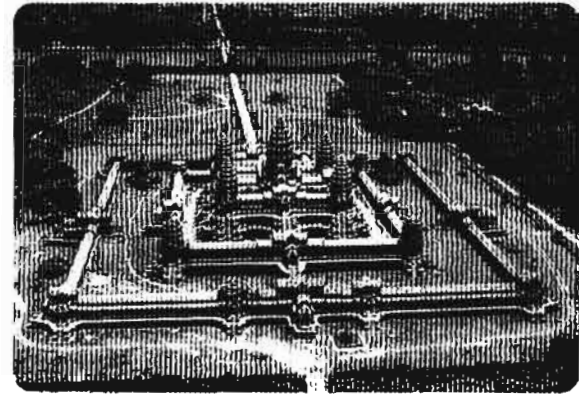
မျဉ်းဖြောင့်တပြေးညီမဟုတ်ဘဲ သာမန်ထက်မြင့်မားတဲ့နေရာ
မှတဆင့် နတ်ဘုရား (Vishnu) နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဒုတိယမြောက် မောဘုရင်
ဆူရိယာဗမန်ဟာ မောလူမျိုးတို့ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့အပြင် မောနိုင်ငံကို ကျွန်
ကျော်ဖို့ကြံရွယ်ခဲ့တဲ့ ရန်သူတိုင်းကိုလည်း နတ်ဘုရားရဲ့ကူညီစောင့်ရှောက်
မှုများနဲ့ ရေမှန်းနိုင်ခဲ့မယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။

ဒုတိယမြောက် မောဘုရင်ရဲ့ရာဇဝင်

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကို တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဒုတိယ
မြောက် မောဘုရင်ရဲ့ရာဇဝင်ကလည်း တူးဖော်ဆန်းဖြားပါတယ်။ ဆူရိယာ
ဗမန်ဟာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာပဲ ဦးရီးတော် ပထမမြောက် မော
ဘုရင် ဒါရာနင်ဒရာဗမန်(၁)ကို ဆင်စီးပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းတိုက်ရိုက်
ကာ နန်းတက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆူရိယာဗမန်ဟာ ဂန္ထီရပညာရပ်များကို အလွန်ယုံကြည်အား
ကိုးသုဖြစ်ပြီး နတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ်သုဖြစ်တာကြောင့် သူ့မှာ ဘယ်
လို ဘေးဆိုးအန္တရာယ်မျိုးမှ မကျရောက်ခဲ့ဘူးလို့ သိရပါတယ်။

ဆူရိယာဗမန်ဘုရင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးသားထားချက်တွေမှာ
အဆိုပါ ဘုရင်ဟာ အသက်ဝယ်ငယ်နဲ့ သူ့ဦးရီးတော်ကို တောင်ထိပ်တ
တစ်ဟုန်ထိုး ပျံသန်းဆင်းသက်လာတဲ့ ဂဠုန်ငှက်ပမာ မြေပြင်က မြွေနင်း
ကို ထိုးသုတ်ချေမှုန်းသလို သူ့ဦးရီးတော်ကို ဆင်တော်ပေါ်ကနေ အပိုင်စီး

ချင်းထိုး သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဘုရင်ကြီးဟာ မောလူမျိုးတို့ရဲ့
ခေတ် ကာလမှာ စွမ်းအားအကြီးမားဆုံး ဘုရင်ကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မောဘုရင်ကြီးဟာ သုလက်ထက်မှာ ဗိဿနင်နိုင်ငံကို ကျွန်ကျော်
ချစ်၊ တိုက်ရိုက်သိမ်းပိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ကျတော့ ငြိမ်းချမ်း
ဆုနည်းလမ်းတွေနဲ့ သံဝေငံ၊ တမန်ဝေငံအရ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါ
သည်။ ဆူရိယာဗမန်ဘုရင်ကြီးကို နတ်ဘုရားများက စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ
သည်လို့ ရှေးခေတ်သမိုင်းမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

အနစ်ချုပ်သုံးသပ်မှု

အနစ်ချုပ်သုံးသပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကောဝပ်ဘုရား
အတွင်းတော်နေရာကြီးဟာ သာမန် ဘုရားကျောင်းနေရာမဟုတ်ဘဲ ရှေး
အောင်းမြို့တော်ကြီး တည်ရှိခဲ့ရာ မြေနေရာ၊ ဗိဿနီးနတ်ဘုရားနဲ့ ဆက်
သွယ်နိုင်တဲ့ နေရာ၊ ဟိမဝန္တာအလွန် မြင့်မိုရ်တောင်မှာရှိတဲ့ ပုံစံအတိုင်း၊
ခင်းကျင်းထားတဲ့ နေရာတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ဂန္ထီရပညာရပ်များကို ယုံကြည်
စွာ လေ့လာလိုက်စားသူများက ဆိုပါတယ်။

ဒါ့အပြင် အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးဟာ ကမ္ဘောဒီးယား
နိုင်ငံရဲ့အထင်ရှားဆုံး နိုင်ငံပြယုဂ်တစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် တက္ကသိုလ်သင်တန်း
ဆည်းပူး၊ အမြဲမပြတ် လာရောက်လည်ပတ် လေ့လာလေ့ရှိတဲ့ နေရာတစ်ခု
လည်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

လမ်းပေါ်က လူထူး လူဆန်းတစ်ဦး

မင်းဆုန်းသိင်္ခသူ

လူပုံ ပေသိုးသိုး၊

ညှင်းဆိုးဆိုး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးနံ၊

ကြေးနံ၊ နေနံဖြင့် လွယ်အိတ်အစုတ်ကြီး

တစ်လုံး လွယ်ထားသော

အရှူးလိုလို၊ အပေါလိုလို လှကြီး

တစ်ချိန်က လွန်စွာနွေးထွေးသော ဆက်ဆံရေးများ၊ ကြည်နူး
နောက်ပြောင်သံများဖြင့် စည်ကားနေမြဲဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ရှိရာ နေအိမ်ကလေးသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေလာနင်းပျောက်သကဲ့သို့ ခြောက်သ
ယောင်း ဖြစ်ပြောလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွင် မိဘနှစ်ပါးအပြင် ကျွန်တော်တို့ မောင်
နှမ နှစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏အစ်မသည် အိမ်မကြီးနှင့်တွဲ
လျက် အိမ်ဆိုင်ကလေးကို ဖွင့်လှစ်ထားသော်လည်း ယခုအချိန်မှာတော့
အဆိုပါဈေးဆိုင်ကို မဖွင့်တစ်ရက်၊ ဖွင့်တစ်ရက်နှင့် ပိတ်ထားရသည်ကို အမြဲ
တမ်း ဝယ်ယူအားပေးနေကျ ဇောက်သည်များလည်း တဖြည်းဖြည်း ပါးလျှော့
သွားခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

အစ်မသည် မိသားစုထဲတွင် ဆက်ဆံရေးအကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး
လူတကာနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံတတ်ရာ အပေါင်းအသင်းများ
လှသည်။ အပြောအဆို အေးစေးညင်သာသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်မ၏
ဈေးဆိုင်မှာ လူမပြတ်စည်ကားနေတတ်သည်။

အိပ်မယ့်...၊

အစ်မ၏ဈေးဆိုင်ကလေးကို ပိတ်ထားရသည်မှာ ကြာလေပြီ
အကား။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစ်မဖြစ်သူတွင် အသက်အန္တရာယ်
လွန်မင်းစွာ စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေအနေဖြစ်သည့် ကျောက်ကပ်ရောဂါ ပြင်းထန်
စွာ ခံစားနေရကာ အခြေအနေဆိုးဝါးလှသည်။ ဆေးဝါးပေါင်းစုံနှင့် ကုသ
နေသည့်ကြားမှ သက်သာလာမှုမရှိဘဲ တစတစဆိုးဝါးပြောလာတာ နေ
တေး။ ညလားအခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ပူဆွေးသောက ဗျာပါးဖြင့်
တိုဆေးကောင်းနီ၊ သည်ဆေးဆရာသင့်လျော်နီ၊ ဖြင့် ကုသလာခဲ့ရာ
ဆရာစုံ၊ ဆေးစုံ၊ ဝွေလည်း ကုန်လှလေပြီ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အစ်မဖြစ်သူကို ကြိုက်သားဆန်ပြတ်
ဗုဒ္ဓတစ်ခွက်ကို ချော့မော့တိုက်ကျွေးပြီး အိမ်ရှေ့မိနပ်ရွတ်အဆင့်တွင်
အစ်မယောက်ထံ ခပ်တန့်ငေးမောကာ စိတ်ထွေပြားလျက်ရှိစဉ် ခြံစည်းရိုး
အပြင်ဘက်၌ လူရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

လူရိပ်သဏ္ဌာန်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လာနေကြ ဧည့်သည်၊ လူနာ
လာမေးသော မိတ်ဆွေ...၊ ယုတ်စွာအဆုံး ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက် စသည်
ဖြင့် ဝေခွဲမရ စဉ်းစားနေစဉ် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ခါမှမမြင်ဖူး
သော လူစိမ်းယောက်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍
နံစမ်းမေးမြန်းရန် ခြံတံခါးဆီသို့ ခြေလှမ်းရွေ့လိုက်ပါသည်။

အသက်က ငါးဆယ်ခန့် အသားညိုညိုမောင်းမောင်း၊ အင်္ကျီ
ဝှေ့လောင်း ယောင်း၊ လွယ်အိတ်အညိုကြီးလွယ်ထားသည့် ထောင်ထောင်
ခောင်းမောင်းလူကြီးသည် ဘယ်သူပါလိမ့်၊ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ဆွေမျိုး
ဆွေများလား...၊ ကျွန်တော်သည် အာရုံထွေပြားစွာဖြင့် တံခါးချက်ကို ဖွင့်
ဆေးရန် ကိုင်တွယ်လိုက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာကိုစွဲမိပါသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ...”

“ဪ... ခေအေးလေ၊ တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လို့ကွယ်”

လူစိမ်းကြီး၏စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် အလိုမကျမှု
ဖြင့် ချက်ချင်းလောင်မြိုက်သွားခဲ့ရသည်။ ခေတစ်ခွက်သောက်ရန် အဆေး
အစ်မအတွက် ပိတ်ထားသောခြံတံခါးရှေ့မှာ တရုတ်တရုလာရပ်သော

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မကျေနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ရေတစ်ခွက်တဲ့..”

လမ်းထိပ်သောတစ်ရပ်အိုးစင်မှာ ကြိုက်သလောက်သောက်၍ ရသည်။ အနည်းဆုံးကွမ်းယာဆိုင်မှာ သောက်ရေတည်ထားသည်။

လူပုံ ပေသိုးသိုး၊ ညှင်းဆိုးဆိုး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဓမ္မနု၊ ကြေးနု၊ နေနုဖြင့် လွယ်အိတ်အရက်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားသော အရွေးလိုလို၊ အပေါ်လိုလို လူကြီးကို ကျွန်တော်သည် နှစ်လို

တန်ခိုးသော်လည်း ခိုင်းယုသွားမည် ထင်သဖြင့် -

“ကဲ... ဂဏစောင့်”

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ပေါ်တက်ကာ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေအပြည့်ကြေးလေးနှင့် ခပ်ယူလာသည်။ ထိုနောက် ခြံတံခါးကို ခွင့်သေးသံ သံပန်းတံခါးကြားမှ ရေခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုလူကြီးသည် ရေခွက်ကို အားရပါးရယူကာ ရေသန့်ဘူးအသေးနီးပါး ပြည့်လှပြည့်လှ ကြေးလေးခွက်ကို တစ်တို့တိယနှင့် မဟုတ်သောတစ်ပင်လိုက်ပေးသည်။

“အား... ကောင်းလိုက်တာ၊ အမောကို ပြေသွားတာပဲဟေ့၊ ခုနေများ ငှက်ပျောသီးလေးများ စားလိုက်ရရင် ခွေမျိုးတောင်ပေးသွားနိုင်တယ်၊ ငှက်ပျောသီးလေးများ ရနိုင်...”

ကျွန်တော်သည် အစ်မကလည်း အသည်းအသန်ဖြစ်၍ စိတ်ညစ်နေရာမှ ထိုလူစိမ်းကြီး၏ တောင်းဆိုမှုကို စိတ်တိုသွားကာ -

“အိမ်မှာ ငှက်ပျောသီးတော့ မရှိဘူး၊ အိမ်ရှေ့ကုတ္တီပင်မှာ ကုတ္တီ

သီးတွေတော့ ရှိတယ်” ဟု ဝေါက်ဆတ်ဆတ် ဝေခဲတော့တော့ ပြောလိုက်မိသေးသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အပြောကို ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ကာ စူးရှပြောင်လက်သော မျက်ဝန်းဖြင့် ဟိုသည်ရွေးလျားတာ -

“ဒီအိမ်မှာ လူနာရှိတယ်..”

ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးလိုလို၊ အကြောင်လိုလို လူကြီးကို ကြည့်ရသော်လည်း “ဟုတ်တယ်” ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ တောင်းပြောလိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် -

“ကောင်းလေး... ဂဏစောင့်”

“သာလိဗျာ... ရှပ်နေတာပဲ”

ထိုလူကြီးသည် ပေါ့ဖွေဖွေတစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြန်ပါသည်။ ရယ်သံသည် ပမာမခန့်ဟန်ဖြင့် အထက်စီးဆန်လှပါသည်။

“အဲဒီလူနာကို ဦးလေးတစ်ချက်လောက် ကြည့်ရှုခွင့် ရှိမလား၊ ဘွယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ချက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရယ်သံနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ သူ၏အသံက တည်ငြိမ်အေးစေးလှသည်။ သူ၏ဇာတ်ဝန်းထဲတွင်လည်း ကရုဏာ၏အရိပ်အရောင်တစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားမိသည်။

ပြီးတော့ လူနာသည် ကျွန်တော့်၏အစ်မရင်း၊ အချစ်ဆုံးအစ်မဖြစ်နေပါသည်။ ဝေခဲနားဖြင့် သေလှပေမျှပါးစံစားနေရသည့် မျှော်လင့်ချက်မဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

“နေဦးဗျ... ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ခွင့်ပြုလို့မရသေးဘူး၊ အဖေနဲ့အမေကို ပြောပြကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဂဏစောင့်ပါ...”

ကျွန်တော် ချာခနဲ အိပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ အဖေသည် အောက်ဖေးဘူးစင်အောက်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေရာ၊ အလျင်အမြန် ပြေးသွားသိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်မိပါသည်။ အဖေသည် ဘာစိတ်တူးပေါက်သည် မသိ၊ ချက်ချင်းပင် လူနာကို ကြည့်ရှုခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တံခါးခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူသည် ဖောင်းကားပြည့်ဖောင်းနေသော အိတ်အစုတ်ကြီးကိုလွယ်၊ နေ
စက်နံနံစက်စက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားစန်းတွင် ထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဘုရား
မီးရောင်စုံတန်းကလေးများနှင့် ဖယောင်းတိုင်မီးသုံးတိုင်သည် လေမတိုက်
ပိတ်လျက် မီးငြိမ်းသွားပါသည်။ လျှပ်စစ်မီးလည်း ရှက်တရက် ပြတ်တောက်
သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် လူစိမ်းကြီးကို အဝေးနှင့်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့
ပြန်ထွက်လာကာ ဘေးတစ်အိမ်ကျော်မှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လှမ်း
တာ -

“လျှပ်စစ်မီး ပြတ်သွားတာလား။ ဒီဘက်မှာ မီးပြတ်သွားလို့..”

ကျွန်တော်၏အသံကြောင့် တစ်ဖက်အိမ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ထွက်တာ -

“ဟဲ့ . . . မပျက်ပါဘူး၊ ဟ၊ ငါတို့ အိမ်မှာလာနေတာပဲ၊ နင်တို့အိမ်
က ဖြူစစ်များ ပြတ်သွားသလား။ ကြည့်ပါဦး..”

ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် မိတာပေါက်မှ အထွက်မြူစံတပ်ဆင်
ထားသော ဗုံရိုရာသို့သွား၍ စစ်ဆေးရာ ဖျံ့လွင်းမှုမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။
သို့သော် အိမ်ပေါ်သို့ လူစိမ်းစဉ်သည် ရောက်ရှိနေသဖြင့် မီးပြတ်သည့်
ပြဿနာကို ဦးနှောက်ခြောက်မစံဘဲ မမှမမှပျောက်ပျောက် ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏မိခင်သည် အိမ်နောက်ဖေးမှ ထွက်
လာပြီး စဉ်းသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာပျက်သွားပြန်လေသည်။

“အဖေ..ဟောဒါရေတောင်းသောက်တဲ့ ဦးလေးကြီးပဲ၊ ဖမ ရော့ဒါ
ဝေဒနာကို ကြည့်ချင်လို့တဲ့”

“ကြည့်ရင် ကြည့်ပေါ့ကွယ်” ဟု လေးပင်သောအသံဖြင့် စိတ်မဝင်
သလို ပြောသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကဲ...ဟောင်လွင်...မင်းပဲ...အစ်မအခန်းထဲ ခေါ်သွားတော့
မငြိမ်း...မင်းလည်း သားနဲ့လိုက်သွား။ ခြောက်ကြီးက ဆေးဆရာလား”

လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါး

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်လည်း၊ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပါးတားတား ဖြေလေ
သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ၏ ဖြေ
ဆိုပုံကို မနှစ်သက်လှသော်လည်း
အစ်မ၏ ရောဂါဝေဒနာ အခြေအနေ
အတိုင်းလို သက်သာငြား။ အသက်
တို့ ဆွဲဆန်၍ ရလိုရငြား။ ရေနစ်စဉ်
ခြွတ်ပင်ကလေးတစ်ပင်ကို အားကိုး
ဆပြီး ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကတ္တရာများ
အရည်ပျော်ကျနေသော ချစ်ချစ်
ဆောက် လောင်မြိုက်နေသည့် ဇွနွမ်း
မိ အောက်မှ ရေကြည်တစ်ပေါက်ကို
ဆောက်ရလို သောက်ရငြား ရှာဖွေ
ကြည့်နေကြသည့် မိသားစု ဖြစ်ပေ
သည်။

ရတင်ပေါ်တွင် ခြုံ
အူစရာ အသားအရေ၊ ဖြေ
သတ်တွေ ဖောရောင်နေကာ
အိတ်လက်ကလေး အိပ်ပျော်
နေသော အစ်မကိုကြည့်ရသည်
အာ စိတ် မသက်သာလှပါ။ အစ်မ၏
အခြေအနေမှာ သေမည့်ရက်ကို စောင့်
ဆိုနေသူနှင့် ပမာတူလှပါ၏။

ဘယ်လိုမှ အသက် ဆက်လက်ရှင်သန်ရန် မျှော်လင့်
ချက် မရှိတော့သလို၊ ဆိုးဝါးစွာသီးလှသည့် ဝေဒနာအပေါင်းကို ခံစား
နိုင်ရန် ခွန်အားတွေ နှုတ်ပယ်ခံထားရသည့် သေလူ ဖြစ်နေပါသည်။

အစ်မ၏အိမ်ထောင်မှ
ခွဲပစ်တစ်ခွက်ပိုက်
အသားအပွား
ဆွဲနှုတ်ကာ ရေးလားထဲသို့
ချွတ်လိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မိခင်ဖြစ်သူသည် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပျော်ကြတော့တဲ့ လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သစ်ရွတ်ခြောက်လို အစ်မ၏လက်ဖဝါးများကို သေသေ ရာရာ ဖြန့်ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် အစ်မ၏မျက်ဝန်းသေများကို သူ၏ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြန်လေ၏။

အတန်ကြာလျှင် သူသည် ခေါင်းကို ညင်သာစွာတစ်ချက်ညှိတ် လိုက်ပြီး အစ်မ၏ကြာရွက်ခြောက်ကိုသို့ ဖြူဝါခြစ်နေသော လက်တစ်ဖက် ကို ညင်သာစွာ ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“သမီး..”

အစ်မ၏မျက်တောင်များ၊ ချက်ခနဲ လှုပ်ရှားလာပါသည်။

“သမီး.. လူပြည်မှာ လူတန်းစေ့အောင် ဖျင်းအောင် နေရဦးမှာ ပါကွယ်”

အစ်မသည် “ဟင်း” ခနဲ တစ်ချက်မျှ ညည်းကာ မျက်တောင်တို့ တစ်ချက်ခတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ သေချင်တယ်၊ မြန်မြန်သေအောင်သာ လုပ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ သေချင်နေရတာတုန်းကွယ် .. သမီးအတာတ သေရဆုံးအဆွယ် မတိုင်သေးဘူးလေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားတဲ့ မြန်မာပြည် ကြီးမှာ ငါ့သမီး သာသနာတွေပြုရဦးမှာကွဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သေချင်နေရတာလဲ”

လူစိမ်းကြီး၏ ကော၊ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်သည် ဖြန့်၊ခနဲ ရန် တာ ရုတ်တရက် ပျော်ရွှင်သွားသောအပျော်တို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် စာဖွဲ့ရန်ပင် မစွမ်းသာပါ။ အဝေ၏မျက်နှာသည်လည်း ပြုံးယောင်သင်းသွား တာ လူစိမ်းကြီးကို အားကိုးတကြီး ဝေးကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ.. တောဒီ သမီးဆွဲအသက်ကို ခပ်ကြာကြာ ဆွဲဆန်လို့ ချ၊ ချ ခပ်ဆေးရဦးမယ်”

အမေကဝင်၍ အားတိုးတကြီးလေသံဖြင့် -

“တုပါလွင် .. တုပါ၊ ကျွန်မသမီးလေ၊ အသက်ရှင်ရင် တော်ပိုမို ရှိတဲ့စည်းစိမ်တွေ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ”

ထို့နောက် လူစိမ်းကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျွန်တော် ချီတစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ခေမလားနှင့် ခေတစ်ရွက်ခပ်ယူလာရန် ပြော လေသည်။ ကျွန်တော်သည် စောစောက ခေတောင်းသောက်စဉ်က သူ့ကို ချီလိုလားလား၊ မဆက်ဆံစွဲပုံကို ပြန်တွေးရင်း အားနာမိနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ရေတိုင်ကိုမှရေခပ်ပြီး လူစိမ်းကြီး လတ် ချီတစ်ချက်သေထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် အစ်မ၏ဦးခေါင်း ဘတ်မှ ဆံပင်တစ်ချောင်းကို အသာအယာ ဆွဲနှုတ်ကာ ခေမလားထဲသို့ ချ ချီတ်လေသည်။

ဆံပင်ရှည်မျှင်နှင့် ခေမျက်နှာပြင်ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆံပင်ချောင်းကလေးသည် အသက်ရှိသော မြွေကလေးပမာ ခေမျက်နှာ ဖြင်ပေါ်တွင် တစ်စက္ကန့်ပေါင်းမြောက်မြားစွာကြာသည်အထိ တလှလှ၊ အလွန်လွန် ကျ၊ခတ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မိခင်ဖြစ်သူသည် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ခြိတ်သေသေကာ တအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေချိန်တွင် လူစိမ်းကြီးသည် အလွန်အမင်း ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ပြုံးကာ ဦးခေါင်းကို တဆိတ်ဆိတ် ညှိတ်လေ၏။

“သမီးကို ရိုက်သတ်လို့တောင် မသေနိုင်တော့ဘူး၊ ဟေ့” ဟု ဘယ်လောင်စူးရှကာ အောင်မြင်သော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ဆက်၍ -

“ကျုပ် အချိန်မီရောက်လာလို့ တော်တော့တယ်၊ တစ်ရက် စော နားတယ်၊ နောက်ကျသွားရင် မတွေ့ပုံစရာပဲကွ၊ ကဲ .. ကောင်လေး သမီး ချီ ဆေးတိုက်ရမယ်၊ ခြော် .. သန့်မာသီး သွားရှာစုံ”

ကျွန်တော် ဇေဝဇေဝဖြစ်သွားသည်။ “သန့်မာသီး” တဲ့၊ ထိုအသီး ချီ ကျွန်တော် မသိချေ၊ ကျွန်တော် ကြောင်အအဖြင့် ဝေးနေစဉ် -

“ခြော် .. သန့်မာသီး၊ သန့်မာသီး .. မင်း နားရှုပ်သွားပြီ ထင်တယ်၊ သူ့ရာသီး သွားရှာစုံ၊ မရ ရအောင် ရှာစုံနော်၊ သုံးလုံးရအောင် ရှာစုံကွ၊ ဆယ်ပြီလား”

“ဟုတ် .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော့်အစ်မအတွက် အဘယ်မျှ ဝမ်းသာကြည်နူးစွာဖြင့်

သည်ကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ လူစိမ်းစေးဆရာကြီးအပေါ် ယုံကြည်
တိုးစားမှုက လွှမ်းမိုးနေပြီး သံပရာသီးဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

အချိန်ကာလမှာ သင်္ကြန်ရက်နီးကပ်လာသော ကာလဖြစ်ရတာ၊
နွေကာလဖြစ်သည်နှင့်အတူ သံပရာသီး လွန်စွာရှားပါးနေချိန် ဖြစ်ပေသည်။
ကျွန်တော်သည် ဈေးကွဲစပြုနေသော အိမ်နှင့်စပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရပ်ကွက်ဈေး
ကလေးဆီသို့ပြေးသွားကာ သံပရာသီး (၃) လုံးကို ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်ယူ
ခဲ့သည်။

အိမ်ဝသို့ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးတွင် လမ်းထဲမှ ကလေးထီး
ယောက်ခန့်သည် ဝုဓုဝေဝေဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးငယ်များကို သံသယ
မျှတ်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း စပ်မာမာလေသံဖြင့် -

“ဟေ့... ရာတိတ်တွေ၊ အိမ်ထဲကို သာတိစွန့် ချောင်းနေရတာလဲ၊
ပြောပါဦး။”

ထိုအခါ စပ်သွက်သွက် ကလေးတစ်ယောက်က -

“ဦးလွင်... အဲဒီ အဘိုးကြီးက သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ ဟဲ့” ဟု ကော
တို အဆအဆုံးမရှိ ရပ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သရက်သီးမှည့်
တစ်လုံးကို မြှောက်ပြလေ၏။ အခြားကလေးများလည်း မာလကာသီး
သစ်တော်သီး၊ ငှက်ပျောသီးများကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုင်ထားကြသည်ကို
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကလေးများထံမှ ပြန်လည်တုန့်ပြန်ချက်များ
ကို နားမထောင်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော့်အတွက် သေချာရှင်ချက်စွဲကြီး
က ပို၍အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“မင်းတို့ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ သွား... သွား၊ စပ်ဝေဝေ
မှာ သွားဆော့”

ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်မှ ကလေးအုပ်စုလည်း အိမ်ထဲသို့
ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ထွက်သွားကြသည်။ ထိုအခါကျမှ သံပရာသီး
ကိုကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ စပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းတတ်လိုက်ရပါ
သည်။ ကျွန်တော် လူနာအစန်းထဲရောက်သောအခါ သံပရာသီး (၃) လုံးကို

သိမ်းပေါ်က လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ . . .”

“ဇွန်လုည့်ဆရာကြီးလား၊

ဆရာဆရာကြီးလား၊ မသိဘူးဗျ”

“သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီး”

သုမ်းပေါလိုက်ရာ လူစိမ်းကြီးက အဖေ့ကို -

“ကျွန်ုပ် ဘုရား ဝတ်ပြုချင်တယ်” ဟု ခွင့်တောင်းရာ အဖေက -

“ရပါတယ် . . . ဝတ်ပြုပါ ခင်ဗျာ” ဟု ခွင့်ပြုပါသည်။

ထိုအခါ မှောင်မိုက်နေသော အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းသည် လျှပ်စစ်မီး

များ ဖယောင်းတိုင်မီးများ လင်းထိန်နေသည်ကို စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသလို
ဖြစ်နေစဉ် လူစိမ်းကြီးက ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ အမွှေးတိုင်၊ အလင်း
အိုင်များကိုယူပြီး ထွန်းညှိပူဇော်ပြန်ပါသည်။ သူ၏နှုတ်မှလည်း သရကာ
(၃) ပါးကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရွတ်ဆိုပွားများသံကို ကြားနေရပါသည်။

ထိုနောက် သူသည် လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ ကြေးဘူးကလေးကို
ဆုတ်လေသည်။ ထိုနောက် အဖုံးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်သည်။ ကြေးဘူးထဲမှ
ဖြူဆွတ်ဆွတ် ဆေးမှုန့်အမျိုးတို့ယူကာ သံပရာရည်ဖြင့် ဧရာနောဇော်စပ်
လေသည်။

“ကဲ . . . ကောင်လေး၊ မင်း အစ်မကို ဖီဆေး၊ အကုန်တိုက်ရအောင်၊
ဘုရားခန်းရှေ့ကို တွဲပြီးခေါ်လာခဲ့တော့”

ကျွန်တော်နှင့်မိခင်ဖြစ်သူသည် အစ်မတို့ ခက်ခက်ခဲခဲတို့ယူကာ
အိမ်ရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ်လာပါသည်။ လူစိမ်းကြီးသည် ဆေးရွက်ကိုကိုင်ကာ
ဘုရားစာများ ရွတ်ပွားရင်း အစ်မကို ကရုဏာမျှတ်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ
လေသည်။

“ဆေး (၃) ခွက်စာ ထားနဲ့ဗယ်၊ တစ်ခါသောက်ရင် သံပရာသီး (၃)
သုံးစလုံး အကုန်ညှစ်ပြီး သောက်ရမယ်၊ အားလုံး သံပရာသီး (၃) လုံးတိတိ
ဆောက်ကြီးတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း သက်

သာ လာမယ်။ တခြား ဘာဆေးမှ မသောက်ရဘူး ကြားလား။ မှာတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..” ဟု အဝေဇာ ဝင်ပြောသည်။

“ဒီဆေးကုန်သွားရင် ဆရာကြီးကို ဘယ်မှာရှာရမှာလဲ ဟင်” လူစိမ်းကြီးသည် ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ရမ်းဝါဒနာလေသည်။

“လိုက်မရှာပါနဲ့... အားလုံး ကိစ္စပြီးသွားပြီပဲ”

အဝေဇာသည် အားနာသော မျက်နှာဖြင့် -

“ဆရာကြီးရယ်... ထမင်းကလေး စားသွားပါဦး။ ပြီးတော့ ကျေးဇူး ထပ်မံရစေ၊ ခြေကြွေလေး လှုပ်ပါရစေ ဝင်ဗျာ”

သူသည် နှုတ်ခမ်းတိုတွန့်နံ့ကလေး တစ်ချက်ပြူးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် ဥပုသ်စောင့်ထားတယ်။ နေလွဲသွားပြီ။ ဘာမှစားလို့ မရ တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ် တစ်နေ့ကို ငှက်ပျောသီးငါးလုံးထက် ပိုမစားဘူး”

လေအေးကလေးနှင့် ပြောလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော် သည် လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ချေတောင်းသောတံစဉ် -

“ငှက်ပျောသီးလေး စားလိုက်ရရင် ကောင်းမယ်” ဟူသော စကားထံ ကို ကျွန်တော်နားထဲသို့ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သနားကရုဏာဖြင့် လွန်စွာ အားနာသွားမိပါသည်။

သူသည် ဆေးပွန်(၃) ခွက်စာကိုစက္ကူဖြင့် သေသေရာရာ ထုပ်ဖုံး ကာ အဝေဇာကို လှမ်းပေးပြီး ဘာမပြော၊ ညာမပြော နှုတ်မဆတ်ဘဲ အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ မိသားစုမှာ လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တစ်စုံတရာ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်ရန်နှင့် အလှူငွေပေးဆပ်ရန် အချိန်ပင် မရလိုက်ပါ။

ပြောပြရလျှင် ယုံကြည်ရန်ခက်ခဲလှစွာပင် အစ်မ၏ရောဂါသည် အခြေခံအုတ်မြစ် သက်သာလာလေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခုတ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာခြင်းပင်တည်း။

တစ်လခွဲခန့်ကြာသောအခါ အစ်မ၏ကျောက်ကပ်ရောဂါသည် သူ့ကောင်းပကတိနီးပါးမျှ သက်သာလာကာ ရက်ပေါင်းများစွာ ပိတ်ထားရ ဆော့ ဈေးဆိုင်ကလေးတိုပင် ပြန်၍ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ အစ်မရောဂါ သို့သေလောက်သည့်ရောဂါဟု တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သတ်မှတ်ထားကြ ချာ အထူးအဆန်းသဖွယ် သတင်းလာမေးကြခြင်းကိုပင် ပြန်လည်ရှင်းပြ နေရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ကုက္ကိုပင်မှ ရွက်ခြောက် ချား၊ အသီးများကို တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် ရှင်းလင်းနေစဉ် လူထူး ဘုဆန်းကြီးအိမ်သို့ရောက်လာခဲ့စဉ်က ရောင်းပြောင်းကြည့်ရှုသော ကလေး အချို့နှင့် ထပ်မံ၍ တွေ့ဆုံရပြန်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... လာပါဦးကွ၊ ဒီမှာ မေးရောရှိလို့ ငါတို့ အိမ်ထဲ သို့ လူစိမ်းအဘိုးကြီးလာတုန်းက မင်းတို့လက်ထဲမှာ ငှက်ပျောသီးတွေ၊ အရက်သီးတွေ၊ ရာသီမဟုတ်ဘဲနဲ့ အသီးတွေကိုင်ထားကြတယ်လေ။ အဲဒီ တုန်းက သိပ်ထူးဆန်းတာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကလေးအချို့သည် ကုက္ကိုပင် ကြီးအောက်တွင် ဆော့ကစားနေကြရာ မှ ကျွန်တော့်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာ ဆရာကိုရိုလာသည်။ သူတို့အထဲတွင် ဝပ် သွတ်သွက် ကလေးတစ်ယောက်က -

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုကြီး။ အဲဒီအဘိုးကြီးက သိပ်ထူးဆန်းတာဗျ”

ထိုအခါ အခြားသော ကလေး ချားက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်၍ -

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်ထူးဆန်း ထာပ..”

“မျက်လှည့်ဆရာကြီးလား၊ မှော်ဆရာကြီးလား၊ မသိဘူးဗျ”
“သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီး”

ဆုဆုညည် အလှအယက် ပြောကြလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သားတို့ ဆော့နေကြတဲ့ ကုက္ကိုပင်ပေါ်မှာ အဲဒီ အဘိုးကြီး ဘယ်အချိန်ကရောက်နေမှန်း မသိပါဘူး။ သူက ကုက္ကိုပင်ပေါ် ကနေ သားတို့လိုချင်တဲ့ အသီးတွေကို ကုက္ကိုရွက်တွေကြားကနေ ရူးရူးဖေး နေတာ၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ”

ကလေးတစ်ယောက် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာ ကာ -

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သားက မာလကာသီး စားချင်တယ်ပြောတော့ အဲဒီဘာကြီးက ကုက္ကိုရွက်တွေကြားက မာလကာသီးပွင့်ကြီးတစ်လုံး ရူးဖေး တယ်”

နောက်တစ်ယောက်ကပါ ဝင်၍ -

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်က သရက်သီးမှည့်မှည့်စားချင်တယ် ပြောတော့ ‘ရမယ်လေ... ဂေဓစာင့်’ ဆိုပြီး သရက်သီးမှည့်တစ်လုံးတို့ သစ်ရွက်တွေထဲက ချွတ်ခနဲ ရူးဖေးလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သိပ်တော်တာပဲ”

ကလေးများသည် လုပ်ကြံပြောဆိုကြမည့်သူများ မဟုတ်ချေ၊ အမှန်တကယ် တွေ့ကြုံနေရသည်ကို အမှန်အတိုင်းပြောနေကြခြင်း ဖြစ် လေသည်။ ပူပြင်းသောနေ့ကာလတွင် သရက်သီး၊ ဩဇာသီးများ မသီးမပွင့် နိုင်သေးပါ။

ကျွန်တော်၏နောင်ကိုယ်ထံရှိ သွေးလည်ပတ်မှုတွေ ရပ်တန့်သွား သည်ပမာ အံ့ဩမှုကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အသံတိုပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆိုနေသည်။ အဆိုထိ ထူးဆန်းသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်မခံလိုက်ရသည့် ကိုသာ နှမြောတသ၊ ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားနေရသည်။ ရင်ထဲမှာ အကြီးတ၊ ဆုံးသော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ကျေးဇူးရှင် မြန်မာသမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ကို သောက်ရေ တစ်ခွက်ကို မတိုက်ချင်း၊ တိုက်ချင် တိုက်ခိုပြီး ဆာလောင်နေသူကို စားရော တစ်ရပ်မကျေ၊ ဧည့်ဝတ်ည့်ချင်းမူ၊ အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံမှုအပေါ် နောင်တတွေ တစ်ပေ့တစ်ပိုက်ရရှိလျက် ရှိပေသည်။

မိဘနှစ်ပါးလုံးသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေမိသည်။ အစ်မကတော့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။ အစ်မဖြစ်သူကို စေးတုသနေစဉ် တွန့်တော်တို့အားလုံး မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အဆို သန်မာသီး(ခေါ်) သံပရာသီးကို မည်သည့် ချိတ်စရာ အကူအညီမှမလိုဘဲ သူ၏သန်မာထွားကျွင်းလှသော လက် ဆောင်းကြီးများဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရာ တစ်ခဏချင်းမှာပင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားခြင်း၊ ငွေဘူးထဲမှ အဖြူရောင်ဆေးမှုန့်များဖြင့် သံပရာရည် များ ထိတွေ့သွားသောအခါ အစိုးအငွေ့များထွက်လာပြီး သံပရာရည်သည် ဘူးရည်အရောင်ဖြစ်သွားခြင်း စသည်တို့ကိုတော့ ကလေးအုပ်စုကို အသေး စိတ် ပြန်မပြောတော့ပါ။

ဆာလောင်မှုကို ပဓာနမထားဘဲ လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို ဘယ်တင်ကုသသွားခဲ့သည့် ထူးဆန်းသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား လိုက်လံရှာဖွေ ကြသော်လည်း သတင်းအစအန မရသည်သာမက နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ချေ။

တင်သားအကြီးမားဆုံး အမျိုးသမီး

ထူးထူးဆန်းဆန်း ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ မိုက်ကယ်ရက်ဇိုင်လီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အောက်ပိုင်းခန္ဓာအကြီးမားဆုံး အမျိုးသမီးအဖြစ် စံချိန်တင်ထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ တန်ဖိုးအထားဆုံး တင်သားဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ သူဟာ အလွန်တရာကြီးမားထွေးကွင်းလှသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ယခင်ကတော့ သူ့ဆတ်ပုံကို တွေ့ရမှာ လူတွေဟာ ကွန်ပျူတာ နည်းပညာအသုံးပြုပြီး ပြုပြင်ဖန်တီးထားတာလို့ ထင်ကောင်း ထင်ခဲ့ကြမိလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဆင်ထင်တဲ့အမြင်ဟာ မှားယွင်းမိတယ်။ မိုက်ကယ်ရက်ဇိုင်လီရဲ့ တင်သားဟာ တကယ့်ကို အမှန်အကန် အကြီးစားဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိအချိန်မှာ ရက်ဇိုင်လီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အသက် (၃၉) နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်ပြီ။ သူ့မှာ သားသမီး (၄) ယောက် အားစွာထားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပြိုင်စံရှားတဲ့ တင်သားကြီးမားမှုဟာ (၈) ပေရှိအထိလို့ သိရပါတယ်။ တကယ့် Heavy ကြီးပါပဲ။ ပုရိသတိုင်း မြင်တွေ့တာနဲ့ ခက်လုံးပြု။ လက်ချားခါသွားစေနိုင်လောက်တဲ့ တင်သားကြီးမားမှုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ရက်စိုင်းလီကတော့ သူ့ရဲ့အရလို တင်သားကြီးမားမှုအပေါ်ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားလျက် ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး။ ဆေးပညာအရ တစ်ခုတရာ မှားယွင်း။ ချို့ယွင်းမှုမျိုးလည်း သူမမှာ မရှိဘူးလို့ ရက်စိုင်း လီက အပြတ်ကြေညာပါတယ်။

“ယောက်ျားတွေဟာ Skinny Girlတွေကို တကယ်တမ်းမှာ ဇန်နီ ခြင်လှပါတဲ့။ သူတို့ကြိုက်တာက Hourglass Figure မျိုးကိုပါ” လို့

လည်း ရက်စိုင်းလီက ဆိုပါတယ်။ လက်ရှိမှာ ရက်စိုင်းလီဟာ မိသားစုနဲ့ အတူ L.A မှာ ကျန်းမာရေး ကောင်းစွာ နေထိုင်လျက် ရှိပါတယ်။

“ကျွန်မမှာ အလွန် ကောင်းမွန်တဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ အောက်ပိုင်းကောင် အလွန်ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တင်ပို့ကြီးမားမှုကိုလည်း နှစ်သက်မြတ်နိုးလို့မဆုံးနိုင်အောင်ပါ။

အရာဟာ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်အင်္ဂါ ဘစ်ရအဖြစ် တန်ဖိုးထားပါတယ်” လို့ ရက်စိုင်းလီက ပြောကြားထားပါတယ်။

လောလောဆယ်မှာ ခုတ်စိုင်းလီဟာ World's Biggest Hips ဆိုတဲ့ မှတ်တမ်း ရုပ်ရှင် Documentary တစ်ရက်လည်း သူမကဲ့သို့ တခြားသော တင်သားကြီးမားသူ(၃)ဦးနဲ့အတူ အိမ်ရှိက်ကူးလျက် ရှိပါတယ်။ အိပ်မယ့် တခြားသူတွေဟာ သူ့လောက် တင်သားကြီးမားမှု မရှိပါဘူး။

အဲဒါပြင် မင်းသမီး ကင်မီကာဒါရိုင်းတောင် ရက်စိုင်းလီနဲ့ယှဉ်တဲ့ အမျှအမျှအမျှလေးတစ်ခုလောက်သာ ရှိတယ်လို့ လေ့လာသူများက ဆိုကြပါတယ်။ ရက်စိုင်းလီက သူ့ဘဝဖောက်ပြန်ကြောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရလို ဆက်ပြောပါတယ်။

“ကျွန်မဟာ ခပ်ဝဝ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့သူပါ။ ဝဝကပ်ကပ်ရှိတဲ့ အဆင့်မျိုးမှာ ကျွန်မ အမြဲတမ်းပါခဲ့ပါတယ်။ ဒါအပေါ် ကျွန်မဟာ လက်ရှိ အခြေအနေကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လျော့နည်း ရပ်တန့်သွားအောင် လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိန်ခေါ်မှုတွေ များစွာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ရိလာကိုတော့ပေါ်ရောက်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုအထိယောက်က ကျွန်မရဲ့တင်သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မဟာ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲမှာလည်း မဟုတ်ဘူး” လို့ ခုတ်စိုင်းလီက ဆိုထားပါတယ်။ တချို့ကတော့ ရက်စိုင်းလီစားသုံးသမျှ အဆီတွေဟာ အောက်ပိုင်းမှာ သွားစုနေတယ်လို့ သုံးသပ်ကြပါတယ်။

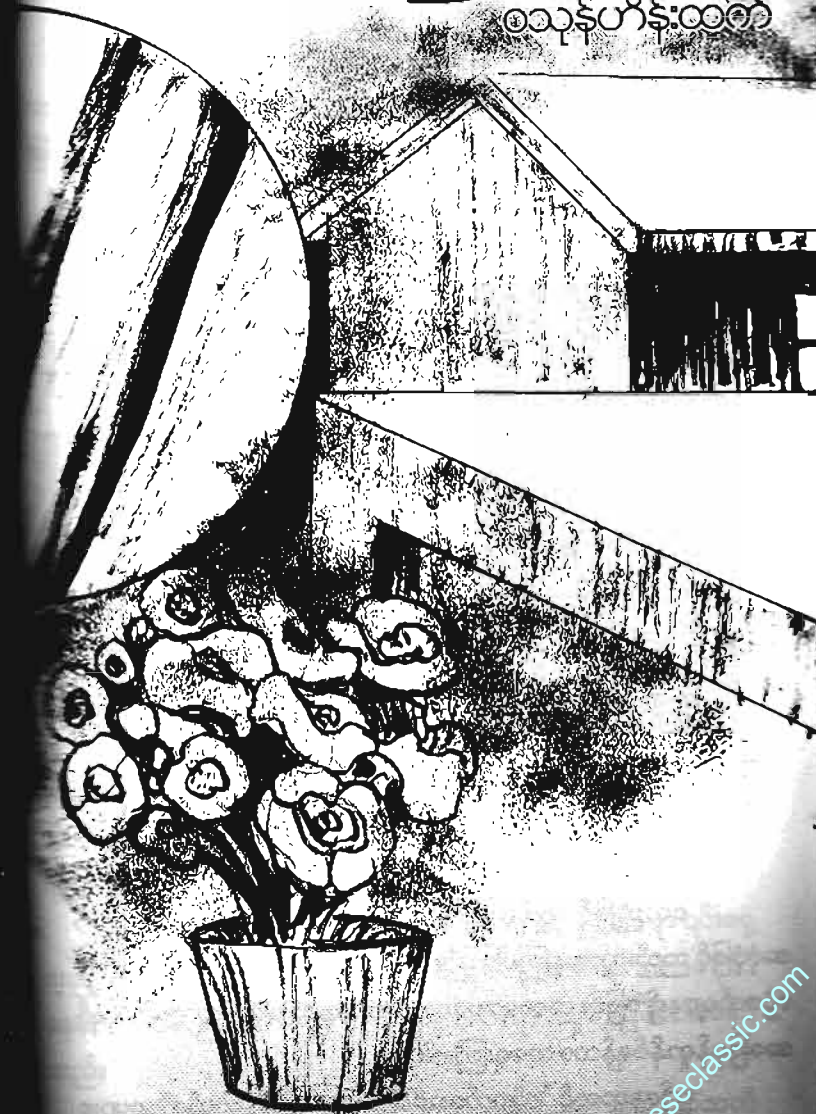
မပြင်ရသော...

အဆိပ်မြား

စာသုန်ဟိန်းထွတ်

- မကြောက်စရာကောင်းသော အဆိပ်မြား
- အဆိပ်မြားထွက်ရှိမှုများပြားပါက
အိမ်သူအိမ်သားများစည်းလုံးမှုပျက်ပြယ်
ကျန်ဆာရောင်းပွားရောက်မခံကောင်းနိုင်၊
- ဒီအဆိပ်မြားတွေကိုဘယ်လိုကွာကွယ်မလဲ၊
ဘယ်လိုချေပျက်တုန့်ပြန်ကြမလဲ..။

မြုံတင်ပြရသော်
“လပ်ကီးမုန်” များကို
နေရာမမှန်ဘဲ
မတပ်ဆင်သင့်ပါ။
ကောင်းသောချီဓာတ်များ
ပြန်ထွက်သွားနိုင်၍ဖြစ်၏။

သင်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြောက်စရာ “အဆိပ်ပြား” တွေရှိနေသည်ကို သိပါလော့။ ယုံလိုက်ပါ။ အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ “အဆိပ်ပြား” တွေ ရှိနေကြပါသည်။ ၎င်းတို့၏တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို နေ့စဉ်အမျှ ခံစားနေကြရပါသည်။

ထိုကြောင့်လည်း လုပ်သမျှ ထင်တိုင်းမပေါက်၊ ခရီးလမ်းက ဝေရာဝေမျှ ကြိုးစားသမျှ အရာမထင်ဖြစ်နေကြသည်။

“ကံ မကောင်းပုံများကွာ”

“ဒီနေ့ အပေါက်လမ်းကို မတည့်ဘူး”

“အံ့ရော... စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ရပြီ”

“ဘာကြောင့် ငါ့ကို အမြင်မကြည်ဖြစ်နေပါလိမ့်”

စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းပြချက်အစုံဖြင့် ညည်းတွားနေကြပါသည်။ “လူမတန် ကံချ”.. ဆိုသလို ကံချည်းလွှဲဖယ်ချနေ၍ မဖြစ်၊ အရာရာ ပယောဂထင်နေလို့ မပြီး၊ ထွက်ပေါက်ရမှီ အခြေမှန်ရှာနိုင်ရန်သာ အရေးကြီး၏။

ဤနေရာတွင် “လျှို့ဝှက်အဆိပ်ပြားများ” ၏အန္တရာယ်ကို အများစုက သတိမထား။ အမှန်မမြင်၊ စိုးစဉ်းမျှပင် မတွေ့မိကြ။ အဆိပ်ပြားတွေက

အတူ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဝင်ရောက်လာနေဆဲ...။

ကောင်းပြီ။

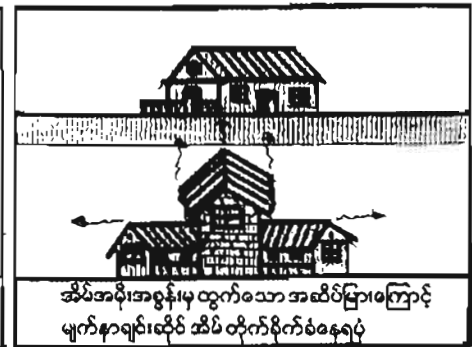
အဆိပ်ပြားတွေကို ရှာကြည့်ကြရအောင်။

အထွေအထူး၊ တကူးတက ရှာရန်မလိုပါ။ လျှို့ဝှက်သော ပြားတွေက ကျွန်ုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြပါသည်။ “သတိမမူတော့ ဂျပမြင်ခြင်းသာ...”

“အဆိပ်ပြား” ဟူသည် ရွှန်ထွက်နေသောအရာများမှ ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲတွင်ပင် အဆိပ်ပြားဒဏ် ခံနေကြရ၏။ တိုင်တစ်တိုင်၏ ထောင့်စွန်းများ၊ စားပွဲထောင့်စွန်း၊ ဘီဒီထောင့်စွန်း၊ စသော ပရိဘောဂများမှ ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သိသာစေရန် ပုံများဖြင့် ရှင်းလင်းအံ့။

ထွေထွေစွန်းမှ ထွက်နေသော လျှို့ဝှက် အဆိပ်ပြား

အိမ်အပို၊အစွန်းမှ ထွက်သော အဆိပ်ပြားကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်တိုက်ခိုက်ခံနေရပုံ

မိမိနေအိမ်မှာ ကောင်းမွန်မှန်ကန်နေသော်ငြား၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်မှ ထွက်နေသောအဆိပ်ပြားဒဏ်ကို ခံနေရတတ်သည်။ ထို့အတူ အိမ်အတွင်း၌လည်း လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါ်နေသော အဆိပ်ပြားဒဏ်ကို မိသားစုဝင်များ ခံစားနေကြရပေမည်။

မိမိနေအိမ် တံခါးမကြီးသည် “မင်္ဂလာတံခါး” ဖြစ်ပေရာ ၎င်းစေ့ညှပ်တည့်မှ သစ်ပင်တစ်ပင်၊ ဝါးလုံးတစ်လုံး၊ တိုင်တစ်လုံး ထောင်စိုက်ချကာ အဆိပ်ပြားဒဏ်ခံရ၍ ကံဆိုးမှုများဝင်ရောက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။

သို့သော် တိုင်များစွာ၊ သစ်ပင်များစွာဖြစ်ပါက ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတရားဖြစ်ကာ ကံကောင်းမှုဓာတ်တွေ ပြန်ဖြစ်စေ၏။ ဤသဘော

တရားမှာ ခုန့်ရွှေပညာရပ်၌ အခြေကျသော သော့ချက်လည်း ဖြစ်သေသည်ဟု သိကြပေလိမ့်မည်။

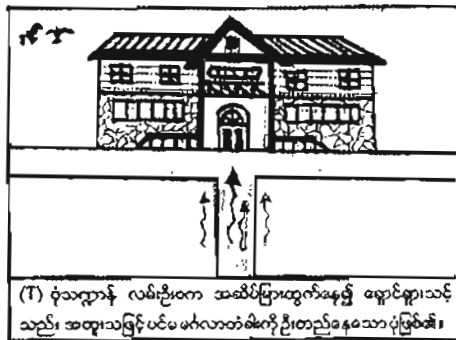
အဆိပ်ပြားတိုက်ခိုက်ခံရပါက မည်သို့သော အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိမည်နည်း။ အခြေက က်ဆိုးစေမည်။ ကံကောင်းခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်မှုတို့ ပျောက်ပြယ်စေမည်။ အထစ်အပေါ့၊ အဆင်မပြေမှု များလာမည်။ လာဘ်လည်း ဝင်သင့်သလောက် မဝင်တော့၊ ဝင်သော်လည်း မပြ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပြန်ထွက်မည်။

အိမ်တစ်အိမ်တွင် အဆိပ်ပြားထွက်ရှိမှုများပြားလွန်းပါက အိမ်သူအိမ်သားများ စည်းလုံးမှု ပျက်ပြယ်မည်။ မသင့်မသင့်၊ တကျက်ကျက်ဖြစ်မည်။ မကြာခဏ ကတောက်ကစာဖြစ်မည်။

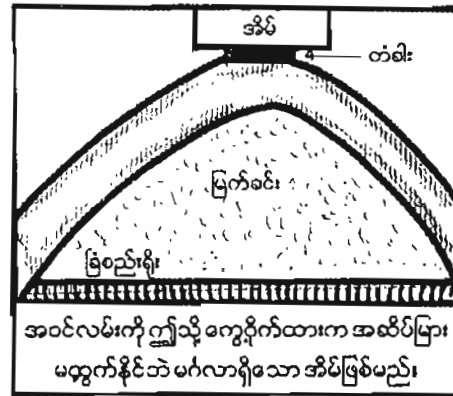
ထိုမျှသာမက အဆိပ်ပြားနှင့်တည့်တည့်တွင် နေထိုင်သူများ အတွက် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကံမကောင်းနိုင်၊ နာကျင်မှု၊ ချွတ်ဆွဲခြင်းများလာမည်။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု များလာမည်။ အလုပ်အကိုင်မှာလည်း ဩဇာပျက်၍ အကြံအစည်အမှား များလာမည်။ ထင်တိုင်းမဝေငါးတော့၊ အလွဲအချော် များလာပေလိမ့်မည်။

ထပ်မံတင်ပြရလျှင် အဆိပ်အဆိပ်ပြားဟူသည် ရွှန်ထက်သော အရာများမှသာ မဟုတ်၊ ဇွဲစည်းပုံအရ တစ်ခြောင့်တည်း။ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေသော အရာများမှလည်း အဆိပ်ပြားက လျှို့ဝှက်စွာထွက်နေတတ်သေးသည်။

ဤပုံများကို ထပ်မံလေ့လာကြည့်ကြပါကုန်။

(T) ပုံသဏ္ဌာန် လမ်းညွှန်က အဆိပ်ပြားထွက်နေ၍ ရောင်ရှားသင့်သည်။ အထူးသဖြင့် ပင်မ မင်္ဂလာတံခါးကို ဦးတည်နေသော ပုံဖြစ်၏။

အဝင်လမ်းကို ဤသို့ ကွေ့ကွက်ထားက အဆိပ်ပြား မထွက်နိုင်ဘဲ မင်္ဂလာရှိသော အိမ်ဖြစ်မည်။

BURMESE CLASSIC

မိမိအိမ်သို့ ခြောက်တန်းစွာဝင်နေသောလမ်းကြောင့် "အဆိပ်ပြား" ဖြစ်ပေါ်နေ၍ ဖော်ပြပုံအတိုင်း အဝင်လမ်းကို ကွေ့ကွက်ပြုပြင်လိုက်လျှင် အကောင်းသော ရုချီဓာတ်မထွက်နိုင်သောကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မင်္ဂလာ နှင့် ဖုပြုချောက်လာစေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာရှိသောနေအိမ်ဖြစ်ရန် ရွှန်ထက်သောအရာများမှသာမက မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှအဆိပ်ပြားလမ်းကြောင်းများကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမည်။ လမ်းများ၊ တံတားများ၏ အနေအထားကို ဆန်းစစ်ရမည်။

ဘက်စုံမှ ကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ဖြစ်သော်ငြား အသစ်ဖောက်လိုက်သော လမ်း၊ အသစ်ဆောက်လိုက်သော တံတား၊ မျှော်စင်စသည်တို့ကြောင့် တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

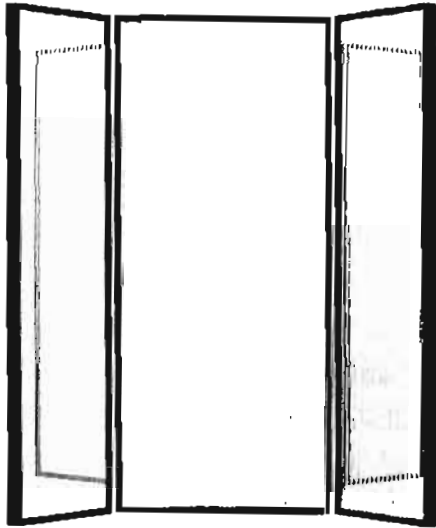
ထိုသို့ဆိုလျှင် "အနာသိက စေးရီ၏" ဆိုသော စကားအတိုင်း အခြေဆေးနည်းလမ်းကို တင်ပြပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆိပ်ပြားဒဏ်ကို အောက်ပါနည်းလမ်းများဖြင့် ကာကွယ်နိုင်သည်။ ဈေးဖျက်နိုင်သည်။ လွှင့်ပြယ်နိုင်သည်။

- (၁) ကြည့်မှန်များကို အသုံးပြုခြင်း။
- (၂) ပန်းပင်၊ သစ်ပင်များ အသုံးပြုခြင်း။
- (၃) အကာရံအဖြစ် ရုပ်တုများ၊ အလှဆင်ပစ္စည်းများ ထားရှိခြင်း။

(၄) အဆိပ်ပြာမထွက်အောင် ပြုပြင်ခြင်း... စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

(၁) ကြည့်မှန်များကို အသုံးပြုခြင်း

ဇုန်၊ ရွှေပညာရပ်၌ ကြည့်မှန်များ၏ အစွမ်းကဏ္ဍမှာ လွန်စွာအရေးပါ၏။ ယခုအခါ အမျိုးအမတ်များ၌ မှန်လေးများ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်ကို အတော်များများ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သို့သော် ဇုန်၊ ရွှေပညာတရားကို သိသူက နည်း၏။ "လပ်ကီးမှန်" (ကံကောင်းစေသောမှန်) အဖြစ် သုံးသူများသည်။ သိသာလှပေသည်။

အိမ်တစ်အိမ်၏ ခြံတံစား၊ အိမ်နံရံ စသည်တို့တွင် မှန်များချိတ်ဆွဲထားသည် ဆိုပါစို့။ မှန်တပ်ဆင် ချိတ်ဆွဲထားသော အနေအထားကို သုံးသပ်၍ ဇုန်၊ ရွှေပညာရပ်ကို သိနားလည်သူ၊ နားမလည်သူဟု သိသာစွာ ခွဲခြားနိုင်သည်။

ခွဲခြားနိုင်မည့်နည်းမှာ ၎င်းချိတ်ထားသော မှန်လမ်းကြောင်း၊ ရွှေတည်တည်တွင် အဆိပ်ပြာ၊ ရွှံ့၊ မရို လေ့လာကြည့်ပါ။ မရိုပါက ဇုန်၊ ရွှေပညာမလည်သူသာ ဖြစ်မည်။

BURMESE CLASSIC

တစ်နေရာရာမှ အဆိပ်ပြာထွက်ပေါ်နေသည်ရှိသော် ၎င်း၊ ရေ၊ သစ်နေရာရာမှ ကြည့်မှန်ကို ချိန်ဆွဲ၍ တပ်ဆင်ပေးရမည်။ အဆိပ်ပြာကို ချိန်ပြန်၍ ရေချက်ရန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်တစ်အိမ်၌ရှိနေသော မှန်များသည် လွန်စွာအရေးပါသည်။ ဘီဒိုမှာရှိနေသော မှန်တပ်ချပ်ကပင် အနေအထား၊ မှားယွင်းစွာ ချိန်မှန်ကြောင့် လာဘ်လာဘမဝနိုင်အောင် တားဆီးရာလည်း ဖြစ်နေသော်လည်း အိမ်တွင်း၌ ကတောက်ကဆဖြစ်မှု များနေအောင်လည်း သတ်ရောက်မှု ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ဇုန်၊ ရွှေပညာမှာ နာမ်လောကနှင့် မသက်ဆိုင်။ သဘာဝတရားနှင့် တန်ဖိုးရှိသော အလိုက်သင့် ပြုပြင်နေထိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေရာ မှန်တပ်ချပ်၏ မျက်နှာမှ ရာအရပ်မှာ၊ ယွင်းမှ ကရွှေထောင်တစ်ခုကို ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ မှန်သည်။ အဆိပ်ပြာများကို ထိရောက်စွာ ရေချက်နိုင်သော လက်နက်ကောင်း ဖြစ်ပေ၏။

၂ ပန်းပင်၊ သစ်ပင်များ အသုံးပြုခြင်း

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသလို ပိမိအိမ်ရှေ့တွင် တည်၌ ဓာတ်တိုင်တစ်ခု၊ တိုင်တစ်ခု၊ သစ်ပင်တစ်ပင် စသဖြင့် ရှိနေသော အဆိပ်ပြာဒဏ် သင့်နိုင်သည်။ ထိုဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် ရွှေတည်တည်တွင် ကြည့်မှန်ထား၍ ရေချက်နိုင်၏။

ထို့အတူ ၎င်း၊ အဆိပ်ပြာ၊ နှုတ်ရာ ရွှေတည်တည်၌ သစ်ပင်ကလေးများ၊ ပန်းပင်ကလေးများ၊ ပန်းအိုးကလေးများ၊ စိတန်း၊ ရထားပေးခြင်း၊ ဖြင့်လည်း အဆိပ်ပြာကို ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

အိမ်ဝန်းကျင်လှပစေရုံသာမက
အောက်ဆီရင်ဓာတ် ပိုမိုထုတ် ပေး၍လည်း
ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုနိုင်သည်။
ကျရောက် လာမည့် အဆိပ်မြားဒဏ်များကို
လည်း ကာကွယ်နိုင်သော နည်းလမ်းကောင်း
တစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

(၃) အကာအရံအဖြစ် ရုပ်ထုများ၊ အလှဆင်
ပစ္စည်းများ ထားရှိခြင်း၊

ထိုနည်းမှာလည်း ပိမိအိပ်တွင်
သစ်ပင်များစိုက်ပျိုးရန် မဖြစ်နိုင်သောအခါ
အဆိပ်မြားထွက်ရာသည် စားပွဲအစွန်း၊ လေး
ထောင့်တိုင်များမှ အစွန်းများ၊ ဘီဒီ၊ သေတ္တာ
တို့မှ အစွန်းများထွက်ရာ၌ ရုပ်ထုများ ရထား
နိုင်သည်။

(၄) ခြံခြင်ခြင်း၊

အလှဆင်သည့် ပုံစံမျိုး ပြုလုပ်ထားနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ်
လည်း အဆိုပါ အဆိပ်မြားထွက်ရာ အစွန်းများကို မရွက်အောင် လုံးလိုက်၏။
သို့မဟုတ် ၎င်းထောင့်စွန်း၌ ပန်းအတု၊ ကပ်စွာစတစ်ကာအရုပ်များ စသည့်
တစ်ခုခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ပုံပြောင်း၍ ဉာဏ်ရှိသလို ပြုလုပ်ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခြံတင်ပြုရသော "လက်ကိုင်" များကို နေရာမမှန်
မတပ်ဆင်သင့်ပါ။ ကောင်းသော ချီဓာတ်များ ပြန်ထွက်သွားနိုင်၍ ဖြစ်၏။
ဤသို့လျှင် မမြင်ရသော လျှို့ဝှက်အဆိပ်မြားများ၏ဒဏ်ကို အတော်အတန်
သိနားလည်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

အောင်မြင်စွာ (ပိုလ်ကလေး)

ကိုယ်တွေ့မှတ်စာ

“တစ်ခုထူးခြားတာက
ယောက်ျားအင်္ဂါ
အကောင်တွေပဲ ဆွဲ
တယ်။ မိန်းမအင်္ဂါက
တစ်ကောင်မှ မဆွဲ
မှတ်တော့ဘူး။
မိန်းမမှတ်တော့တာ
မရှိဘူးနဲ့တူပါတယ်”

စာပုဒ်ခေါင်းစဉ်နာမည်က “ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း” ဆိုတော့ စာရေးသူ၏
ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းဟုထင်စရာရှိသည်။ စာရေးသူသည် ယနေ့အသက်(၆၀)
ကျော်သည့်တိုင် ဇုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ မှတ်တမ်းကို မမြင်ဖူးသော်လည်း ခြင်
ဖူးအောင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။ မြင်ခွင့်မကြုံသောကြောင့် မမြင်ခဲ့ရခြင်းမို့
သို့သော် စာရေးသူနှင့် အလွန်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ပြောပြသော အတွေ့အကြုံကို ယခုဝတ္ထုဖြင့် ပြန်လည်ဝေငှစားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ သူ၏ကိုယ်တွေ့ပါ။

သူ၏နာမည်က ကိုအုန်းသောင်ပါ။ စက်ရုံကြီးတစ်ခုတွင် မိမိတို့
တာဝန် အထူးထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဌာနချင်းတော့ မတူပါ။ သူက
ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေးဌာန၊ မိမိက အတွေ့တွေ စီမံခန့်ခွဲရေးဌာန၊ စက်ရုံ
ကြီးသည် ၈ က တော်တော်များများ ကျယ်ဝန်းသည်။

စက်ရုံ၏တစ်ဖက်ထိပ်နှင့် တစ်ဖက်ထိပ်ကို လမ်းလျှောက်လျှင်
ဆုံဝက်ကျိုးမည်။ ကားနှင့် သွားမှ အဆင်ပြေသည်။ ထိုမျှ ကျယ်ဝန်းသော
စက်ရုံကြီး ဖြစ်သည်။ မိမိပင်စင်ယူသွားပြီး ကာလအတန်ကြာသော တစ်ရက်
တွင် သူနှင့်ဆုံသောအခါ-

“ကိုမြင့်မား၊ ဂန္ထီရဝတ္ထုတွေ တော်တော်များများ ဖတ်ရတယ်။
ကိုမြင့်မားက ဂန္ထီရနဲ့လည်း အောင်မြင်တာပဲ။ မုဆိုးဝတ္ထုနဲ့လည်း ဖတ်ကောင်း
တာပဲ။ ပြဇာတ်ကတော့ သိပ်ကောင်းပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရေးတဲ့ ဂန္ထီရတွေထဲ
မှာ မှတ်တမ်းတွေအကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ်။ ကိုယ်တွေ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လုံခြုံရေးဌာနကလူတွေ ကင်းစောင့်ရင်း
တွေ့တဲ့အကြောင်းကို သူတို့ပြောပြလို့ ကျွန်တော်ရေးလိုက်တာပါ။ ဘာ
ရစ်လို့လဲ”

“ကောင်းတယ်။ ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ပရလောကက လူတွေ
သေတဲ့ အကြောင်းလေးတွေဆိုတော့ အထူးအဆန်းအဖြစ် ဖတ်ကောင်း
တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှတ်တမ်းတွေအကြံက ပါးပါးလေးဗျ။ ကျွန်တော်
တွေ့တာမှ ကြောက်တတ်ရင် တကယ်ကြောက်
စရာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ရေးစရာ ကုန်ကြမ်းရတာ
ပေါ့ နားထောင်မလား”

“အတော်ပဲ၊ ကုန်ကြမ်းလိုချင်တာနဲ့...”
“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်က ကြေးနန်း
ဌာနမှာ အလှည့်ဆင်းဆိုတော့ တစ်ပတ်
မှာ (၂)ရက်လောက်က ညဆင်းကျတယ်။
ညဆင်းဆိုတော့ ည(၁၀) နာရီအဆင်း၊
မနက် ပြန် ပေါ့ဗျာ။ ညဆင်းကျရင် ကျွန်
တော်က ကမ်းနားဘက်သွားပြီး ဝါး
သွား၊ မျှားတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
စက်ရုံကြီးက ဆိပ်တမ်းလည်း ဝိုင်
တာဆိုတော့ ဝါးမျှားဝါးသနာပါတဲ့
ကျွန်တော့်အတွက် အိုကေပေါ့ဗျာ။

ည(၁၂)နာရီလောက်ထွက်သွား။ (၂)ချက် (၃)နာရီလောက်ပြန်လာရင် (၃၄)ဝိဿာအနည်းဆုံးပဲ။ ဒီအချိန်က ငါးများတဲ့လည်း မရှိတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့များ စားလည်း စား၊ ရောင်းလည်း ရောင်းပေါ့များ၊ ရတဲ့ငါးတွေက ငါးပုတင်း၊ ငါးရောင်၊ ငါးပုတ်သင်နဲ့ ငါးခင်ရိုင်းတွေပဲ။ အလုပ်ကလည်း ညဘတ်ဆိုတော့ အလုပ်ပါတာပေါ့များ၊ ရန်ခါးခါးလောက် ဝန်းပျက်တာတို့၊ လိုင်းကြီးငြိတ်တာလောက်တော့ ရှိတယ်။ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ငါးသွားများရင်၊ (၁၄၊ ၅)ရက်လောက်ကြာတော့ တစ်ရက်အပြန်မှာ အမှတ်(၈)ဂိတ်လည်း လွန်သွားရော သစ်ပင်တွေပေါ်က မျောက်တွေတစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဆင်းလာတာတွေလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်အနားကို အဲဒီကောင်တွေ ချောက်လာတော့ မျောက်တွေ မဟုတ်ဘူးဘူး၊ လူသေးလေးလေးတွေပျ။ အရပ်က တစ်ဝေသာသာလောက်ပဲ ရှိတယ်။

ကိုယ်တုံးလုံးလေးတွေ၊ လူတွေလို အင်္ကျီ၊ လုံချည်မပါဘူး။ ဖွားဘက်တော် တန်းလန်းလေးတွေ၊ ကျွန်တော်ကိုင်လာတဲ့ လတ်ထဲက ငါးတွေစားချင်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ သူတို့ထဲက “ခေါင်းဆောင်” လို့ထင်ရတဲ့ အကောင်ကို ငါးတွေပေးလိုက်တော့ အဲဒီ

အကောင်ကယူပြီး ကျန်တဲ့အကောင်တွေတို့ ဝေပေးတယ်။ သူတစ်ကောင်ထဲ အကုန်မယူဘူး။

“ကျွန်တော်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လောက် လာတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပြီး၊ ကျွန်တော်လာတာနဲ့ သစ်ပင်တွေပေါ်က ဆင်းလာပြီး ငါးတွေ တောင်းစားကြတယ်။ တစ်ခုထူးခြားတာက ကျွန်တော်များလာတဲ့ ငါးပုတင်း၊ ငါးရောင်၊ ငါးပုတ်သင်နဲ့ ငါးခင်ရိုင်းတွေထဲက ငါးပုတင်းကို သူတို့မစားဘူး။ ကျန်တဲ့ငါးတွေတော့ စားတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာ ငါးတွေကို ဆွဲလာတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ပြေးလာတဲ့ အကောင်တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်စက်ဘီးလက်ကိုင်ပေါ်ကို ခုန်တက်လာတယ်။ သိပ်စားချင်တဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်။ စက်ဘီးရပ်လိုက်တော့ လက်ကိုင်ပေါ်ကို တက်လာတဲ့အကောင်နဲ့ ကျွန်တော့် မျက်နှာက တစ်ပေလောက်ပဲ ဝေးတော့တယ်။

အဲဒီအကောင်က သွားကိုဖြုတ်ပြီး စားချင်ကြောင်း ပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ ခြေစွပ်က ထွက်လာတဲ့အနံ့က ပုတ်ဖောက်ပြီး အော်ဂလီဆန်လောက်အောင် နံနေတယ်။ အဲဒီအနံ့က အခုစကားပြောနေရင်းတောင် သတိရနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာကောင်တွေဆိုတာ နောက်မှသိတယ်။ ဆရာပြောတဲ့ လုံခြုံရေးတွေပြောတဲ့ မှန်စာဆိုတာ ဒီကောင်တွေပါလား၊ ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီကောင်တွေက ကိုယ်တုံးလုံးတွေပျ။

“စက်ဘီးနင်းရတာ လူတစ်ယောက်ကို တင်နင်းလာသလို လေးလာတာရယ်၊ နင်းလာရင်း ကြက်သီးတွေထဲ၊ ကျောတွေချင်းလာပါတယ်။”

တစ်ခုထူးခြားတာက ယောက်ျားအင်္ဂါအကောင်တွေပဲ တွေ့ရတယ်။ မိန်းမအင်္ဂါပါတာ တစ်ကောင်မှ မတွေ့ဘူး။ မှင်စာတွေထဲမှာ မိန်းမမှင်စာဆိုတာ မရှိဘူးနဲ့ တူပါတယ်။

“ကျွန်တော်ပြန်လာရင် သူတို့က ငါတွေစားရတော့ ကျွန်တော်နဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကူညီကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က ဓမ္မတွေလိုက်လာရင် သူတို့က ဓမ္မတွေကို ခြောက်လှန့်ပေးကြတယ်။ အမှတ်

(ခ)ဂိတ်မှာ ဓမ္မတွေပေါ်လို့ တချို့ဝန်ထမ်းတွေ ဓမ္မခဏခဏ အကိုက်ခံရတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဓမ္မအကိုက်မခံရဘူး။ ဓမ္မနောက်က လိုက်လာတာနဲ့ သူတို့က ဓမ္မတွေကို ခြောက်လှန့်ပေးကြတယ်။”

“တစ်ရက်... ကျွန်တော်စက်ဘီးပေါ်မှာ ငါတို့ကြီးကင်လာပြီး (ခ) ဝိတ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်လာနေကြဆိုတာသိလို့ သစ်ပင်တွေပေါ်က တရောက်ရောက်နဲ့ ပြေးဆင်းလာကြတယ်။ အနားကိုရောက်လာတော့

ကျွန်တော်က ငါးကျွေးမလို့ ငါး(၄၅) ကောင်ယူပြီး ကျွေးမလို့ကိုင်လိုက်တော့ သူတို့က အနားကို မလာဘူး။

ကျွန်တော့်တို့ကြည့်ပြီး နောက်ပြန်ပြေးသွားကြတယ်။ တချို့ဆို သစ်ပင်တွေပေါ်တက်ပြေးကြတယ်။ ကျွန်တော်အံ့သြသွားတယ်။ အရင်က ကျွေးရင် စားနေကြ “အခုဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်...” ဝဉ်းစားနေမိတယ်။ နောက်မှ ကျွန်တော် သတိရတယ်။

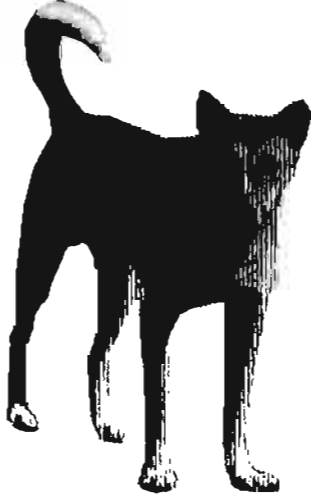
(ခ)ဂိတ်ပေါက်နားကို ရောက်

တာနဲ့ ကျွန်တော့်စက်ဘီးက သိမ့်နေလှုပ်သွားပြီး စက်ဘီးနှင်းရတာ လူတစ်ယောက်တို့ တင်နင်းလာသလို လေးလာတာရယ်။ နှင်းလာရင်း ကြက်သီးတွေ ထ၊ ကျောတွေ ချမ်းလာတာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်စက်ဘီးပေါ်မှာ ပရလောကသား တစ်ကောင်ကောင် လိုက်လာပါလားဆိုတာ ဝဉ်းစားမိတယ်။ ပြန်လာတဲ့အချိန်ကလည်း ည(၂)နာရီလောက်ဆိုတော့ ပါလာတဲ့ငါးကို စားရင် သောက်ချင်လို့ဆိုတာ သဘောပေါက်တယ်။

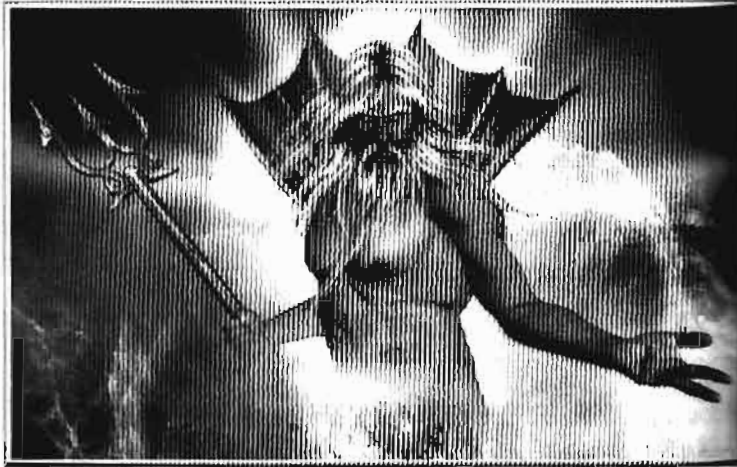
“အဲဒါနဲ့ ငါး(၄၅)ကောင်ကိုကိုင်ပြီး နောက်ကို ပစ်လိုက်တော့မှ စက်ဘီးက ပေါ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ အပင်ပေါ်က မှင်စာတွေ ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ဆိုမှာငါးတောင်ကြတယ်။ စက်ဘီးပေါ်မှာပါလာတဲ့ အကောင်တစ်ခု သူတို့ကြောက်ရတဲ့အကောင်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။”

“နောက်တစ်လလောက်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း အလှည့်ဆင်းတနေ ရိုးရိုးရိုးရိုးဆင်း ပြောင်းသွားလို့ ငါးလည်း မများရတော့ဘူး။ သူတို့နဲ့ ဆည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ကတော့ အဲဒါပါပဲ။ ဆရာအိန္ဒြဝတ္ထုတစ်ပုဂ္ဂိုလ် ရလောက်ရောပေါ့။”

“ရပါတယ် ဗျာ... ရပါတယ်”

ပင်လယ်စောင့်နတ်မင်း ပိုဆိုင်ခွန်

ဂရိနဲ့ ဂျာမလူမျိုးတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်များအကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ရာမှာ အရနတ်မင်းကတော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာမှန်သမျှကို ပိုင်စိုးတဲ့ ဓေပိုင်နတ်မင်း၊ ပိုဆိုင်ခွန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာမလူမျိုးတို့ကတော့ သူတို့ နတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ခေါ်ကြပါတယ်။

ပိုဆိုင်ခွန်ဟာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာမှန်သမျှကို စောင့်ရှောက်သူ သာမက ဓေပိုင်အောက်မှာ သူစံမြန်းဖို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ နတ်နန်း ဗိမာန်ကြီးတစ်ဆောင်လည်း ရှိတယ်လို့ ဂရိလူမျိုးတို့က ယုံကြည်ကြပါတယ်။

ပိုဆိုင်ခွန်ဟာ ဓေပိုင်အပေါင်းကို စိုးမိုးစောင့်ရှောက်ရတဲ့ နတ်မင်း ဖြစ်တာကြောင့် ဓေပိုင်ကြောင်းခရီးသွားများဟာ သူ့ကို အားကိုးကြသလို၊ ဓေ ပိုင်ကြောင်းခရီးသွားတော့မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုအရင် ကိုးကွယ်ပသကြပါတယ်။

အဆိုပါနတ်မင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ လက်နက်ကတော့ အသွားသုံးစွဲရုံတို ခက်ရင်းလုံတပ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့လုံတပ်ကို မြှောက်ဝင့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျောက်ဆောင်များဟာ ပြိုကွဲကြရပါတယ်။ လှိုင်းတံပိုးများကိုလည်း ထန် စေနိုင်ပါတယ်။

ပင်လယ်ဓေများကြီးပြီး၊ မြေငလျင်များ တုန်လှုပ်စေနိုင်သလို၊ မှန်တိုင်းလည်း ကျစေနိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ သူ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါမှာ ပင်လယ်

ဓေပိုင်ဟာ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ရာကောင်းပြီး ညိုမှိုင်းတာ မှန်တိုင်း ထန်စေပါတယ်။ ပိုဆိုင်ခွန်နတ်မင်းဟာ တကတိအားဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူဟာ ဓဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဓမ္မလောကတို့ သား၊ တော်တွေ သူတီးနန်း၊ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမှာ ဖိုရိုပ်လို့ ဓမ္မလောကတို့သားတော် တိုင်းကို ပိုက်ထဲမြို့ရပ်ပစ်တဲ့ ခမည်းတော် ကြီး၊ ခရီးနပ်ရဲ့ ထီးနန်းကို ပြန်သိမ်းပိုက် တဲ့ သားတော် ဂုနတ်မင်းဘက်ကနေ ပိုဆိုင်ခွန်ဟာ ကူညီခဲ့ပါတယ်။

ပိုဆိုင်ခွန်ဟာ ဂုနတ်မင်းရဲ့ နောင်တော်ကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မြင်းသတ္တဝါများကို ပိုဆိုင်ခွန်နတ်မင်းက ပထမဆုံး စတင် ဖန်ဆင်းခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပြီး၊ မြင်းများကို စောင့်ရှောက်တဲ့နတ်မင်း ဟာ ပိုဆိုင်ခွန် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါက ဓရူးစေတိ ဂရိဒက္ကာရီမှာပါတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပင်လယ် ဓေပိုင်နက်ထဲမှာ ပိုဆိုင်ခွန် မကြိုက်နှစ်သက်တဲ့သူတွေဆိုရင် လှိုင်းတံပိုး များထန်ကာ ဓေအောက်ကို နစ်မြုပ်ပစ်တတ်ပါတယ်။

- သူတစ်ပါးရဲ့အလုပ်အောင်မြင်မှုကို
လိုက်လံတုယယှဉ်ပြိုင်ရာမှစတင်ခဲ့သောဇာတ်လမ်း၊
- ညစဉ်ဓုကုတ်လာပြီးခေါင်နေသော
ကြောက်စရာမကောင်းဆိုးရွားအမျိုးသမီးကြီး၊
- နေရာလဲခဲ့ရတော့မယ့်ကျရှင်ဆရာလေး၊
- အတောင်ကြီးကြီးဖြင့်“အစိမ်းတိုက်ခြင်း”ခံရရုံမကအေးဒါ..။

အိမ်နီးချင်း

သန်လျင်ချမ်းမြေ့အောင်

“ဟဲ့ ..အကောင်

ငါ့သီလား၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ

မင်း ရွှေ မလိုချင်ဘူးလား

မင်း မချမ်းသာချင်ဘူးလား

ဟီး.. ဟီး.. ဟီး..

ဟား.. ဟား.. ဟား”

ညရောက်မှာကို ကျွန်တော်ကြောက်လန့်နေမိတာ အမှန်တကယ်
ပျက်လုံးထဲမှာ ဆံပင်စားလျားချပြီး ကျွန်တော်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်
စိုက်ကြည့်နေတဲ့သူ၊ ထိုသူ၏ အကြည့်စူးစူးကြောင့် ကျွန်တော်နောက်ကိုယ်
မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ၊ ဇွန်ကနဲ၊ ဇွန်ကနဲ၊

ဟော .. ကျွန်တော်ရှေ့နားကို သူ တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာပြီ။
ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်၊ ဆုတ်လို့မရပါလား။ ဟော .. သူ့နှုတ်
လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော်လည်ပင်းကို ဦးတည်လာတယ်၊ ကျွန်တော်
မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရပြီ။ ကျွန်တော် ရှောင်တိမ်းလို့ မရ၊ သူ၏
မျက်လုံးတွေက ခြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ညှိယူဖမ်းစားထားသည်။

“လွတ်..လွတ်”

“အစ်..အစ်..အစ်”

“အား..အား..အား”

ကျွန်တော်အားဖြင့် ခုန်းကန်လိုက်သည်။ မကောင်းဆိုးရွားကြီး
ကလည်း ဖွပ်လျော့ဘဲ ညှစ်နေဆဲ။

“နင် ဝါးနောက်လိုက်ရဲ့ ..၊ နင် နေရမယ့်နေရာ ငါလိုက်ပြမယ်”

မကောင်းဆိုးရွားကြီးသည် ဩဇာသံပါသော အသံမာမာကြီး
ဖြင့် ပြောဆိုမှုကြောင့် ကျွန်တော်ရင်တွေ တသိပ်သိပ်တုန်ရ၏။ စွန်အားရရှိ
အချို့ ခုန်းကန်နေရင်း တစ်ချို့တွင် မကောင်းဆိုးရွားကြီး၏လက်တွင်းမှ
သွတ်ထွက်သွားရ၏။

“မလာနဲ့ .. မလာနဲ့”

ကျွန်တော်၏ ကြောက်လန့်တကြား၊ ဟစ်အော်မှုသည် ဘယ်
လောက်တောင် ကျယ်လောင်သွားမလဲ မခန့်မှန်းနိုင်။

“ဟဲ့ .. သား၊ သား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု အမေ၊ ဝကားကိုပင်
ကျွန်တော်တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်ဘဲ မောပန်းနေမိသည်။

အတန်ကြာမှ -

“အိပ်မက် မက်နေတာ .. အမေ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

ဇောရွေးများက အကျီတစ်ခုလုံး စိမ့်လျက်ရှိသည်။ ကြောက်
စိတ်ကြောင့် လွင့်ပါးနေသောစိတ်ကို မနည်းထိန်းညှိပြီးတော့မှ အမေမေး
သော အကျီပါးလေးကို ဝတ်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အနီးမှာရှိသည့်ရေကို အနည်းငယ်သောက်သည်။
ကြောက်လန့်စိတ်ကတော့ ရင်ထဲမှ ရှိနေဆဲ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံ
ဘူးရဲ့။ ယခုမက်ခဲ့သော အိပ်မက်ထဲက မကောင်းဆိုးရွားကြီးသည် လွန်စွာ
အရပ်ဆိုးလှသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း
ဈေးက နီးလာသည့်တိုင်အောင် မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေမိဆဲပင်။

ကျွန်တော်အဖြစ်က အင်မတန်ပင် ဆန်းကြယ်လွန်းလှပါသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို အမှန်တကယ်
ဆင်ခြင်မပြောချင်ပါ။ သို့သော် နောင်လာနောက်သားများ သိရှိစေရန် ယခု
အဖြစ်အပျက်များကို ဝတ္ထုသဏ္ဌာန်ဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

(၁)

ကျွန်တော်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွဲရှင်ဆရာအဖြစ် ဘဝကို
ရပ်တည်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ကြိုးစားမှု၊ တပည့်များအပေါ်မှာ

စေတနာအပြည့်ထားကာ သင်ကြားမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ထိုအလုပ် နှင့် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

“ဟန်သတင်း၊ လေညှင်းဆောင်၊ လူသတင်း၊ လူချင်းဆောင်” ဆို သည့်စကားအတိုင်း၊ တဆင့်စကား၊ တဆင့်နားဖြင့် ကျွန်တော့်၏ကျွမ်း ရှင် မှာ အောင်မြင်သတက်၊ အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းသားများဖြင့် အမြဲတမ်း၊ စည်ကားနေလေ့ရှိသည်။

ဒါတွေကို အားကျနေခဲ့သူက ခင်နှင်းဝေ ဆိုသူ၊ ခင်နှင်းဝေသည် ဝေဒင်ဆရာအစုံ၊ လောကီဆရာအစုံနှင့်သိကျွမ်းရင်းနှီးသော ဒေါ်ခင်ခင် ဝန်း၏ ဈေးမဖြစ်သည်။ ဈေးမဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်ရင်ပြချင်လွန်းသောကြောင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်ဝန်းလည်း မနေသာတော့။

“ညည်း၊ စာသင်ချင်ရင် သင်ပေါ့အေ၊ ငါ လူကုပေးမယ်”

ဟု ယောက္ခမထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် ခင်နှင်းဝေလည်း အမျိုး ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ဝပ်မြန်မြန်ပြင်ဆင်ပြီး သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျွန်ုပ် ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် နောက်မှပေါက်သည် ရွှေကြာပင်သည် နာမည်မကြီး ဆိုသတဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ ငွေကြေးအထောက်အပံ့များစွာဖြင့် ခင်နှင်းဝေသည် သူ့ကျွမ်းရင်ကို ဘယ်လို ဝဲ ခမ်းနားအောင် ပြင်ဆင်ထားပါစေ၊ တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်တော့်ကျွမ်း ရှင် မှာသာ လူများသည်၊ သူ့ဆီမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူက မရှိသလောက် ပင်ဖြစ်၏။ တစ်လပြီး တစ်လ စာသင်သားက နည်းလာသဖြင့် ခင်နှင်းဝေ မကျေနပ်တော့။

“အမေ .. သမီးဆီကို စာသင်သူတွေ မလာကြဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် ရင် ကောင်းမလဲ အမေ”

ဈေးမဖြစ်သူက ယောက္ခမဖြစ်သူထံ အကြံဉာဏ်တောင်းခံထား သည်။ ဆရာအရာဆုတ် ရောက်ခဲ့ရုံသော ဂန္ထီကျွမ်းကြေသူ ဒေါ်ခင်ခင်ဝန်း လည်း ဈေးမဖြစ်သူ၏မအောင်မြင်မှု၊ ပွဲဦးထွက်မလှပမှုများကို ပြင်ထား လေတော့ သရလိုပြော၏။

“အိုအေ .. လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ညည်း ဒီကောင်ကို နိုင်ချင်သေ

ဆိုရင် ဆေးနဲ့သာလုပ်လိုက်၊ သူ စာမသင်နိုင်တော့မှ ညည်းဆီကို လူ တွေ ရောက်မှာပေါ့အေ၊ လုပ်ချင်သ လား”

ခင်နှင်းဝေသည်အကြောင်း၊ ကောင်းလှသည်မို့ မဆိုင်းမတွပင် အဖြေပေး၏။

“လုပ်မယ် .. အမေ၊ သမီး အ ချချက်ချင်းကို လုပ်ချင်နေတာ၊ အမေ့ကို မပြောရဲလို့၊ အမေပေးတဲ့ အကြံ အရမ်းကောင်းတယ်”

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ခင်နှင်းဝေနှင့်ယောက္ခမဖြစ်သူတို့ သည် နာမည်ကြီးဆရာတစ်ဦးထံ သွားခဲ့ကြတော့သည်။ “ဆရာကြီး” ဟု အများက ခေါ်ကြသူမှ ခင်နှင်းဝေတို့အလှည့်ရောက်သောအခါ -

“ကဲ .. ဆရာကြီး ဘာကူညီရမလဲ”

ခင်နှင်းဝေသည် သူ၏ကျွမ်းရင်ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မဟုတ် အများကို ပိုမိုသာသာ၊ နာနာကျည်းကျည်းပြောဆိုကာ အကူအညီ တောင်းတော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးဖြစ်သူမှ -

“သမီး ကျွမ်းရင်မှာ စာသင်သားမရှိဘူးဆိုတော့ ဆရာကြီးက ရှိ အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အတိုက်အခံကတော့ ရှိမှာပဲ၊ ဘာမှမပူနဲ့ .. ဆရာ ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ သမီးနဲ့အတိုက်အခံဖြစ်နေသူကိုသာ တစ်ခု ခုရအောင် ကျွေးလိုက်ပါ။ ကျွေးတဲ့အခါ ဘယ်လိုကျွေးရမလဲဆိုတာ ဆရာ ကြီး ပြောပြမယ်၊

ပြီးရင် မြေကြီးပေါ်မှာ ဆရာကြီးပေးလိုက်တဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကိုး ဆိုင်၊ အမွှေးတိုင်ကိုးတိုင်ကို ထွန်းညှိပေးရမယ်၊ အင်းရပ်လည်း ပေးလိုက် ဆယ်၊ အဲဒီအင်းရပ်ကိုကုန်အောင် မီးရှို့ပြီး အဲဒီကထွက်တဲ့ပြာတွေကို သမီး နဲ့ ပြိုင်ဘက်ကျွမ်းရင်ဆရာရဲ့မြှထံကို သွန်ပစ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ဆရာကြီး အသေးစိတ်ပြောမယ် ..”

စသည်ဖြင့် ဆရာကြီးဆိုသူသည် ခင်နှင်းဝေကို လုပ်ပုံလုပ်နည်းများအား အသေးစိတ်ပြောပြ သင်ကြားပေးလိုက်ပါသည်။ သူသည်လည်း တစ်ဖက်က လုပ်ပေးထားမည်ဟု ပြောသည်။ မပြန်ခင်တွင် ခင်နှင်းဝေမှ -
“ဆရာကြီး၊ ဘယ်အချိန် စလုပ်ရမှာလဲ”
“နံနက် ကိုးနာရီစတွန်း၊ သုံးရက် ဆက်တိုက်တွန်း၊ ထူးခြားလာ လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဆရာကြီးရယ်...”
ခင်နှင်းဝေသည် လိုချင်တာရလိုက်သည့်ကလေးတစ်ယောက် နယ်၊ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ယောက္ခမဖြစ်သူနှင့်အတူ ပြန်သွားခဲ့ လေတော့သည်။

(၂)

နောက်တစ်နေ့တွင် ခင်နှင်းဝေသည် သူ့မွေးနေ့ဟုဆိုကာ အိမ် တွင် မုန့်ဟင်းခါးချက်သည်။ အသိအိမ်များကို ချီင့်ဖြင့် တစ်အိမ်တစ် ဆင်။ လိုက်ပို့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်အိမ်သို့လည်း လာပို့သည်။ ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ မည်သည့်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ဘက်ဟု သဘော မထားသဖြင့် ခင်နှင်းဝေကို ကြည်ဖြူစွာဆက်ဆံပြီး လက်ခံခဲ့သည်။ မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပေးမည်ဟုတောင် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် နံနက်ချိန်ခါ တွင် ဘာမှမစားထားရသေးသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးတိုလည်း အလွန်ကြိုက်နှစ် သက်သော ကျွန်တော်သည် ခင်နှင်းဝေလာပို့သော မုန့်ဟင်းခါးကို ကုန်စင် အောင် စားခဲ့မိသည်။

စားစားခြင်း ဘာမှမဖြစ်၊ သုံးလေးရက်ကြာပြီး ညအိပ်ချိန်ရောက် လာသောအခါ -

“ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

တံခါးမကြီးကို အဆက်မပြတ်ပြင်းထန်စွာခေါက်နေမှုကြောင့် ကျွန်တော် သွားစွင့်ကြည့်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်တွင်းကား အလွန် ဝေပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာပင်တည်း။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၊ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး တောတ်ပထွေ

ဇာတ်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော် တို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည် တို့ မြင်ရသည်။ သူပုံစံမှာ လူဟု ဆိုသော် လူပုံစံနှင့် မတူ၊ မကောင်း၊ ဆိုးရွား၊ နာနာဘာဝနှင့် တစ်ထေရာ တည်း၊ တူလှတော့သည်။ သူမကြီး တ -

“ဟဲ့အကောင်...ငါ့မိ လာလေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မင်း ချွေ မလိုချင်ဘူးလား။ မင်း မချင်၊ ဘာချင်ဘူးလား။ ဟီး...ဟီး...ဟီး... တား...ဟား...ဟား”

အသံက ကြောက်လန့်စရာ အသံကြီး၊ ရယ်သံက နက်ကြော ကြောဖြင့် လှိုက်သံပေါက်ကာ ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော် လည်း သေးငြန်းငြန်းပေါက်ထွက်မတတ် ကြောက်လန့်သွားပြီး -

“မလိုက်ဘူး...လုံးဝ မလိုက်ဘူး”

အကြောက်အကန် မြင်၊ ဆန်မိသည်။ ထိုအခါ ကြောက်လန့် စရာ အမျိုးသမီးကြီးထဲမှ -

“ဟဲ့အကောင်...၊ နင် မလိုက်လို့ မရဘူး။ နင်ကို ခေါ်မယ်လို့ ဆရာက ပြောထားမယ်၊ နင်လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ နင် မလိုက်ရင် လိုက်တဲ့နည်းလမ်း နဲ့ ရအောင်ခေါ်မယ်”

မကောင်းဆိုးရွားကြီးထဲမှ ကြိမ်းဝါးသံကြီးကို ကျောချမ်းဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် -

“မလိုက်ဘူး...မလိုက်ဘူး...သွား...သွား”

“အား!..”

(၃)

ထိုအချိန်မှစ၍ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ကျွန်တော်ကို လာခေါ်နေ

သော မကောင်းဆိုးရွားကြီးကို ညစဉ်ပြင်မက်နေရတော့သည်။ အစော
တော့ စိတ်ချောက်ချားလို့ မက်တာပဲဟု ထင်မိသည်။ မကြာမီ ပြန်ကောင်း
သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

သို့သော် အိပ်မက်စမက်သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်လည်ပင်း
မှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်လာရသည်။ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့သည်။
ဆေးခန်းသွားပြလည်း ဓကတာ သက်သာရုံပဲ။ မကြာခင် ပြန်ဖြစ်လာ၏။

လည်ချောင်းကင်ဆာလားဟု ဆရာဝန်များက စစ်ဆေးမိုင်းသော်
လည်း စစ်ကြည့်တော့ ပုံမှန်သာဖြစ်သည်။ အားလုံးကောင်းသည်။ ဘာမှ
မဖြစ်၊ ကျွန်တော်စိတ်က ဖြစ်နေတာဟု ဆရာဝန်များကိုယ်တိုင် ယူဆလာ
ကြသည်။

ကြာလာတော့ ကျွန်တော့်အခြေအနေမှာ ဆိုးသထက်ဆိုးလာ
ခဲ့သည်။ စာလည်း မသင်နိုင်တော့။ ဆရာစာမသင်နိုင်ဘဲ ပျက်ရက်များ
လာသောအခါ စာသင်သားများလည်း ကျွန်တော့်ကျရှင်က ထွက်ကြတော့
သည်။ ခင်နှင်းဝေ၏ကျရှင်ကျောင်းတွင် ကျွန်တော့်မိဖု ကျောင်းသား
ကျောင်းသူများ အားလုံးနီးပါး ချောက်ရှိကုန်တော့သည်။

ဒါတွေကို လူများက ပြောကြသော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့်
အာရုံမထားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ချောက်ဝေဒနာများကို စံစားနေရသည်။
ညချောက်မှာကို ကျွန်တော် အလွန်ကြောက်လန့်နေမိသည်။

တစ်ညချောက်တော့ ကျွန်တော်ရုန်းကန်အော်ဟစ်ကာ မလိုက်
ဘူးဟု အတန်တန်ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှ မကောင်းဆိုးရွားကြီးသည်
ကျွန်တော့်ကို လည်ကုတ်မှစမ်းကိုင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။
ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်။ လူမယာသည်တစ်ဦးလို သူခေါ်ဆောင်
ရာနေ့နက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရတော့သည်။

မကောင်းဆိုးရွား အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို လူသူ တစ်
ရှင်မျိုး မှောင်ရိပ်ကျနေသော ဧညာပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ခေါ်ဆောင်
သွားခဲ့သည်။ ဧညာပ်ပင်ကြီးဆီသို့ ချောက်သောအခါ -

“မင်းနေခဲ့... ဝါကို တာဝန်ပေးတဲ့သူ လာလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ
ကျွန်တော့်ရှေ့က ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မကြာမီတွင် ကျွန်တော့်ဆီကို
သူငိုချ်ခြားဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီး တစ်
ယောက်ရောက်လာ၏။ သူက ကျွန်တော့်
ဆီ ဝါးဝါးရဲရဲ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိ
သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကိုတော့
ဆရာအောင်ပုံစမ်းပြီး ကြည့်လိုပေရ ဖြစ်
နေသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်တွေ ဝေဝါး
သည်။

ထိုလူကြီးမှ ကျွန်တော့်အား -
“မင်း မကြာခင် သေရတော့
မယ်။ မင်းအတွက် လက်ဆောင်ပေး

ထိုင်မယ်... ရော” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော့်လည်ကုတ်ကို စမ်းကိုင်လိုက်ပြီး
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့ပါးစပ်က လေနဲ့မှတ်ခဲ့သည်။
အဲ့နောက် ထိုလူကြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

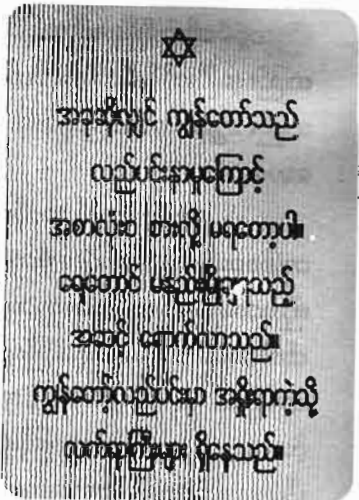
(၄)

မနက်မိုးလင်းသောအခါ -
“သား... မင်းမျက်နှာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရော... မှန်ထဲကြည့်လိုက်
စမ်းကွယ်”

အမေက မှန်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်
မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်သောအခါမှ -
“ဟင်!...”

ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ အမှန်တကယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်း
သည့် ရုပ်သွင်ပြောင်းလဲနေသည်ကို အံ့အားသင့်စွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။
ချက်တွင်းများ ချောင်ကျနေပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အိုစာနေ၏။ ဘုလုံး
ဦးများလည်း ပေါက်နေ၏။

“အမေလေး!... ငါ့မျက်နှာမှာ ဖုတ်စွတ်ကြီးပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ” ဟု အော်ဟစ်မိတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အပြင်လည်း မထွက်ရဲတော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းသောလည်း အပြီးတိုင် ပိတ်ပင်လိုက်ရသည်။ ခင်နှင်းဝေ၏ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းသောလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုပ်ဆိုးဆိုးမျက်နှာကြီးနှင့် အမြဲတမ်းပိုင်တွေ့ဆုံမောနေ၏။

သားဖြစ်သူ၏ အလိုဆန္ဒကို အမြဲတမ်းဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သူ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမေကြီးမှ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အခြေအပျက်များကို သေချာစွာ မေးမြန်းတော့သည်။ ထို့နောက် အမေနှင့်ကျွန်ုပ်တို့၊ တစ်ကားတစ်စီးဖြင့် အမေ၏ညီမဖြစ်သူ လမ်းညွှန်သော ပေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဦးထံ ရောက်သွားတော့သည်။

ထို ပေဒင်ဆရာကြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး -

“ကျွန်ုပ်တို့ဆရာလေး... မသေကောင်။ မပျောက်ကောင်းကွား။ ဆီကို မင်း၊ အချိန်မီရောက်လို့သာပေါ့။ မင်းကို အစိမ်းတိုက်ထားတာဟာ အကောင်ကြီးကြီးနဲ့ကို မင်းကို မကျေနပ်တဲ့လူက လုပ်ထားတာ”

“ဗျာ..”

လူမယာကဲ့သို့ ဖျော့တော့နေသော လေသံဖြင့်သာ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ပြောနိုင်၏။

“ဟုတ်တယ်... လူကလေး။ မင်းကို သချိုင်းကုန်းမြေတွေ၊ အစိမ်းသေရဲ့ဆံပင်တွေနဲ့ အစီအရင်တွေလုပ်ထားတာ၊ အသေလုပ်ထားတာ... ဘာမှမပူနဲ့ ဆရာလုပ်ပေးမယ်”

ထိုပေဒင်ဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်တွေကို ရှင်းပြသည်။ ပေဒင်ဆရာကြီး လုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်မည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ရက်သာ လုပ်ရသေးသည့် နောက်ရက် မနက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို နည်းပေးလမ်းညွှန်ခဲ့သော ပေဒင်ဆရာကြီး ရှက်တရက် နှလုံးလေအောင်ကာ သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့် သတင်းကို အမေ၏ညီမ (ကျွန်ုပ်တို့၏အဒေါ်) ဖြစ်သူထံမှ ကြားရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုလုပ်ထားသူ၏ ဆရာဖြစ်သူက ပိုမိုအစွမ်းထက်

သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ပေဒင်ဆရာကြီး သေဆုံးသွားရမှန်း ရိပ်စားမိခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းကျင်အိပ်များမှလည်း ကျွန်ုပ်တို့အခြေအနေကို တစ်နေ့တခြား အိပ်ခန်းကြီးသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မိခြင်းမားလာခဲ့ကြသည်။

(၅)

အခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လည်ပင်းနာမှုကြောင့် အစာလုံးဝ အလိုမရတော့ပါ။ ရေတောင် မနည်းပြီချရသည့်အဆင့် ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်ပင်းမှာ အနီးရာကဲ့သို့ လက်ရာကြီးများ ရှိနေသည်။ လည်ပင်းအစ်စလုံး၊ ရောင်ကိုင်းနေသည်။

ဆရာတွေလည်း စုံလာသည်။ သို့သော် ဘယ်ဆရာမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာကို မကယ်တင်နိုင်ကြပါ။ အားလုံး လက်မြှောက်ကြရသည်။ ရေမနား၊ ဆွတ်အောင် သောက်လည်း မရ၊ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏အာကိုယ်သည် အချိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်လာတော့သည်။ ညဘက်အိပ်လျှင် အကောင်းဆိုးရွားအမျိုးသမီးကြီးသာမက တခြားသော အကောင်ဆိုးတွေထဲက ကျွန်ုပ်တို့ကို လာခေါ်နေကြပြီး

“မင်း၊ ငါတို့နဲ့ လိုက်ရမယ်။ မင်း၊ မလိုက်လို့မရဘူး။ မင်း၊ သေရမှာ” ဟု ပိတ္တကောင်တွေက ပြောကြ၏။ မကောင်းဆိုးရွား၊ အမျိုးသမီးကြီးအလည်း -

“နင်က ပေဒင်ဆရာကြီးနဲ့ ငါတို့ကို ပြန်လုပ်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား။ ဆရာတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီပေဒင်ဆရာကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ၊ ငါတို့ဆရာကြီးကို အာစ်တဲ့အတွက် နင် သေကိုသေရမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောကြ၏။

တစ်ညမှာတော့ တစ်ခါတုန်းကအတိုင်း မကောင်းဆိုးရွား၊ အမျိုးသမီးကြီး ကျွန်ုပ်တို့လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် အွတ်ဆွဲပြီးပါသွားခဲ့သည်။ သူမသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရေကန်ကြီးတစ်ခုရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ရောက်သောအခါ -

“မင်း၊ ငါ့နေရာမှာ နေရတော့မယ်။ မင်းအတွက် အချိန်စေပြီး မင်းအရကန်ထဲမှာ နေရမယ်။ ခု ဆင်းတော့...” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အတင်း

တွန်းချတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရေကန်ဘေးရှိသစ်ပင်ကို လက်များဖြင့် အတင်း ကုတ်တွယ်ထား၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သေဘေးကို သေချာမြင်ပြီဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော်မှာရှိသည့် စွန့်အားကို အကုန်သုံးကာ ဘယ်လိုဆွဲခေါ်ခေါ်ရအောင် ကုတ်တွယ်ထားမိ၏။ ကျွန်တော်ကို တွန်းချလိုမရသောအခါ မကောင်းဆိုးရွား၊ အမျိုးသမီးကြီးက -

“အေး... နင်က မဆင်းချင်ဘူးပေါ့။ ရတယ်... နင် မဆင်းချင် နှင့် လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်လည်ပင်းကို သူ၏လက်သည်းချည်ကြိုးဖြင့် ပါသော လက်မည်းကြီးဖြင့် အတင်းဖြစ်ညှစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သတိလစ်မတတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် စူးရှသော အလင်းတန်းတန်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့် မကောင်းဆိုးရွားအမျိုးသမီးကြီးကို လူရင် ခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လှုပ်ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင်!... အဘညီပါလား...”

ကျွန်တော် ပို၍အံ့သြသွားခဲ့မိသည်။ အဘညီဆိုသည်မှာ တွန်းတော်တို့ အိမ်ရှေ့အိမ်ကဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ပင်ရှိတော့မည်။ အဘညီမှ ကျွန်တော်အပေါ်အနိုင်ကျင့်နေသော မကောင်းဆိုးရွားအမျိုးသမီးကြီးအား -

“အမျိုးသမီးကြီး... ကောင်းလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“မလွှတ်ပေးနိုင်ဘူး။ နင်က ဘာမှီလိုလဲ။ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ်ဆွမ်းပါ။ ငါက မကြာခင်မှာ ကျွတ်တမ်းဝင်တော့မှာ။ သူ့ကို ငါ့နေရာမှာ ထားခဲ့မှာ။ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နင် ဘေးကို ဖယ်နေစမ်း၊ ဖယ်စမ်း... ဖယ်လို့ ငါပြောနေတယ်”

“မဖယ်နိုင်ဘူး။ ဒီဆရာလေးကို ငါသိတယ်။ နင်မဟုတ်တာ လျော်နဲ့...” ဟုဆိုကာ မကောင်းဆိုးရွားအမျိုးသမီးကြီးကို အတင်းဝင်လှံတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝထွေးသော်ပုတ်ကြရင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် အဘညီမနိုင်ဘဲ ပြေးထွက်ပျောက်တော့သည်။

သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား အကြီးအကျယ် ကျဆင်းရတော့သည်။ ကျွန်တော်ကို ကယ်တင်နိုင်မည့်သူ မရှိတော့။ မကောင်းဆိုးရွား အမျိုးသမီးကြီး ပြုသမျှ စံရတော့မည့်အခြေအနေဖြစ်ပြီး သူ ပြောသည့်အတိုင်း၊ သူ့နေရာကို အစားဝင်ရတော့မှာပါ။ လားဟု တွေးနေစဉ်၊ ရုပ် အလွန်ဆိုးလှသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ ကျွန်တော်အနားကို တစ်ချော့ကပ်လာသည်။

“ကဲ... နင့်ကို ကယ်မယ့်လူ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့မိခင်တို့အတိုင်း လုပ်စမ်းပါ။ နင့်ကိုငါ မကြမ်းချင်ဘူးနော်...”

ဟုမြိမ်းမြောက်ပြောဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ တောင့်နိုင်တော့သည်မို့ ရေအိုင်နားဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ရတော့သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲမြှောက်တက်သွားသလိုဖြစ်သွားပြီး ရေကန်နှင့်ဝေးရာသို့ လွင့်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားရာနေရာသို့ မကောင်းဆိုးရွားမိန်းမကြီး တလည်း ထပ်ချပ်မကွာအပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။ သူပြေးလာစဉ် -

“ဟိတ် ! ..” ဆိုသည့် အသံသြဇာပါလှသော အသံကျယ်ကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မကောင်းဆိုးရွားမိန်းမကြီး ကြားမှာ မီးတောက်ကြီးကြီးတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုမီးတောက်ကြီးသည် စူးရှစွာ တောက်လောင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်းသွားကာ ထိုမီးတောက်နေရာမှာ လူရိပ်ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုလူရိပ်ပုံသဏ္ဌာန်မှသည် နောက်ဆုံးတွင် လူတစ်ယောက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရတော့သည်။

ထိုလူကို သေသေချာချာ မြင်ရတော့မှ အဖြူရောင်မှက်သိတ်မွှေးဖျားနှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကိုဝတ်ဆင်ကာ လက်က တောင်ပေးတုတ်ချောင်း

ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် အဖိုးအိုတစ်ဦးမှန်း သိရတော့သည်။

အဖိုးအိုသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြုံး၊ စိတ်မပူစေရန် လက်ကာပြသည်။ ထို့နောက် မကောင်းဆိုးရွား မိန်းမကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ဟဲ့ .. မိနီ၊ ငါ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ ငါ့ကိုစွဲမဟုတ်လို့ ဝင်မပါနဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လေးမှာ သေဖိုက် မထီလာမှန်းတွေ့ရတာကြောင့် အခုတော့ ငါဝင်ပါရပြီ။ ဒီနေရာက ငါ့နေရာပဲ။ နင်နေတဲ့ရေကန်ကို နင်ပြန်သွားတော့။”

ဒီလိုမှ မသွားဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အဆိုး မဆိုနဲ့နော်။ နင်တို့ထက် ငါတို့တန်းဖိုးအများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ နင် သိမှာပါ။ .. ပြီးတော့ နင်ဆရာကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ နောက်ထပ် ဒီကောင်လေးကို ဒုက္ခပပေးပါနဲ့လို့၊ တကယ်လို့ ဒီကောင်လေး ဒုက္ခရောက်ရင် နင်နဲ့ငါ အတွေ့ပဲ ..”

ဟု အဖိုးအိုမှ မကောင်းဆိုးရွား မိန်းမကြီးကြားအောင် ပီပီသသ ပြောဆိုလိုက်တော့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် အဖိုးအိုကိုမြင်ချိန်မှစ၍ ကြောက်ရွံ့ဟန်ပေါက်နေပြီး၊ ပိတ်ဖြူဝတ်အဖိုးထဲမှ သတိပေးစကားကြားပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ကြည့်ကာ အဖိုးအိုကို ရိုသေဟန်ပြုပြီး ရေကန်ထဲသို့ ငုပ်လျှိုးဆင်းသက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်၊ တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ရ။ လေသော အခြေအပျက်ဆန်းများကို ရင်သက်ရွှေမောဖွယ်ကြုံဆုံရသဖြင့် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများလည်း မပြေပျောက်နိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။

ထိုစဉ် အဖိုးအိုသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစာသက်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ကနေ ဘာစကားမှတော့ မပြောဆိုပေ။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို မျက်စိမှိတ်ထားရန် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ပြောဆိုသလို စံစားရသဖြင့် ကျွန်တော့်လည်း မျက်စိမှိတ် မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

မျက်စိမှိတ်ထားစဉ် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲမြောက်တက်သွားသလို စံစားရပြီး၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့်သစ်ရွက်တစ်ရွက်လို ထေ

အဟုန်မှာ စီးပျောနေသကဲ့သို့ စံစားရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏အဘီအာရုံများသည် အဖြူရောင်အလင်းတန်းနှင့်ထိတွေ့ကာ လုံးဝ ရုပ်ငြိမ်းသွားတော့သည်။

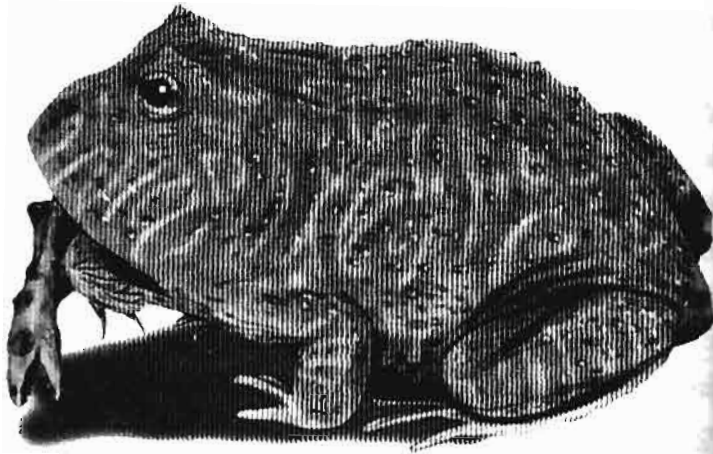
သတိပြန်လည်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် တောင်ဆွန်စွာ အိပ်စက်ပြီး ပြန်ထလာသူတစ်ဦးကဲ့သို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုထက်ပိုထူးဆန်းသည်မှာ တံတွေးတောင်မြို့လို့မရဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်၏လည်ပင်းမှာလည်း ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ပကတိလူကောင်းပြန်ဖြစ်နေပါပြီ။

သေရွာမှပြန်လာသူဟု ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် ထင်မြင်မိပါသည်။ သေရွာသို့ရောက်ရှိသွားသော ဗေဒင်ဆရာကြီး၏ပြောစကား အရ ကျွန်တော်သည် “အစိမ်းတိုက်ခြင်း”ဘေးမှ ကင်းလွတ်လာခဲ့ပြီ။ ရန်တိုရန်ချင်း မတုန်နှင်းချင်သလို၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထူးဆန်းသော အခြေအပျက်များကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနာလို၊ ရန်လို မကြသော လောကီလောကကြီးကို စိတ်ကုန်သွားပြီးဖြစ်၍ အေးချမ်းသော အရာ၊ဘောင်သို့ဝင်ရောက်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်ရင်းနှီးသော ဆရာတော်တစ်ပါးထံတွင် ကျွန်တော့်အခြေအပျက်များကိုပြောပြပြီး၊ သာသနာ့ ဘောင်ထဲသို့ အပြီးတိုင် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှ ကျွန်တော့်အခြေအပျက်များကိုနားထောင်ပြီး ရင်းပြခဲ့သည်မှာ -

“ကဲ .. တကားကြီး။ ဘုရားတရားရိပ်မှာ တစ်သက်လုံးနေနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ။ လူ့ဘဝကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အရာတွေကိုလည်း မမှီရောက်လိုက်ပါ။ တကယ်တော့ တကားကြီးကို ကယ်တင်ခဲ့သူဟာ ရုက္ခဗျိုးသို့ ဘုန်းကြီးတော့ ထင်တယ်” ဟု ပြောဆိုခဲ့ပါကြောင်း။

ဒိုင်နိုဆော့တွေကို စားသုံးတဲ့ မိစ္ဆာစား

မိစ္ဆာစား (Devil Frog) တွေဟာ သမိုင်းမတင်မီခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့ကြတဲ့ စားတွေဖြစ်ပြီး အဲဒီအချိန်က ရှင်သန်ခဲ့ကြတဲ့ စားတွေထဲမှာ အပြီးဆုံးအကောင်တွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ သိပ္ပံနာမည်က Beelzebub Ampinga ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားက အလျား (၁၆) လက်မ ရှိတယ်ပြီး အလေးချိန်အနေဖြင့် (၁၀) ပေါင်အထိ ရှိပါတယ်။ အနီးစပ်ဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင် မိစ္ဆာစားတွေဟာ ကမ်းခြေမှာကစားကြတဲ့ ဘောလုံးအရွယ် အစားလောက် ရှိပါတယ်။

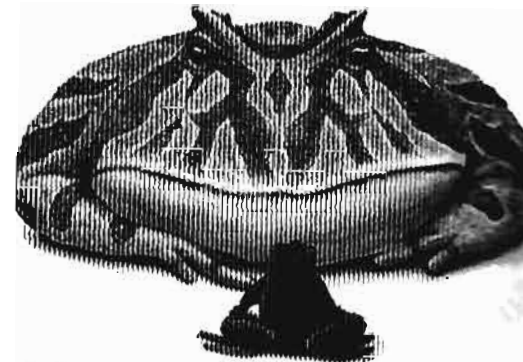
မိစ္ဆာစားတွေဟာ အင်မတန် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရှိတတ်ကြပြီး ရုတ်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သတ္တဝါများဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သားကောင်ကို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းတတ်ပြီး အနားကဖြတ်သွားတဲ့အရာတွေကို အမိအရလှမ်း ဟတ်တတ်တယ်လို့ လေ့လာသူများက ဆိုပါတယ်။

မိစ္ဆာစားများဟာ ဖွတ်၊ ပုတတ်နဲ့ ပုတ်သင်လိုအကောင်တွေ ကျောရိုးရှိ သတ္တဝါအသေးစားတွေကို ဆတ်ကန်ဖမ်းယူပြီး စားသောက်တတ်တဲ့အပြင် သူတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ပါးစပ်၊ အားကောင်းတဲ့မေးရိုးတွေကို အသုံးပြုပြီး ဒိုင်နိုဆော့တွေကိုတောင်မှ ဖောက်စားတတ်ပါသတဲ့။

Beelzebub ဆိုတာ ဂရိလို မိစ္ဆာလို့ အဓိပ္ပါယ်ရပြီး လတ်တင်ဘာသာလိုဆိုရင်တော့ ဇာန်ဖြစ်ပါတယ်။ Ampinga ဆိုတာက သံလွင်တာလို့ ဆိုနိုင်ပြီး မိစ္ဆာစားရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ပါရှိသော ထင်ရှားတဲ့ ဦးခေါင်းခတ်က အကာအကွယ်ကို ရည်ညွှန်းထားပါတယ်။

သူတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်း (၆၅) ကနေ (၇၀) အတွင်း ဗာဒါကတ်စတာကျွန်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်ပါတယ်။ အခုချိန်မှာတော့ သူတို့ဟာ မျိုးတုန်းပျောက်ကွယ်သလောက် ရှိနေပြီဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါတရံမှာ အကောင်ကြီးစားများအဖြစ် သူတို့မျိုးစိတ်ကို တွေ့ရဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သက်ရှိတွေရဲ့ ဘဝပေးဆိုင်ရာ ဖြန့်ခွဲနေထိုင်ခြင်းကို လေ့လာတဲ့ ပညာရှင်များက မာဒါဝတ် စတာ ကျွန်း မှာ တည်ရှိနေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဒီလိုစားကြီးတွေရဲ့ ခေတ်

သစ်မျိုးဆက်ဟာ ကမ္ဘာ တစ်ဝှမ်းလုံးမှာ တောင်အမေရိကတစ်ဝှမ်းမှာ အာကြောင့် တွေ့ရှိရသလို ဆိုပြီး မေးခွန်းထုတ်လျက်ရှိပါတယ်။

လေ့လာသူသိပ္ပံပညာရှင်များကတော့ မာဒါကတ်စတာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်း (၁၆၀) ကျော်လောက်က တိုက်ကြီးတွေပြိုကွဲမှုဖြစ်စဉ် အာဇီကတိုက်ကနေ ခွဲထွက်လာတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အိန္ဒိယကနေ ကွဲထွက်လာပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၈၈) သန်းလောက်ကစလို့ သီးခြားကျွန်းတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး တွေးထင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် Beelzebub နဲ့ မာဒါကတ်စတာမှာ နေကြတဲ့သတ္တဝါတွေဟာ တောင်အမေရိကတိုက်မှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့သတ္တဝါတွေနဲ့ အတူ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဖြစ်သွားခြင်း တူညီကြတဲ့အတွက် တောင်အမေရိက ဗာဒါကတ်စတာနဲ့ အန္တာတိကတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်း (၆၅) ကနေ (၇၀) နောက်ပိုင်း ဆက်စပ်တည်ရှိခဲ့မယ်လို့ ယူဆထားကြပါတယ်။

အောက်လမ်းဆရာ၏ ဖြောင့်ချက် အသံခံယာ

- ခွန်ခွဲသောနှစ်ပေါင်းများစွာက ပြစ်ရပ်မှန် တတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
- အသက်လေးဆယ်အရွယ် ဒေါ်ခင်ကြွေမှာ ရောက်ရှာမရဘဲ
- ဆရာများကို ခံစားနေရခြင်း..။
- မြန်မာဆေးဆရာတစ်ဦးနှင့် စစ်ဆေးကုသတော့မှ
- ဂန္ဓီဆန်သော ရောက်ပြန်နေခြင်း..။
- သက်သည်တရားသံခံယာလည်း
- အရေးယူလို့မရသော အပြစ်အပျက်များနှင့်..။

လူနာအိမ်ကြွသည်
အရာလာပြီဆိုသော
အသံကြားလိုက်သည်နှင့်
ပျက်စီးသွားပြီဟူ၍
“ဟောက” တစ်ခတ် ဖြစ်နေသည်။
ယောကျ်ားကြီးများကဲ့သို့
လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် ကြမ်းကို
ထောက်ကာထောက်ကာ လုပ်နေသည်။

ယခုအခြေအနေအထားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အတွက်၊ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း
ငါးဆယ်ကျော်ခန့်က ကြုံခဲ့ဖူးသော တကယ့်အခြေအနေအထားကို ဂုဏ်ထူးပြု
ဝိသေသန၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တကယ့်အခြေအနေအထားများကို စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်း
များထက် ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတစ်သက်တာတွင် လူသတ်တရားပုံစံဖြစ်သော်
လည်း တရားဥပဒေအရ အရေးယူလိုမရသည့် လူသတ်သမားတစ်ယောက်
ကို ဖျက်ဆီးထင်ထင် တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သောကြောင့် ထိုအခြေအနေအထားကို ယနေ့
တိုင် မေ့မရနိုင်ပါ။ ချေးသားတင်ပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသတ်တရားပုံစံသည် ယခုအချိန်တွင် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်
မရှိတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်စွာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ဇာတ်လမ်းကို
မရေးပြမှီ စောစီးစွာ ဝန်ခံလိုသည်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအခြေအနေအထားကို
လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ခန့်က ကြုံခဲ့ဖူးသောကြောင့် ကလေး

အတွင်း ထိုအခြေအနေအထားကို အံ့သြထူးဆန်းသည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သည်။

အသက်အရွယ်ရလာ၍ အတွေ့အကြုံများလာသောအခါ ထို
အခြေအနေအထားကို လူမပြောသူမပြောဖြင့် ကြားစူးလာသောအခါ ဆန်းကြယ်
သည်ဟု မထင်မှတ်တော့ပါ။ သို့သော်လည်း ဥပဒေကျွမ်းကျင်သော ကျွန်ုပ်
အိမ်ထောင်ရေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိကြ၍ စကားစပ်မိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့
အိမ်ထဲတွင် စာရေးသား၍ တင်ပြသင့်သည်ဟု ယူဆ၍ ရေးသားတင်ပြရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် လိုရင်းကို ဆက်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
မွေးချင်းတစ်ဦးမျှ မရှိဘဲ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
လည်း ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထဲတွင် အစ်မ(၂)ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အမေများ
ဖြစ်သည်။ ထိုအမေ(၂)ယောက်တွင် သား(၂)ဦး ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ညီ
အစ်ကိုဝမ်းကွဲများ ဖြစ်သည်။ အမေအကြီးက အိမ်ထောင်ကြွေဖြစ်၍ သူ၏သား၊
အစ်မယောက်အနက် တစ်ဦးက စစ်မှုထမ်းခြင်းကို ဝိသနာပါ၍ ရှစ်တန်းအောင်
ပြီးနောက် တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ကုန်သည်
အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုကာ (၁၉၉၆) ခုနှစ်က ကွယ်လွန်သွားသည်။

အိမ်ထောင်ကြွေအောက် အိမ်ပြုနှစ်တွင် သား(၂)ယောက်လုံးသည်
စစ်မှုထမ်းခြင်းကို ဝိသနာပါ၍ နှစ်ယောက်လုံး တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်သွား
သည်။ ယခုအချိန်တွင် နှစ်ယောက်လုံး ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပြောပြချင်သည်မှာ အိမ်ထောင်ကြွေအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။
ထိုအချိန်က အိမ်ထောင်ကြွေ၏အသက်သည် လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်
ထင်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ကြွေသည် ဘိုကလေးမြို့အောက်ဘက်၊ ပင်လယ်နား
နီးသော စက်ဆန်း(၈) စက်ရုံတွင် နေထိုင်ပါသည်။

တစ်ရက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းတက်ပြီး အိပ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အိမ်
ထဲကြွေသည် သူ၏သားအကြီးဖြစ်သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကို ရောက်နေပါ
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မာရေးမကောင်းသောကြောင့် ဘိုကလေးတွင် စောလောကုခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းသွားလိုက်၊ ဆော့လိုက်၊ ကစားလိုက်လုပ်
နေရင်း အိမ်ထောင်ကြွေ စောလောကုနေသည်ကို သတိထားမိပါသည်။ ဘိုကလေး

မြို့ပေါ်ရှိ တိုင်းရင်းပြန်ဟာဆေးဆရာခေါ်၊ ခေတ်ဆရာဝန်ခေါ် စုံနေသည်။ မထူးခြားပါ။

သူ နေရထိုင်ရတာ မကောင်း။ အစာလည်း မစားချင်း၊ ပိုက်ထဲတလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိ စသည်ဖြင့် သူ့ဝေဒနာကို ဆော့ကစားရင်း ကြားနေရသည်။ ထိုဝေဒနာကို ခံစားနေရတာကြာပြီဟု သိရသည်။

ဘုံကလေးပြိုတွင် ဆေးကုနေရင်း မထူးခြားသောအခါ အမျိုးမျိုး၏ ဆန္ဒအရရော၊ သူ့ဆန္ဒအရပါ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အထူးကုသမားတော်ကြီးများထံ သွားရောက်ကုသရန် တိုင်ပင်ကြသည်။ အားလုံးက သဘောတူသောကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ဆေးကုရန် သွားကြတော့သည်။

ရန်ကုန်တွင် နှစ်လခန့်ကြာပြီးသောအခါ ဘုံကလေးကိုပြန်မရောက်လာကြသည်။ ရောဂါလည်း ရှေးမရ၊ ဘာမျှလည်း မထူးခြားသောကြောင့် ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေလည်း အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ လှူဖွယ်ပင် မပေါ်တော့၊ သဘောပေါ်မှ အိမ်သို့ ထမ်းစင်ဖြင့် ယူလာခဲ့ရသည်။ အိမ်တွင် တစ်ပတ်ခန့်နေထိုင်ပြီး ဒေါ်ခင်ကြွေ၏ဆန္ဒအရ သူမိသားစုရှိရာ ဓက်ဆန်းကျေးရွာသို့ မော်တော်စီးလုံးငှားကာ ပြန်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိဘများသည် အစ်မကြီးဖြစ်သူ၏ဝေဒနာကို သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးပိုနေကြသည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေသည် “မိတောင်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့မည်မထင်” ဟု ယူဆကြသည်။ ဆရာပေါင်းလည်း စုံပြီ၊ အထူးကုသမားတော်ကြီးများလည်း ရောဂါရှာမရသောကြောင့် အားလုံးလက်မြှောက်ကုန်ကြပြီ။

ဒေါ်ခင်ကြွေ ပြန်သွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု ဓက်ဆန်းကျေးရွာသို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ တော်တော်အံ့သြသွားကြသည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေ ထမင်းပြန်စားနေပြီတဲ့။ အရင်တုန်းက မတူ၊ ထုထွေထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လပေါင်းအတော်ကြာ ထမင်းမစား၊ အာဟာရ မဝင်သော လူမတကာ ထမင်းပြန်စားပြီး ထုထွေထောင်ထောင်တွေ့ရ၍ အံ့သြနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေ၏ရောဂါကို ပြန်မာဆေးဆရာတစ်ဦးက လာကုစေ

နေကြောင်းနှင့် သူ၏ရောဂါမှာ ဂန္ဓိရဆန်သော ရောဂါဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း လူကြီးများပြောကြ၊ ဆိုကြတာကို ကြားရ၍သာ သိလိုက်ရသော်လည်း ထိုရောဂါအကြောင်းကို နားမလည်ပါ။ ထိုဆေးဆရာကြီးနှင့် နေ့စဉ်ကုနေသောကြောင့် ရောဂါသက်သာနေကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာလာပြီ..” ဆိုသောကြောင့် ဒေါ်ခင်ကြွေတို့အိမ်ရှိ လူများအားလုံး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဆက်လာသော သျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးကို “ဆရာ” ဟု ကျွန်ုပ်လည်း သိလိုက်ရသည်။ အသက်က (၆၀) ဝန်းကျင်ရှိပြီး ပြန်မာဝတ်စုံကို သေသပ်စွာ ဖတ်ထားသည်။

အိမ်ရှိလူကုန် ဆရာဆိုသောလူကြီးအား ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခံနေသော်လည်း လူနာဒေါ်ခင်ကြွေသည် ဆရာလာပြီဆိုသော အသံကြားလိုက်သည်နှင့် မျက်ထောင့်ကြီးနီလာကာ မျက်စောင်းတစ်စုံ၊ “တောက်” တခတ်ခတ် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရာထဲက မထသော်လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ယောက်ျားကြီးများကဲ့သို့ လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် ကြမ်းကို ထောက်ကာထောက်ကာ လုပ်နေသည်။ အစာကျွေးတာတောင် သေးက လူတစ်ယောက်ကထုပြီး တွေ့မှ တားနိုင်သော ဒေါ်ခင်ကြွေသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ လက်သီးတပြင်ပြင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း တလေးသဘာဝ တအံ့တသြ ကြည့်နေမိသည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း၊ မဟုတ်၊ ရွှောင်တစ်ခုမှ ရွှောင်ကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် အိမ်ပေါ်တို့
ရောက်သည်နှင့် ဘုရားဝတ်စေ့တွင်
ထိုင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ မေတ္တာ
ပို့ အမျှအတန်းဝေကာ ခေါင်းရင်းတွင်
အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။
အိပ်ရာပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
သော ဒေါ်ခင်ကြွေကို ဆရာထိုင်သော
နေရာမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဆရာ
သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေထဲ
ဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြွေအား -

“ကဲ... ခင်ဗျား၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ
လာထိုင်စမ်း”

ဒေါ်ခင်ကြွေသည် ဆရာအား လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ဖက်
လှည့်ကာ မသိသလိုလုပ်နေသည်။ ဆရာက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ -

“ဪ... ခင်ဗျားက ဟန်ဆောင်တတ်တာကိုး၊ ကျုပ်က မေတ္တာ
ရွှေထားရပြီး နည်းတူစိတ်ထားနဲ့ ပြောနေတယ်။ ဟေ့... ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဟေ့... ဒီမှာကြည့်စမ်း” ဆိုသော စကားသံက နည်းနည်းကျယ်
သွားသည်။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြွေက ချာနေလှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“နစ်ခါ မပြောဘူး၊ ဒီရှေ့မှာ လာထိုင်စမ်း”

ဒေါ်ခင်ကြွေသည် သုတ်ခနဲထကာ ဆရာရှေ့မှာ လာထိုင်သည်။
အားလုံး အံ့သြနေကြသည်။ လမ်းမလျှောက်တာကြားပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေ
သော ဒေါ်ခင်ကြွေသည် ဆရာထိုင်နေရာရှေ့ ပေနှစ်ဆယ်လောက်အထိ
လမ်းလျှောက်လာကာ ကြုံကြုံကလေး ထိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ဆရာကို လုံးဝမကြည့်။

အထက်တွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော အချက်များသည် ဆရာထံ
ဒေါ်ခင်ကြွေအား ဂစ္ဆာဆန်သော ကျွန်ုပ်လည်း နားမလည်သော စေးတူမှု
ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်၍ စာလေးမည်စိုးသောကြောင့် ချန်ထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်

ပြောပြချင်သည်မှာ ထိုအချက်များ
အဓိက မဟုတ်ပါ။ လိုရင်းကိုသာ
ဆက် ပါမည်။ (ဤကား စကားချပ်)

ဆရာ ၊ “ခင်ဗျားကို
မေတ္တာရပ်ခံပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က
ဘောင်းပန်ပြီး ဒေါ်ခင်ကြွေစားနေရ
တဲ့ဝေဒနာတွေ ပြန်ယူဖို့ မေတ္တာရပ်ပါ
အယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ်ကိုလည်း ဒေါသ
မပွားပါနဲ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်
တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ရတဲ့အတွက်
ဆရာနာနဲ့ ကျုပ်မေတ္တာရပ်ခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခုလိုလုပ်ရတဲ့အတွက် ခင်ဗျား
ဘာကော ဘာတွေများ အကျိုးရှိပါသလဲ”

ကြွေ ၊ (ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အသံကြီး)

“ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူး”

ဆရာ ၊ “အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်အသက်ကို သတ်
ဆင်ရတာလဲ”

ကြွေ ၊ “မပြောပါရစေနဲ့”

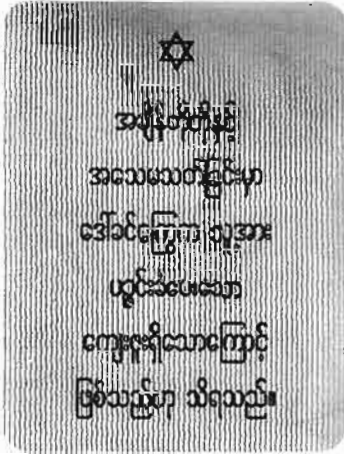
ဆရာ ၊ “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြွေ ၊ “-----”

လူမမာ ဒေါ်ခင်ကြွေအား ယုတ်ညံ့သော နည်းလမ်းများဖြင့် ရောဂါ
ဝေဒနာစားရအောင် ပြုလုပ်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် စက်ဆန်ရွာထဲတွင်
သက်ရှိထင်ရှား နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဦးမြဟန်(နာမည်ရင်းမဟုတ်ပါ)သည် ဒေါ်ခင်ကြွေတို့နှင့် စေ့ဖို့
နီးစပ်တော်သည်။ တစ်ချိန်က ဒေါ်ခင်ကြွေ၏အိမ်တွင် စားအိပ်သောက်အိပ်
အဖြစ် အတူနေသူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ကြွေတို့ကုန်စုံဆိုင်တွင် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားလုပ်ကာ အတူ
ကြရင်း တစ်ခါက ဒေါ်ခင်ကြွေတို့ကပင် ရဟန်းဒကာအဖြစ်ယူကာ ဝိဇ္ဇာ
ဝေခံသေးသည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေတို့နီးမောင်နှံသည် စိတ်ရင်းကောင်းသည်။

အချစ်ကို
အသေသတ်ခြင်းမှာ
ဒေါ်ခင်ကြွေက သူ့အား
ပွင့်လင်းသော
ကျေးဇူးရှိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

သဒ္ဓါထက်သန်သည်။ ကူညီတတ်သည်။
တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အပြောတော်
သည်။ ဒီးခနဲ ဒေါက်ခနဲပြောတတ်သည်။
ဦးမြဟန်နှင့် တစ်အိမ်တည်း။ အတူနေကြ
ရင်း အကြောင်းကိစ္စကလေး၊ တစ်ခုနဲ့
ပတ်သက်၍ စကား၊ ကတောက်ကဆွဲ
ကာ အိမ်ကြောက ဦးမြဟန်အား နှစ်နှစ်
နာနာ ဖြစ်ရာ အကြောင်းကလေးတစ်ခု
ကို ပြောမိလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်
သက်၍ ဦးမြဟန်က လုံးဝမကျေနပ်
အပြုအတေးထားကာ အကွက်ဝင်လာ
သည်နှင့် ကလွဲစားချေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးမြဟန်က ဝိဇ္ဇာလင်းကိုလည်း တီးမိမိတ်မိသော ဆေးဆရာ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေ သွေးရိုးသားရိုး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်၍
တွင် နေတောင်းဇီအတွက် ဆေးကုပေးမည်ဆိုကာ သူ့ဆီမှ ဒေါ်ခင်ကြွေ
ဆေးနာမ်စာရဒီအတွက် ယုတ်ညံ့သောဆေးများ ဝေရာကျွေးသည်။ ကာ
လည်ကြာအောင် တွေးလာသောအခါ ဒေါ်ခင်ကြွေ၏ဝေဒနာသည် ထူးနဲ့
ထည်နှင့် ဖြစ်လာသည်။

အချိန်တိုတိုနှင့် အသေမသတ်ခြင်းမှာ ဒေါ်ခင်ကြွေက သူ့အ
ပခွင်းခံပေးသော ကျေးဇူးရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ သူ
ရွာတွင်တစ်နေရာတွင်နေထိုင်သော ပညာရှင်ဦးမြဟန်က ဒေါ်ခင်ကြွေ
ဝင်ပူးကာ ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာ ၊ “ခင်ဗျား လုပ်ရပ်တွေက မတောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာ
ခင်ဗျား သိသလား”

ကြွေ ၊ “-----”

ဆရာ ၊ “ခင်ဗျားရဲ့ မတောင်းတဲ့ပညာတွေ မစွန့်လွှတ်ဘူး
ဘူးလား”

ကြွေ ၊ “-----”

ဆရာ ၊ “ကျုပ်မေတ္တာ၊
အကနာရေထားပြီး မေးနေတယ်၊ ခြေပိ
ကြွေ ၊

“ဆွန့်လွှတ်ပါရစေနဲ့”

ဆရာ ၊ “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြွေ ၊ “ပျော်စွေနေလို့ပါ”

ဆရာ ၊ “ဪ... ဪ... ”

အိုလည်း ခင်ဗျားထိုက်နဲ့ ခင်ဗျား ကံပဲ၊

ခင်ဗျား ဒေါ်ခင်ကြွေလို ဘယ်နှယောက်

လောက် လုပ်ခဲ့ပြီ၊ ပြီလဲ”

ကြွေ ၊ “များပါပြီ”

ဆရာ ၊ “အတိအကျ ပြောပါ”

ကြွေ ၊ “မပြောပါရစေနဲ့”

ဆရာ ၊ “(အိမ်သားများအားလုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ)

“ကဲ... အိမ်သားတွေအားလုံး အပြစ်ထွက်နေကြပါ။ ဆရာနဲ့သူနဲ့

အဆရာ၊ ခြေရာ ချီပါတယ်။ အားလုံးထွက်ကြပါ”

အိမ်သားအားလုံး အပြစ်ထွက်ကြရသောကြောင့် နောက်ပိုင်း၊

အဆေးအခြေကို ကျွန်ုပ်တို့မသိကြရတော့ပါ။ ကာလကြာမြင့်မှ ဆရာနှင့်

အားစပ်မိကြရင်း ဆရာပြောပြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မိဘများက သိရှိရ

ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အရွယ်ရောက်လာသောအခါမှ မိဘများပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်

တို့ သိရှိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်ကြွေ၏ရောဂါလည်း ပျောက်သွားပြီဖြစ်၍ ပညာရှင်ဦးမြဟန်

ထံသို့လည်း ရန်၊ ရန်ချင်းမတုံ့နှင်းတော့ဘဲ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အားလုံးမမှ

ားလို့ကံကြပါသည်။ ဦးမြဟန်လည်း ထိုအချိန်က အသက်(၅၀)အရွယ်မျှ

ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြွေ၏ရောဂါဝေဒနာစားနေရစဉ် အချိန်မှစ၍ ဒေါ်ခင်ကြွေ

အိုအိမ်မှာလည်း မနေတော့ပါ။

စေ့မရှိ၊ ဖျိုးမရှိနှင့် လူမနီး၊ သူမနီး လယ်တောတစ်နေရာတွင်

အိပ်တည်း၊ သေဆုံးသွားသည်ဟု သိရပါသည်။ သူလည်း သူမသေခင်

☆
“ကျွန်တို့ကြောင့်
တစ်ယောက်ယောက် မသက်တော်ရှည်
ကျွန်တို့အိမ်သား ကျွန်တော်တို့
တစ်ယောက်ယောက် နှိပ်စက်ရတယ်။
ကျွန်တော် အိမ်ကံ၊ စာမိတ်ဆရာ
တစ်ယောက်သာရှိပြီ
လို့ ပုဂံသာဆရာတယ်”

သုခိမကောင်းမှုဒုက္ခများ တန်ပြန် ခံစားသွားရဟန် တူပါသည်။

၁

ဆရာ ၊ ၊ "ကဲ... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့တယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သာမုမလုပ်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြော"

ကြွေ ၊ ၊ (ယောက်ျားသံကြီးနှင့် ရှုံးပွဲရကာ ငိုပါတော့သည့် ငို၍ အားရတော့မှ)

"ပြောပါမယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်လူသတ်လာတာ မနည်းတော့ပါဘူး" (ရွာထဲက ကွယ်လွန်ပြီးသော လူ(၄၊ ၅)ယောက်နှင့် အခြားရွာများမှ ကွယ်လွန်ပြီးသော လူအမည်များကို ရွတ်ပြပါသည်။ ထိုလူ အားလုံး ဆရာသိသောလူများ ဖြစ်သည်။)

ဆရာ ၊ ၊ (တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်ပါသည်။)

"အင်း... အကုသိုလ် အတော်များပါလား။ ခင်ဗျား တော်ထော် ဒေါသရှေ့ထားပြီး အပြီးအတေးကြီးပါလား။ အဲဒီဝဋ်ကြွေတွေဟာ နောင်ကျရင် ခင်ဗျားစံရမယ်ဆိုတာ သိရဲလား"

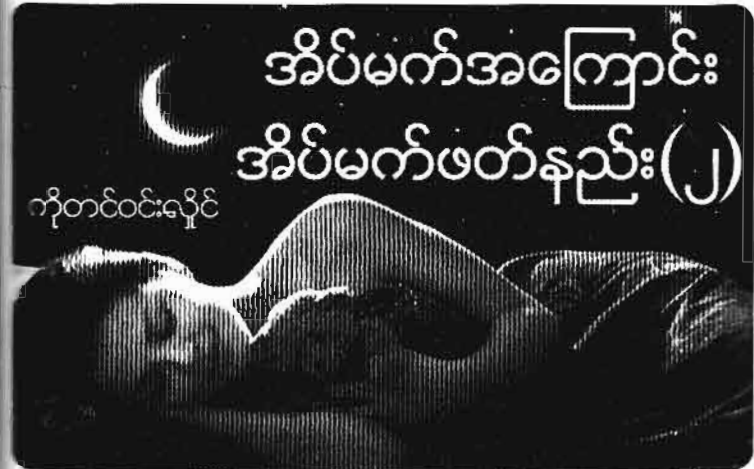
ကြွေ ၊ ၊ "ကျွန်တော်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော် ရှိပါစေတော့ ဆရာရယ်"

ဆရာ ၊ ၊ "ဪ... ဒီလူတွေသေတာ ခင်ဗျားလက်ချက်တိုး"

ကြွေ ၊ ၊ "ဆရာ သတ်မထားမိလို့ပါ ၊ ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တစ်ယောက်သေရင် နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ခေါင်းတုံး တုံးပစ်ရတယ်။ ငါးယောက်သေရင် ငါးစိတ်တုံးရတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတုံး တစ်စိတ်တုံးရင် တစ်ယောက်သတ်ပြီးပြီလို့ မှတ်ထားရင်ရတယ်"

ဆရာ ၊ ၊ "ဪ... ဪ"

ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများကိုသာ ရေးသားတင်ပြတတ်သော စာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွေ့အပြင် ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများ တွေ့ရလာတိုင်း အားရပါးရ ထပ်စိစာလဲလဲ ပြောပြတတ်သော ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အား မမေ့အပ်သောကျေးဇူးဖြင့် ဦးညွှတ်ကန်တော့အပ်ပါသည်။

- (တ) ကလေးငယ်များကို မြင်မက်ပါက ကံကောင်းမည်။ လုပ်ငန်း အောင်မြင်မည်။
- ◆ ◆ ကုလားထိုင်ကို မြင်မက်ပါက ကာလအတန်ကြာ ဝေးကွာနေသော သူငယ်ချင်းထံမှ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။
 - ◆ ◆ ကင်ပွန်းတပ် မက်လာကို အထွဋ်အမြတ်ထားသည့် နေရာတွင် ပြုလုပ်သည်ဟု မြင်မက်လျှင် ကံဆိုးမည်။
 - ◆ ◆ ကမ်းပါးစောက်ကို မြင်မက်ပါက အန္တရာယ်ရှိသော နိမိတ်ဖြစ်သည်။ မလိုလားအပ်ဘဲ စွန့်စားမှု မပြုသင့်ပါ။
 - ◆ ◆ ကလပ် (ပျော်ရွှင်မှုအဖွဲ့အစည်း) ကို မြင်မက်ပါက အတော်ကြာ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မည်။ မိမိအပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ရန် စွင့်မပြုပါနှင့်။
 - ◆ ◆ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု မက်လျှင် အလုပ်ကိစ္စ အဆင်မပြေ၊ ဟောင်းနွမ်းနေသော ကုတ်အင်္ကျီဖြစ်လျှင် အဆင်မပြေမည်။
 - ◆ ◆ ကပွဲ၊ ဇော်ဇော်ကွဲကို မြင်မက်ပါက မမျှော်လင့်သော သတင်းစကား ကြားရမည်။
 - ◆ ◆ ကစားဝိုင်း (ဖိစိုင်း) ကို မြင်မက်ပါက အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ရချမည်။ အကယ်၍ ဘေးမှ ကြည့်ရှုနေသည်တို့ ဖြစ်

မက်ပါက မိမိအကြံဉာဏ်ကို တောင်းခံခြင်း ပြုလိမ့်မည်။

- ◆ ◆ ကရန်သည်ကို မြင်မက်ပါက ငွေဝင်မည်။ အကြံအစည် အောင်မြင်မည်။ အခြားသူ ကနေသည်ကို ကြည့်ရှုသည်ဟု မက်ပါက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ကောင်းသကင်း ကြားသိရမည်။
- ◆ ◆ ကလေး ကစားစရာအရပ်များ မြင်မက်ပါက အိပ်တွင်းရေး ပျော်ရွှင်မည်။
- ◆ ◆ ကမ္ဘာပျက်သောနေ့ (ကမ္ဘာ၏ နောက်ဆုံးနေ့) ကို မြင်မက်ပါက အလွန် အရေးကြီးသော အံ့ဩဖွယ်ရာများ ကြားရလိမ့်မည်။
- ◆ ◆ ကံကောင်းနေသည်ဟု အိပ်မက်ထဲတွင် မက်ပါက ပို၍ကံကောင်းလေ ပို၍ခက်ခဲပင်ပန်းလေ ဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ ကလိမ်ကျခြင်း ခံရသည်ဟု မက်ပါက သစ္စာဖောက်ခံရမည်။
- ◆ ◆ ကဆုန်ချပြေးသည်၊ တက်သုတ်ရိုက်ပြေးသည်ဟု မြင်မက်က အကြံအစည် အောင်မြင်မည်။

- (၈) ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီးကို မြင်မက်ပါက အကြံအစည်ပျက်မည်။ ဘုရားကျောင်းအတွင်း ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် စကားပြောဆိုရသည်ဟု မက်လျှင် ကံဆိုးမည်။
- ◆ ◆ ဝံ့ခံချက်၊ ခြောင်ဆိုချက် စသည်ကို မြင်မက်ပါက မိမိကို အမြှေးသူများက လုံခြုံစွာ အကာအကွယ်ပေးမည်။
- ◆ ◆ ခရစ်ယာန် သီလရှင်အဖွဲ့၊ သီလရှင်ကျောင်းကို မြင်မက်ပါက ငွေကြေးချမ်းသာခြင်း မရှိသော်လည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဓနစစ်ပွဲကို ကျင်းပရလိမ့်မည်။
- ◆ ◆ ခရစ်ယာန် သင်းထောက်ဘုန်းတော်ကြီးကို မြင်မက်ပါက အချစ်ရေး အခက်အခဲတွေ့သော်လည်း ကျော်လွှားနိုင်မည်။ စိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ရှောင်ရမည်။
- ◆ ◆ ရပ်တန့်ကွယ်မှု ပြုလုပ်သည်ဟု မက်ပါက သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေဝမ်းသာနှင့် စေတနာမည်။
- ◆ ◆ စီးရာလိုက်ပြေးသည်ဟု မြင်မက်ပါက နေမကောင်းဖြစ်မည်။

စိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမည်။

- ◆ ◆ ချောထဲသို့ ချေခြည့်နေသည်ဟု မက်လျှင် မကောင်း။ ခေ့စည်ထဲတွင် ပြည်နေသည်ဟု မက်လျှင် ကောင်းသည်။
- ◆ ◆ ခရီးတိုတစ်ခုမှ အောင်မြင်အေးဆေးစွာ ပြန်လာသည်ထု ဖတ်လျှင် အရာရာ အဆင်ပြေမည်။ ဤသို့မဟုတ်လျှင် စီးပွားရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ ခရီးထွက်သည်ဟု မြင်မက်ပါက စူးစမ်းရှာဖွေရန် ထွက်သည်ဆိုလျှင် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မည်။ အမြန်နည်းဖြင့် သွားရပါက စီးပွားရေးတွင် ရန်ပြုစော်ကာမှုများ ရှောင်ရှားနိုင်မည်။
- ◆ ◆ ခရစ်ယာန် ခရုနက်မက်လာတွင်သုံးသော ခရုအင်တိုကို အဆောက်အဦတွင်၌ မြင်မက်ပါက ကံမကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်သည်။

- (၉) ဂုဏ်ပြုမျိုးကျူးကော၊ ကြားရသည်ဟုမက်ပါက ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာများကို ကျော်လွန်ပြီးမှ ကံကောင်းသောအချိန်သို့ ရောက်ရှိမည်။
- ◆ ◆ ဂျုံစိုက်ခင်းကို မြင်မက်ပါက ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်သည်။

- (၁၀) ဂုဏ်ပွဲတောင်ကို မြင်မက်လျှင် မပျော်လင့်ဘဲ စီးပွားတိုးမည်။
- ◆ ◆ ငှက်ကို မြင်မက်လျှင် ကံမကောင်း။ မိသားစုတွင် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့စွာ ဆူညံရန်ဖြစ်ကြမည်။
- ◆ ◆ ငွေ၊ ငွေရောင်ကို မြင်မက်လျှင် ဆုံးရှုံးမှုများမည်။
- ◆ ◆ ငါးအရေစွဲကိုမက်လျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည်။

- (၁၁) စပျစ်သီး၊ စပျစ်ရည်ကို မြင်မက်လျှင် အရာရာ အဆင်ပြေ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားမည်။
- ◆ ◆ ခံပယ်ပန်းကိုမြင်မက်လျှင် အလွန်ကံကောင်းသည်။
- ◆ ◆ စေတီပုထိုးကိုမြင်မက်လျှင် မိမိသွားမည့် ခရီးစဉ်တစ်ခု ဖျက်သိမ်းရမည်။ အမွေအနှစ်ရရှိပြီး မျက်နှာပွင့်လန်းမည်။
- ◆ ◆ စာပိုဒ်ရှည်ကိုမြင်မက်လျှင် အနှောင့်အယှက်ရှိမည်။ စာပိုဒ်

ပို၍ရှည်လေး၊ အခက်အခဲ ပိုကြီးမားလေဖြစ်မည်။

- ◆ ◆ စာတိုက်၊ ကြေးနန်းရုံးကို မက်လျှင် နေအိမ်နေရာ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း အရာရာ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပေါ်မည်။
- ◆ ◆ စာပို့သမားကို မြင်မက်လျှင် မမျှော်လင့်ထားသော အဖြစ်အပျက်များ ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ စာကလေးကို မြင်မက်လျှင် အလုပ်ပင်ပန်းသော်လည်း အဆုံးတွင် အောင်မြင်မည်။
- ◆ ◆ စာရေးဆရာကို မြင်မက်ပါက ကံကောင်းမည်။ မိသားစု အဆင်ပြေမည်။
- ◆ ◆ စကားလုံးပဟေဠိပြုလုပ်သည်ဟု မက်ပါက အခက်အခဲတွေ့မည်။
- ◆ ◆ စာပွဲထိုးကိုမြင်မက်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ဈေးနာ၍ ကုသမှု ခံယူရမည်။

(ဆ) ဆင်ခြေပေ။ အကြောင်းပြနေသည်ဟုမက်လျှင် မကောင်း။ မိမိ၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုများ ခံစားရမည်။

- ◆ ◆ ဆံပင်ကိုမြင်မက်လျှင် အောင်မြင်မှုများ ပိုမို တိုးပွားရရှိမည်။
- ◆ ◆ ဆံညှပ်(ကလစ်)ကိုမက်လျှင် သစ်လွင်ဖျော်ရွှင်ဖွယ်နေရာသို့ အလည်သွားရမည်။
- ◆ ◆ ဆန်မှုန့်ကို ဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ သုံးသည်ဖြစ်စေ မက်ပါက ကံကောင်းသည်။

(ဇ) ဇာတာ၊ ဇာတာခွင်ကိုမြင်မက်လျှင် စိတ်ဓာတ်စွန့်အား။ သန်စာ ကြံ့နိုင်မည်။

(ဈ) ဈေးထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းဝယ်နေသည်ဖြစ် စေ၊ မက်ပါက ကံကောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေမည်။

(ည) ညစာကို အစားအသောက်စုံလင် ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ရ

သည်ဟုမက်ပါက အခက်အခဲ ပို၍ကြီးမားစွာ ကြုံတွေ့မည်။

(ထ) တစ္ဆေ၊ သရဲကို မြင်မက်ပါက ကံမကောင်း။ အခက်အခဲတွေ့မည်။ အကယ်၍ မိမိကမြင်တွေ့သော်လည်း မကြောက်လန့်ဘဲ ရှိသည်ဟု မက်လျှင် အခက်အခဲများ ကျော်လွှားနိုင်မည်။

- ◆ ◆ တရားသူကြီးကိုမြင်မက်လျှင် ဒုက္ခအခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရ သော်လည်း အမြန်လွတ်မြောက်သွားလိမ့်မည်။
- ◆ ◆ တရားရုံးအဖွဲ့ဝင်၊ တရားသူကြီးအဖွဲ့အဝင် တစ်ယောက်အဖြစ် မိမိကိုယ်ကို မြင်မက်လျှင် ကံဆိုးမည်။ တရားရုံးတွင် မြင်တွေ့ရ မျှသာ မြင်မက်လျှင် အခက်အခဲများ ကျော်လွှားနိုင်မည်။
- ◆ ◆ တံဆိပ်အမှတ်အသားတစ်ခုခုကို မြင်မက်လျှင် အံ့အားသင့် စရာများ ကြုံတွေ့မည်။
- ◆ ◆ တရုတ်ကြက်သွန်ကိုမြင်မက်ပါက မိမိ အလုပ်တာဝန်များကို ဇွဲရှိစွာဖြင့် ဇွဲစွဲမြဲပြု လုပ်ပါမူ အောင်မြင်မှုရမည်။
- ◆ ◆ တရားသူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မိမိကိုယ်ကိုမြင်မက်လျှင် ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တရားစီရင်ခံရမည်။ ထိုသို့ တရားစီရင် ခံရပါက ကုသိုလ်ကံ မျက်နှာသာမပေ။ လွှဲချေခြင်းဖြစ်မည်။

(ထ) ထမ်းပိုး၊ ထမ်းပိုးတပ်သည်ကိုမြင်မက်လျှင် မိမိထက် အသက်ကြီးသူများ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု ခံရမည်။

- ◆ ◆ ထယ်၊ ထွန် စသည်တို့အသုံးပြု၍ အလုပ်လုပ်နေသည်ဟု မက် လျှင် ကံကောင်းသည်။
- ◆ ◆ ထပ်မိုးကိုမြင်မက်လျှင် ပို၍ သာလွန်ကောင်းမွန်သော အခြေအနေ သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာမည်။ ထပ်မိုး အပေါ်ဆုံးထပ်ကို မြင် မက်လျှင် တိုက်တွန်းသွားဆောင်မှုကို ရှောင်ရှား၍ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်း ပြုလုပ်ရန် ကြိုတင်သတိပေးသည့်နိမိတ်ဖြစ်သည်။

(ဒ) ဒါနအလှူပေးသည်ဟုမက်လျှင် အရာရာ အဆင်ပြေ ကံကောင်း

မည်၊

- ◆ ◆ ဒီရိုင်းရေးသည်၊ ဒီရိုင်းပုံထွင်းထုသည်ဟုမက်လျှင် မိမိ စိတ်နှစ်
ထွေးနေသော အရာများ အေးချမ်းအဆင်ပြေသွားမည်။

- (၈) ဓားပြကို မြင်မက်ပါက အလွန်အံ့အားသင့်စရာ
သတင်းအချက်အလက်များသည် မိမိအတွက် အကျိုးရှိမည်။

- (၉) နံပြီစုတ်ငှက်ကိုမြင်မက်ပါက ကံကောင်းသည်။
◆ ◆ နပန်းပွဲကိုမြင်မက်လျှင် ကံမကောင်း၊ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းခြင်း
ငွေကြေးကုန်ကျမှုများမည်။

- ◆ ◆ နာနာသာဝ၊ တစ္ဆေသည်ကိုမြင်မက်ပါက
ငွေကြေးစက်ခဲ ကြပ်တည်းမည်။ ကျန်းမာရေး ညံ့မည်။
စေ့စပ်ပွဲ မဟုတ်စွာပေါ်ပေါက်မည်။

- ◆ ◆ နဖူးစီးအလံကိုမြင်မက်ပါက မိမိကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်
အဆင်ပြေမည်။

- ◆ ◆ နံနက်စာစားသည်ဟုမက်လျှင် မကောင်း။
မိမိ ကျန်းမာရေး ဆိုးဝါးမည်။

- ◆ ◆ နာမည်(မိမိ)ကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်သံကြားရသည်ဟု
မက်ပါက အချစ်ရေး ကံကောင်းမည်။
နာမည်မှားခေါ်နေသံ ကြားရပါက ကံမကောင်း။

- (၁၀) ပါတီပွဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်ဟုမက်လျှင် ကံကောင်းသည်။
မိမိက ပါတီပေးရသည်ဟုမက်လျှင် ကံမကောင်း။

- ◆ ◆ ပါးစပ်ကိုမြင်မက်ပါက နှုတ်စောင့်စည်းမှု ရှိရမည်။ သေးငယ်
သော ပါးစပ်ကို မြင်မက်လျှင် ငွေဝင်မည်။ ကြီးသောပါးစပ်ကို
မြင်မက်လျှင် မိမိအဖော်သည် ငွေကြေးအမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်
မည်။

- ◆ ◆ ပိရမစ် သစ်၊ ဂူကိုမြင်မက်လျှင် လူနေမှု အဆင်ပြေမည်။

အောင်မြင်မည်။

- ◆ ◆ ပါဆယ်ထုပ်ရသည်ဟုမက်လျှင် ကံကောင်းသည်။ သယ်လူ
လာသည်ဟုမက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲ ကြုံမည်။
◆ ◆ ပုလင်းထဲတွင်ပြည့်နေသည်ဟု မက်ပါက ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝမည်။
အတွင်း၌ ဘာမှမရှိသောပုလင်းကို မက်လျှင် ကံဆိုးမည်။
အိမ်တွင်းရေးအတွက် ပူပန်ရမည်။

- ◆ ◆ ပုတီးလုံး၊ ပုတီးစေ့ကို မြင်မက်ပါက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
အတွက် စိတ်ညစ်ရမည်။

- ◆ ◆ ပုကွသေးဝယ်သူကိုတွေ့ရသည်ဟု မက်ပါက အိမ်တွင်းရေး
မပြေလည် အခက်အခဲရှိမည်။

- ◆ ◆ ပုစွန်၊ ပုစွန်လုံး၊ ပုစွန်ထုပ်သည်ကို မြင်မက်လျှင် အိမ်တွင်းရေး၊
အချစ်ရေး အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်မည်။

- ◆ ◆ ပုလဲကိုမြင်မက်လျှင် အလွန်ကံကောင်းသည်။ နာမကျန်း၊
ဖြစ်သူများ ပြန်လည် ကျန်းမာမည်။ ပုလဲလုံးကွဲသွားသည်ဟု
မက်ပါက မကောင်း။ ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စ ကြုံတွေ့မည်။

- ◆ ◆ ပုံနှိပ်သည်ဟုမက်လျှင် အန္တရာယ်ရှိသော အဖော်အပေါင်းများ
ဝန်းရံနေသည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှုရမည်။

- ◆ ◆ မိတ္တူပုံစံကုသည်ဟု မက်လျှင် အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေမှု
အနည်းငယ်ရှိမည်။ သို့သော် စိုးရိမ်ရမှုများ ကျော်လွှားနိုင်မည်။

- ◆ ◆ ပုံပြင် နားထောင်နေသည်၊ ပုံပြင်ပြောပြသည်ကိုမြင်မက်ပါက
ပျော်ရွှင်အေးချမ်းမည်။

- (၁၁) ဓားပြကိုမြင်မက်လျှင် အခက်အခဲရှိမည်။ ဆုံးရှုံးမှု ရှိမည်။
သို့သော် ကြီးစားလုပ်ဆောင်ပါက အဆင်ပြေစွာ ကာကွယ်နိုင်မည်။

- ◆ ◆ ဖခင်ဖြစ်သူကို မြင်မက်ပြီး စကားပြောသည်ဟု မက်ပါက
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကြုံမည်။ သို့သော် မိမိကိုစကားမပြောဟု မက်
လျှင် ဖခင်၏ကျန်းမာရေး စိုးရိမ်ရမည်။ သေကိန်းရှိသည်။

- ◆ ◆ ဖဲကစားနေသည်ကိုမြင်မက်လျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသော

အပေါင်းအဖော်များနှင့် တွေ့မည်။ ဘေးမှ ကြည့်နေသည်ဟု မက်လျှင် စိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမည်။

(ဗ) ပေဒါပန်းကို မြင်မက်လျှင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ နာမကျန်းဖြစ်သော သတင်းကြားရမည်။

(ဆ) ဘရန်ဒီအရက်ကို မြင်မက်လျှင် မကြာမီ ကောင်းသောသတင်း စကား ကြားရမည်။

◆ ◆ ဘုရားဖူးသည်။ ဘုရားဖူးခရီးသွားသည်ဟု မက်ပါက လိုအပ်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝမည်။

◆ ◆ ဘီလပ်မြေ၊ အာဂတေကို မြင်မက်ပါက မကြာမီ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတစ်ခု ရရှိမည်။ အရေးကြီးလုပ်ငန်းများတွင် ဦးဆောင် ဦးရွက် ပြုရလိမ့်မည်။

(ဃ) မရက်ပြတ်ရသေးသော အစားအစာများကို မြင်မက်လျှင် မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းသစ်များ ရရှိမည်။

◆ ◆ မိတ္တူကူးသည်ဟုမက်ပါက တရားဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများတွင် အကျိုးကောင်းများ ရရှိမည်။

◆ ◆ မိကျောင်းကို မြင်မက်လျှင် လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲ လုပ်ဆောင်ရမည်။ ငွေကြေးရင်းနှီးမှု သတိရှိရမည်။ အခက်အခဲ တွေ့နိုင်သည်။

◆ ◆ မီးပုံ၊ ဖျံကို မက်ပါက အဆင်မပြေ၊ ဖျက်နာပန်းမလှ ဖြစ်မည်။

◆ ◆ မီးကွင်း၊ မီးတုတ်စသည်ကိုမက်ပါက မိမိကိုယ်တိုင် ထိခိုက်မှု ဖြစ်ပွားမည်။ အညံ့လွှမ်းမိုးသည်။

◆ ◆ မီးခိုးပြာများကိုမြင်မက်ပါက ကိုယ်တိုင် သတိမထားလိုက်မိဘဲ ဆုံးရှုံးမှု ကြုံမည်။

◆ ◆ မီးရောင်များ ထိန်လင်းတောက်ပနေသည့် အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါက ကုသိုလ်ကံ ပို၍ မြင့်မားလာမည်။

◆ ◆ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည်ကို မြင်မက်ပါက သူငယ်ချင်းနှင့် ခြင်ချ လောက်အောင် ကံကောင်းမည်။

◆ ◆ မိသားစုဝင်များကို မြင်မက်ပါက အောင်မြင်တိုးတက်မှု ရရှိမည်။

◆ ◆ မိခင်ဖြစ်သူကိုမြင်မက်လျှင် အလွန်ကံကောင်းသည်။

◆ ◆ မီးခြစ်ကို မြင်မက်လျှင်ငွေကြေးဆိုင်ရာ အကျိုးအမြတ်များ ရရှိမည်။

◆ ◆ မီးရထားစက်ခေါင်းကို မြင်မက်လျှင် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးခရီးသွား ခြင်း၊ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းကြုံမည်။ ကိုယ်တိုင်ပျော်ပါးသော အထုပ်အဖိုးများနှင့် ခရီးသွားရသည်မက်လျှင် အရာရာ အဆင် ပြေ သွားမည်။

◆ ◆ မီးအိမ်၊ မီးတိုင် အရောင်ရှိသည်ဟုမက်လျှင် ပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင် မှ အောင်မြင်မည်။ မီးအိမ် အများအပြားကိုမက်လျှင် အရာရာ အဆင်ပြေ လွယ်ကူမည်။ မီးခြိမ်းသွားသည်ဟုမက်ပါက ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းမည်။ အကြံအစည် ပျက်မည်။

◆ ◆ မီးရှု၊ မီးပန်းကို မြင်မက်လျှင် ယုံကြည်ရသူ၏ သစ္စာဖောက်ခြင်း ခံရမည်။

◆ ◆ မီးဖိုချောင်သည် သန့်ရှင်းနေသည်ဟုမက်ပါက အဝေးမှ ကောင်းသတင်း ကြားရမည်။

(ဇ) ယားနာဖြစ်သည်ဟု မက်လျှင် အခြေအမြစ်မရှိသော၊ ကောလာဟလစကားများကြောင့် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေမည်။

◆ ◆ ယိုစိမ့်ထွက်သည်ဟုမြင်မက်လျှင် အလဟဿအမျိုးနှင့်ငွေကို ဖြန့်တီးနေမည်။ မိမိ၏လုပ်ငန်းမှနယ်ပယ် ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာမည်။

◆ ◆ ယက်ကန်းစင်ကို မြင်မက်လျှင် ငွေကြေးအနည်းငယ် ဆုံးရှုံးမည်။

(ဈ) ရှာဖွေဖော်ထုတ်သည်ဟု မက်လျှင် မိမိအားဆန်ကျွပ် သွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုမှုများမှ ကာကွယ်ရလိမ့်မည်။

◆ ◆ ရေကြောင်းတိုက်ပွဲကိုမြင်မက်လျှင် မိသားစု(သို့) သူငယ်ချင်းများ

ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရမည်။

◆ ◆ ရေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေး သင်္ဘောကြီးကို မြင်မက်လျှင် ခရီးစဉ် သွားရမည်။

◆ ◆ ရေတပ်ကို မြင်မက်လျှင် အချစ်ရေးတွင် ပြဿနာပေါ်မည်။

◆ ◆ ရေလျှံသည်။ ရေလွှမ်းသည်သည်ဟု မက်လျှင် စီးပွားငွေကြေး အဆင်ပြေ အောင်မြင်မည်။

◆ ◆ ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်ဟု မက်လျှင် ကံဆိုးမည်။ ရေထဲမှ တစ်ဦးဟိုးက ဆယ်ယူလိုက်သည်ဟု မက်လျှင် ပြည့်စုံ ချမ်းသာ မည်။

◆ ◆ ရေမွှေးထွက်သည်။ ရေမွှေးနံ့ရသည်ဟု မြင်မက်လျှင် အချစ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်အဆင်ပြေမည်။

◆ ◆ ရေနံချေးကို မြင်မက်လျှင် အလွယ်တကူ ငွေဝင်မည်။ သို့သော် မိမိ၏ဂုဏ်သတင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်။

◆ ◆ ရေကန်၊ ရေအိုင်သည် သာယာကြည်လင်နေပါက ကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်သည်။ ညစ်ပတ်ပြီး ရွံ့နွဲ့များပြည့်နေပါက အခက်အခဲများတွေ့မည်။

(လ) လေဖွေတိုက်သည်ကို မြင်မက်လျှင် အန္တရာယ်ရှိသော အကြောင်းကြားချက်များ ကြားရမည်။

◆ ◆ လေးဘီးတစ်သော လှည်းကြီးကို မောင်းနှင်ရသည်ဟု မက်လျှင် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမည်။ ထိုလှည်းကြီး မိမိအိမ်တံခါးဝတွင် ရောက်နေသည်ဟု မက်ပါက မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကောင်းသည်။

◆ ◆ လေဆင်နာမောင်းကို မြင်မက်လျှင် မိမိနေအိမ်တွင်း၊ အလုပ်တွင်း ၌ စိုက်ရန်ဖြစ်မည်။ သဘာဝသော အန္တရာယ် ကြုံတွေ့ရမည်။

◆ ◆ လှေခါးကို မြင်မက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ လှေခါးမှတက်သွားရသည်ဟု မက်လျှင်ဖြစ်စေ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝမည်။

◆ ◆ လေယာဉ်များကို မြင်မက်လျှင် အပြိုင်အဆိုင်များသော်လည်း ချွင်းလန်းဝမ်းမြောက်စွယ်ရာ တွေ့ကြုံမည်။

◆ ◆ လေဖြတ်သည်ကို မြင်မက်လျှင် လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် လေဖြတ်သည်ဟု မက်လျှင် လည်းကောင်း၊ ကံမကောင်း။ အလုပ်အကိုင်မှန်သမျှ အဆင်မပြေ ပျက်စီးမည်။

◆ ◆ လေထီးကို မြင်မက်လျှင် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ဖြစ်မည်။ အလွန်အကျွံ ကြိုးစားအလုပ်လုပ်ခြင်းများ၊ ရောင်းရားပါ၊ တစ်ဖက်သတ်အစွန်းရောက်မှုများ၊ ရောင်းရားပါ။

◆ ◆ လေးမြှောင့်ကျောက်တိုင်ကို မြင်မက်လျှင် လက်ရှိပတ်ဝန်းကျင် ထက် ပို၍ ကောင်းသော အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်မည်။

◆ ◆ လေးကျွန်းကြာစိုင်းပန်းကို မြင်မက်လျှင် ဖျော်ရွှင်မည်။ ထိုပန်းများ အိုးထဲတွင် ရှိသည်။ အိမ်တွင်း၌ရှိသည်ဟု မက်လျှင် အနည်းငယ်သာ ဖျော်ရွှင်မှုရမည်။ ပန်းခြံထဲတွင် ပွင့်နေသည်ဟု မက်လျှင် အကောင်းဆုံးအခြေအနေ ဖြစ်သည်။

(ခ) ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်စသည်ကို မြင်မက်ပါက ကံမကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်သည်။

◆ ◆ ဝံပုလွေကို မြင်မက်ပါက ရန်ငြိုးရှိမည်။ ဝံပုလွေကို သတ်လိုက်သည်ဟု မက်ပါက အောင်မြင်မှုရမည်။ လိုက်ဖမ်းသည်ဟု မက်ပါက အန္တရာယ်ကို ကျော်လွှားနိုင်မည်။

◆ ◆ ဝါသနာပါရာ အလုပ်တစ်ခုတွင် ပြုလုပ်နေသည်ဟု မြင်မက်ပါက လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊ မြင့်မားမည်။

(ဆ) သံကြိုးစာရရှိသည်ဟု မက်ပါက ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ကံကောင်းမည်။

◆ ◆ သကာရည်ကို မြင်မက်လျှင် သာယာဖျော်ရွှင်စွယ် သတင်းစကား ကြားရမည်။

◆ ◆ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်မက်လျှင် ကောင်းသော သုဝေသနာနှင့် တွေ့ပြီး အလုပ်အမြောင်းအလဲပေါ်မည်။

◆ ◆ သံတမန်ကို မြင်မက်ပါက စိတ်ညစ်ရမည်။ တုသိုလ်ကံ မကောင်း။

◆ ◆ သတ္တုတွင်းကို မြင်မက်လျှင် မိမိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၊ တိုးတက်

မည်၊

- ◆ ◆ သံလိုက်ကိုမြင်မက်လျှင် စီးပွားရေး၊ လုံခြုံစိတ်ချရမှုနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အောင်မြင်မှုများ ရမည်။ ကျိုးကြောင်းမစဉ်းစားဘဲ မယုံကြည်ပါနှင့်။
- ◆ ◆ သံပုရာပင်ပုလေးများကို မြင်မက်လျှင် စိတ်ကူးယဉ်ပျော်ရွှင်မှုများ၊ အမှန်တကယ် ရရှိစံစားရမည်။
- ◆ ◆ သံပုရာသီးကို မြင်မက်လျှင် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုများ လျော့နည်းသွားမည်။
- ◆ ◆ သံကို မြင်မက်လျှင် အခက်အခဲကြုံမည်။
- ◆ ◆ သံချေးအစွန်းကွက် ပေကျံသည်ဟု မက်လျှင် မိသားစုတွင် နာမကျန်းဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ သံမဏိကို မြင်မက်လျှင် မိမိရရှိ စုဆောင်းထားသည်ထက် ပို၍ ငွေကြေးဖြုန်းတီးမှု ပေါ်ပေါက်မည်။

(ဟ) ဟိုတယ်ကို မက်လျှင် ကံမကောင်း၊ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေသည် ဟုမက်လျှင် ကံဆိုးမည်။

(အ) အနာပြည်တည်နေသည်ဟု မက်ပါက ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်မည်။

- ◆ ◆ အသက်ကြီးသူများကို မြင်မက်ပါက ကံကောင်းသည်။ သက်ကြီးဘိုးဘွားများကို မြင်မက်ပါက ပို၍ကံကောင်းသည်။
- ◆ ◆ အဝတ်အစား တောက်ပြောင်စွာ မြင်မက်ပါက ကံမကောင်း၊ အခက်အခဲ တွေ့ကြုံမည်။
- ◆ ◆ အမြင့်သို့ရောက်ရှိသည်ဟု မြင်မက်ပါက ကြီးမားသော အောင်မြင်မှု ရမည်။
- ◆ ◆ အရူးထောင်ကိုမြင်မက်ပါက မိမိသည် အဆောက်အဦထဲတွင် ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ကံမကောင်း။ အပြင်ဘက်တွင် ရှိနေသည် ဆိုလျှင် ကံကောင်းမည်။

- ◆ ◆ အခေါ်ဖြစ်သူကိုမြင်မက်ပါက ငွေကြေးတိစွာများ ခြွေလည်မည်။
- ◆ ◆ အရက်သေစာ သောက်စားသည်ဟု မြင်မက်ပါက အလုပ် တာဝန်များ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ဆောင်ရမည်။ ငွေကြေး ဖုံးမှိန်မည်။
- ◆ ◆ အရက်ကောင်တာကို မြင်မက်ပါက အများ၏ ကြည်ညို လေးစားမှုရရှိမည်။
- ◆ ◆ အမဲသား စားရသည်ဟု မက်ပါက အကြီးအကျယ် မဟုတ်သော် လည်း၊ ချမ်းသာမည်။
- ◆ ◆ အလောင်းစင်ပေါ်တွင် မိမိလဲလျောင်းနေရသည်ကို မက်ပါက အောင်မြင်မှုများ ရရှိမည်။
- ◆ ◆ အမွေပေးသည်ဟု မြင်မက်လျှင် မမျှော်လင့်ထားသော အကြောင်းအရာများမှ ငွေဝင်မည်။
- ◆ ◆ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးကို မြင်မက်လျှင် အမျိုးသမီး အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။ မိသားစု အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်မည်။
- ◆ ◆ အနက်ရောင်ကိုမြင်မက်လျှင် ကံမကောင်း။ အမဲရောင်ငှက်ကို မြင်မက်လျှင် အလွန်ညံ့သည်။
- ◆ ◆ အလွဲလွဲ အချော်ချော်ဖြစ်သည်ဟု မြင်မက်ပါက မိမိအာမခံထားသောကိစ္စများ မထင်မှတ်ဘဲ အဆင်မပြေမည်။

သဲကန္တာရရဲ့ ထာဝရခရီးသွား ကုလားအုတ်များ

ကုလားအုတ်များဟာ ကြမ်းတမ်းလှတဲ့ သဲကန္တာရရဲ့ ထာဝရ ခရီးသွားများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြပါတယ်။ ကန္တာရထဲမှာ သွားလာဖို့ဆိုရင် အရမ်းသန်မာသွက်လက်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မြင်းများတောင် ခရီးရှည်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကုလားအုတ်များကတော့ သဲကန္တာရခရီးကြမ်းကို အလွယ်တကူ ခရီးနှင်နိုင်အောင် ဖြေတံ့ရှည်များရှိတဲ့အပြင် ရှည်လျားကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးကို အစာရေစာအနည်းငယ်စားသောက်ထားရုံနဲ့ တာရှည်စွာသွားလာနိုင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုသွားနိုင်သလဲဆိုတော့ ကုလားအုတ်မှာ အစာသိုလှောင်နိုင်တဲ့ လပို့များပါရှိတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ခရီးလမ်းမှာ အစာရေစာရှားပါးတဲ့အခါမှာ ကုလားအုတ်ဟာ သူ့လပို့ထဲက အဆီအဖြစ် သိုလှောင်ထားတဲ့ အာဟာရကို သုံးစွဲပါတယ်။

ဒါကြောင့် အလွန်ရှည်လျားပင်ပန်းလှတဲ့ ခရီးကြမ်းကို နှမ်းနယ်စွာသွားလာပြီးတဲ့အခါမှာ ကုလားအုတ်များကို သေချာစွာ လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် သူတို့လပို့ဟာ ပျောက်ကွယ်မတတ် ငယ်သွားတတ်ပါတယ်။ အစာကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းစွာ အနားရခဲ့ရင်တော့ အဲဒီလပို့ကြီးများဟာ ပြန်လည်ဖောင်းကြွတက်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကတော့ ကုလားအုတ်ရဲ့ တခြားတိရစ္ဆာန်များနဲ့တော့ ထူးခြားချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကုလားအုတ်များဟာ အရပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် ကန္တာရထဲမှာကောင်းစွာ သွားလာနိုင်အောင် သဘာဝက ခန့်တီးပေးထားတဲ့ စွမ်းရည်တွေများစွာရှိပါတယ်။

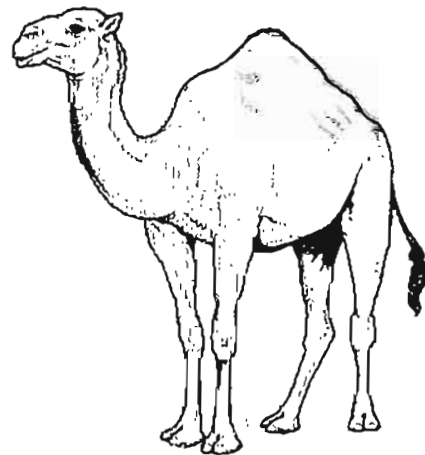
ကုလားအုတ် တစ်

ကောင်ရဲ့လည်ပင်းဟာ ကိုယ်ထည်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပါက အလွန်ရှည်လျားတဲ့အပြင် ကြည့်ရတာလည်း ရုပ်ဆိုးလှပါတယ်။ ခြေများမှာလည်း စွာမိတဲ့အပြင် နှစ်ခြမ်းကွဲနေတာဟာ ခြေဖျက်စီအထိ ရောက်နေပါတယ်။ ဦးခေါင်းဘာကျတော့ မြွေခေါင်းကဲ့သို့ သေးငယ်ပြီး အကြည့်ရဆိုးပါတယ်။

ကုလားအုတ်နာခေါင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား အကွဲလေးများရှိပါတယ်။ သူ့ခန္ဓာခေါင်းကို အလိုရှိသလို ပိတ်နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ သဲကန္တာရထဲမှာ သဲမှန်တိုင်းများကျတဲ့အခါ ကုလားအုတ်ဟာ သူ့နာခေါင်းကို လေဝင်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ပါတယ်။

ကုလားအုတ်ဟာ သူ့ဦးခေါင်းနားကိုကပ်လာတဲ့အခါ တစ်ခါတရံ အကြောင်းရှာမရဘဲ ဒေါသထွက်တတ်တာကိုတော့ သတိပြုရပါမယ်။ ဒေါသထွက်တဲ့အခါမှာ ကုလားအုတ်ဟာ နီးရာလူကို ကိုက်ခဲခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုလားအုတ်စီးတဲ့အခါ သဘောတရားနဲ့တူတဲ့အတွက် လှိုင်းပူတတ်သူများ ကုလားအုတ်မစီးသင့်ပါဘူး။

ကုလားအုတ်ဟာ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဟိုလွှဲ၊ သည်လွှဲသွားလာတတ်လို့ ကုလားအုတ်စီးတဲ့အခါ လှိုင်းစီးနေရသလိုမျိုး ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ အဲပေမယ့် ကန္တာရထဲမှာ အစာရေစာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကုလားအုတ်ဟာ ဒုက္ခပေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

လူစကားပြောသော အဖြူရောင်ကတ္တဝါငှက်

တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ လူစကားပြောတတ်တဲ့ ငှက်ဆိုရင် ကြက်တူခွေး၊ ကြက်တော၊ ကျေးကျွတ်၊ ကျေးကုလား၊ သာလိကာငှက်များပဲ ဖြစ်တယ်လို့ အများစုသိထားကြပါတယ်။ ဒီအထဲမှာမှ တော်ရုံ ဘယ်သူမှထိ ကြသေးတာက ကတ္တဝါငှက်များဟာလည်း လူစကားကို ပြောနိုင်ကြတယ်ဆိုတာကို ဖြစ်ပါတယ်။

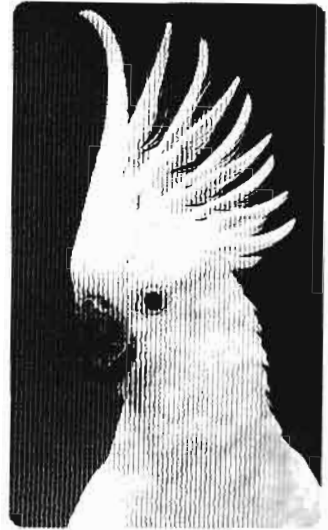
အဲဒီပေယံစကားပြောတဲ့အခါ ကြက်တူခွေး၊ ကြက်တော၊ သာလိကာတို့လောက် အမှတ်သညာမကောင်း။ စကားမကြွယ်နိုင်ဘဲ စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ထပ်စတုလဲလဲ ပြောတတ်ကြခြင်း၊ လိမ္မာရေးခြားမရှိခြင်း၊ အနည်းငယ်ရိုင်း၊စိုင်းခြင်းတို့ကြောင့် ကတ္တဝါငှက်များကို အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အဖြစ် မွေးမြူခြင်းနည်းပါးတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့ကတော့ ကြက်တူခွေးရဲ့အရောင်အသွေးကို မကြိုက်သူဆိုရင် အဖြူရောင်ကတ္တဝါငှက်များကို မွေးမြူကြပါတယ်။ ကတ္တဝါငှက်များရဲ့ အရောင်အသွေးဟာ အများအားဖြင့် အဖြူရောင်သာ များပါတယ်။ အဲဒီ

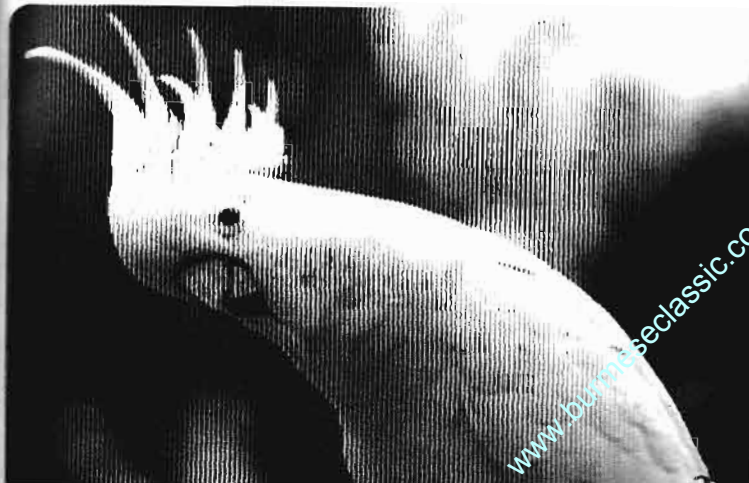
လေး အနီရောင်၊ ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်ရောင် ကတ္တဝါငှက်များကိုလည်း တစ်ခါတရံမှာ တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။

ကတ္တဝါငှက်မှာ ကြက်တူခွေးနဲ့မတူ ကွဲပြားတဲ့အချက် တစ်ခုကတော့ သူ့ဦးခေါင်းဟာ အတန်ငယ် ကြီးမားသလို၊ ဦးခေါင်းအပေါ်မှာ အမောက်ပါပါတယ်။ အဖြူရောင်ကတ္တဝါဆိုရင် အများအားဖြင့် အမောက်ဟာ အဝါရောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းရောင်ဆိုရင် အစိမ်းရောင် ရှိတတ်ပါတယ်။

အမောက်ကတော့ အများအား

ဖြင့် အဝါရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင် နှစ်မျိုးသာ ရှိပါတယ်။ ဒီအမောက်ဟာ ဦးခေါင်းထက်မှာ ငှက်မွေးတစ်ချောင်းတည်း သဏ္ဌာန်တည်ရှိပြီး ကတ္တဝါငှက်များ စိတ်လွှပ်ရုံတော့ အချိန်မှာ ဒီအမောက်ဟာ ယပ်တောင်သဖွယ် လှပစွာ ထောင်ကြွလာတာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကတ္တဝါငှက်မျိုးစိတ်များကို အများဆုံးတွေ့ရှိရတာကတော့ ဩစတြေးလျတိုက်နဲ့ အရှေ့အိန္ဒိယတို့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကတ္တဝါငှက်အစစ်ကို ကက်ကတ္တူဝါလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အနုပညာ

လူဂျိန်အောင်

- သုံးပန်းဂျလန်းမလေးကြောင့်တစ်ထွက်ဖြစ်လာတဲ့ဝန်
- ကျောင်းအိုကြီးထဲတွင်ဖိုးသုတော်ကြီးနှင့်ဝန်ဆောင်သောအခါ..
- ဝမ်းသာကန်နှင့်အိုထန်းထန်းတို့ရဲ့ချစ်ဖတ်လမ်း
- ခြင်္သေ့ကွက်များစွာကြောက်စရာသေနာစရာဖတ်လမ်းအစုံနှင့်အလကားဝန်

"ကျား.."

"ယား.."

"ခွပ်.."

ကန်ကြ၏ ။ ကျောက်ကြ၏ ။

ထိုကြ၏ ။ တံတောင်ဖြင့် တွတ်၏ ။

ဘတစ်ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန်။

ကျောင်းအိုကြီးအတွင်း

သဲသဲပဲ လက်ဝှေ့ကြီး၊ အပြိုင်ကြီး

တပ်မှူး၊ သမိန်လက်မောင်း၏ မျက်နှာခွက်သည် တာနောသကဲ့သို့ ဘီလူးမင်း ကုလားအော်သီးကိုက်မိသည့်အလား။ ဒေါသတို့ဖြင့် သွေးသွက် ခါလျက်ရှိနေ၏တကား။

"ဝန"

"ရိုတ်" (ရို..ဟု ဆိုလိုပါသည်)

"ဝန"

သွေးသောက်ကလေးဝနသည် သတိကိုမတ်နေအောင် ဆွဲတာ

"ရိုတ်..အဘ"

(မှတ်စနစ်၊ ။ ဟိုးပဝေသကီမှစကာ တပ်မှူးကို "အဘ"

ဟု လေးစားသမှုဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ အသက်ကြီးတိုင်း၊ ဆံပင်ဖြူတိုင်း "အဘ" မဖြစ်ပါ။ ခေတ်သုဇယလေးများ ဗဟုသုတအလိုမှာ ခေါ်လိုက်ရပါကြောင်း)

"ဝန"

"ရိုတ်..အဘ"

"မင်းမှာ အပြစ်ရှိလား"

"မရို.."

"ဘာကွ.."

"ရိုတ်.."

"ငါလုပ်လိုက်ရ..ခွီး"

လုပ်ပြီးလိုက်ပါပြီ၊ တပ်မှူးသမိန်လက်မောင်းက စိတ်မြန် လက်

တီးဟာ..

"အ.."

နားချောင်ခြတ်အုပ်ထည့်လိုက်တာလေ၊ ဝန ခါထွက်သွားပါတယ်။

"ယောကျာ်းပဲကွာ.. မကြောင်နဲ့လို့ မပြောပါဘူး၊ ကြည့်ကျက်

ကြောင်ပေါ့..ခွီး ကွာ"

တပ်မှူး သမိန်လက်မောင်း အသည်းပေါက်နေပြီ၊ ဝနက ထန်းရည်

သစ်၊ ရုပ်ကီထုမိရင် ပလပ်ကျွတ်တတ်ပါတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ဖမ်းမိတဲ့

သုံပန်းမလေးကို စောင့်ကြပ်ဖို့ ကင်းကျပါတယ်။ သုံပန်းမလေးက တကယ့်

အလန်းလေး၊ အလန်းလေး၊ ဖြူဝင်း၊ ဥမ္မတ်ကလေး၊ မနဲ့ပတ်သက်လာရင်

"ခ" ရိုတ် ဝနနဲ့ စတွေ့တာ၊ တော်ကီတွေနဲ့ အီစကလီကြတာပေါ့၊ ညော်ကြ

တာပေါ့၊ သုံပန်းမလေးက သွေးသောက်လေးဝနကို ကွမ်းကျွေးပါတယ်။

လင်းတော့ အချုပ်ခန်းတံခါးက ဟောင်းလောင်းကြီး။

သုံပန်းကျလန်းမလေးက ကွမ်းကျွေးပြီး "တာ့တာ" လုပ်ပြသွား

တာ၊ ဝန တိုင်ပတ်လေပြီ၊ ဖွန်ကြောင်လို့ အစွန်ဆောင်ရတော့မည်။

"ဝန"

"ရိုတ်..အဘ"

"မင်းဟာ တိုက်ပွဲမှန်သမျှမှာ မကြောက်မရွံ့၊ နောက်မတွန့်ဘဲ

ဆတ်ဆတ်ကြံ့ခံသူ တစ်ယောက်ပါ"

တပ်မှူးသမိန်လက်မောင်းသည် တော်ကီကို တစ်ဘရိတ်ထဲ

ထဲဖြတ်၊ ဟတ်ကျော့ကြီး လုပ်ထား၏၊ ပြီးနောက် စစ်နံရံအတွင်းရှိ စစ်သည်

ခိုခိုအရာရှိတို့ကို ဖုတ်ဖုတ်ကြည့်ကာ -

"မင်းဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ အဲတော့က.. တာဝန်ဟာ

တာဝန်ပဲဟာ၊ မင်းကို မရက်စက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေသိပေါ့.. အိမ် တစ်ထဲ

မှာ မင်းဆက်ရှိနေရင် ကျန်တဲ့မိမိတို့တွေ စည်းပူးကာကမ်းပျက်ဖြစ်ကုန်မှာ...
တပ်မှူးသမိန်လက်မောင်းသည် စကားလုံးတို့ကို ဘရိတ်တိုင်း
ပြန်လေ၏။ ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးတံတိုလေးကို စွဲ
ကယ်၊ စွတ်ကယ်စွာကာ -

“ဝန”

“ရိုတ်...အဘ”

“စဉ်းစားပေါ့၊ ဝယ်တော့တဲ့ အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး”
အထာထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။

●

ပုထုဇဉ်တို့ဘာဝ၊ ဟတ်ထိရာကို စွတ်စက်စွဲလမ်းတတ်ကြ၏
တယ်၊ စွဲလမ်းမှုဟာ ဆေးလိပ်တိုလေးတစ်တိုတောင် အလွတ်မပေးတတ်
ကြပါ။ ကျန်တဲ့ဟာတွေဆို ခေါက်ထားလိုက်တော့။

တကျာစွဲလမ်းမှုတို့ကြောင့် ဘဝ၊ ဘဝတွေဟာ ပေချည်ခုံဖြင့်
ပါတယ်၊ ဘဝသံသရာ ရထားကြီးကို မပြီးနိုင်အောင် စီးနေရဆဲ၊ စွဲလမ်းမှု
အသည်းကျွမ်းတာ စာမဖွဲ့လောက်ပါ။ စွဲလမ်းလွန်းရင်တော့...။

●

“အဟင့်...။ အမောင်ရယ်...ဟင့်”

အိုထန်းထန်း၊ ပုလဲစလေပြီး အိုထန်းထန်း၊ ပုလဲစတာ လွန်း
ကိုယ်ဝန်နေစေ၊ လစေ့ကြီးနဲ့လေ၊ မကြာခင်မှာပေါ့၊ လူလောကကြီးထဲ
ကလေးလေးတစ်ယောက် အရောက်ပို့ပေးရတော့မှာ...။

ငမိုးသောက် ရင်ထဲမကောင်း။ မယားရောစမောလေးတစ်
ကြူပါအောင် ပုလဲစနေတာကို။

“အထန်းရယ်...”

“အဟင့်...”

“ငိုနဲ့နော်၊ တိတ်...တိတ်”

ငမိုးသောက်က ဘုရင့်တပ်မတော်မှ စစ်သည်ရဲမတ်တစ်ယောက်

ဘတ်တော်ကြီးက ရွာအပြင်မှာ လယ်ဒီဖြစ်နေပြီ၊ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့၊ ချီတက်
အော့မှာ။

“အမောင်ရှိတော့ အားရှိတာပေါ့လို့... အဟင့်”

“စစ်ဆင်ရေးပြီးတာနဲ့ အထန်းဆီ တန်းတန်းကြီး၊ ပြန်လာခဲ့ပါ
အယ်ကွယ်၊ ငိုနဲ့...တိတ်...တိတ်”

“ဟုတ်သားပဲကွယ်၊ စစ်ထွက်မယ့်လူကို စိတ်ကွက်အောင် မလုပ်
နဲ့ပေါ့၊ ကြီးတော်တို့လည်း ရှိသားပဲ”

အိမ်နီးချင်း ဒေါ်ရွှေစာက အားပေးစကားဆိုလေ၏။ အဲဒါမှာပဲ -

“တော်...တော်...တော်”

စစ်ရောသံက စီကနဲ၊ စီကနဲ။

“သွားမယ်နော်...အထန်း”

ငမိုးသောက်သည် မယားရောစမောလေး၏ပါးပြင်ကို ရှုလူးကနဲ

အသွားပေး၏။

“ပြန်ပြန်ပြန်လာနော်... အဟင့်”

“တော်...တော်...တော်”

အောင် တပ်တော်ကြီး၊ ချီလေပြီတကား။

●

ဝနကား၊ စေသုမဟုတ်၊ အရပ်ကား (၆)ပေကျော်၏။ နေလောင်
သော နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်အရှည်ကြီးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရပ်
သွယ်၏။ လက်သီးပြင်းအား၊ အလွန်ကောင်း၏။ ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်ကို
အိမ်ခွက်တိုက်စေနိုင်၏။ ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို ထူးချွန်၏။

ခုတော့ တပ်ထွက်ကြီး၊ စစ်ပြန်ကြီး၊ ဝနပေါ့။

“ဟို...”

“ဟို...”

ဗိုက်ထဲမှာ ဆန္ဒပြနေပြီ။

“သောတပဲ...”

ဝန ဗိုက်ဆာနေပါပြီ။ ဘော်ဒါ၊ ဘော်ကျွတ်တွေစုဝေးနေလိုက်

တဲ့ အာဒကောကလည်း ပြာဒကောဖြစ်ကုန်ပြီ။ တစ်ပြားမှကို မကျန်တော့တော့။ ပလုံပြီ။

ချပ်ညနေရီ၏မြင်ကွင်းသည် အော်တိုပြောင်းသွား၏။

“ဝေါ..ဝရော..ဝေါ..”

မိုးက သံချောင်းမခေါက်ဘဲ ရွာလိုက်တာ..။

“ဝိုး..ဝိုး..ဝိုး”

လေကို အပါခေါ်လာ၏။

ကံဆိုးထီးသွားရာ မိုးကြိုးရွာဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာ။

“ဟီး..ဟီး..ဟီး”

“ဟား..ဟား..ဟား”

နာနာဘာဝ၊ ဘာညာကိုကွေ့တွေဝင်ပူးသည့်အလား၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် ယိမ်းထိုးအော်ဟစ်နေကြလေ၏။

“ကျိပ်ပဲ..”

တောကြီးမျက်မည်း။ မိုးထဲလေထဲမှာ ဝနတိုင်ပတ်နေပါပြီ။ လမ်းပျောက်မတတ်။ ဝန်းကျင်သည် မှောင်ဝိန်းလို့...။ အဲမှာပဲ -

“အူပဲ..ပဲ..ပဲ”

“ဝုတ်..ဝုတ်..ဝုတ်”

ကလေးငါးသံ၊ ဓမ္မစဟောင်းသံတို့သည် မိုးကြားလေကြားမှ တားတား ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟယ်!..”

ဝနရဲ့ရင်သည် အပျော်တို့ဖြင့် နန်းလူးခါသွားလေပြီ။

“ရွာ!..”

ဟုတ်တယ်၊ ကလေးနဲ့ဓမ္မရဲ့ရင် ရွာရုံတယ်။ ရွာရုံရင် နေထိုင်တဲ့တူရေ မဝါးတော့ဘူးပေါ့။ အစာကောက်ဖို့ အိုကေပြီပေါ့။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပြီ”

ဝနသည် မျက်နှာမှ မိုးရေစက်တို့ကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ -

“ဟိုင်းယား..”

“စေ့သားကြီး”

မြင်းညှိကြီးကို ဒုန်းစိုင်းလေတော့၏တကား။

၁

ကွင်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြာသတ်သောအခါ -

“ဟာ!..။ မီးရောင်”

ဟုတ်ပ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း။

မှောင်ဝိန်းဝိန်းမှာ မီးရောင်ကို တွေ့

သည်။ လက်လက်..လက်လက်နဲ့။

“ရွာဖြစ်ပါစေကွာ..”

ဝနမြင်းကို ဇက်သတ်ကာ၊

အောက် ဆွဲတွေးသည်။ အဲမှာပေါ့ -

“နောင်..ဝေ..ဝေ”

ကြေးစည်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းဟ..”

ဝနလွှတ်ပြီ။ ဝမ်းသာသွားပြန်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်း

သွန်းဟင်းကျွန် ရှိနိုင်တာကိုး။ မြင်းညှိကြီးကို အသာနှင်လာခဲ့၏။

“ဟာ!..”

ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးရွှေရောက်တော့ -

“နောင်..ဝေ..ဝေ”

ကြေးစည်ထုနေသော ဝဝစိုင်စိုင် စိုးသူတော်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့

မြင်လေ၏။ ဝနသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ၊ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့

အောက်လာခဲ့လေ၏။ မြင်းညှိကြီးကို ရေပျက်ကြီးအနီးတွင်ထားကာ

အောက်သို့ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

မိုးက သံဆဲး လေက ကဲဆဲး။

ဝနကိုမြင်သည်နှင့် စိုးသူတော်ကြီးသည် ကြေးစည်တုမြင်းကို

အလကတော့၏။ ဇန်နဝါရီလကလေးကို တိုင်မြှောက်ကာ လျှောက်တံစက်

မြတ်အထိ ဆင်းလာပြီး -

“စစ်..စစ်..စစ်”

မနုလေးသံလေးဖြင့် ရယ်ကာ -

“လမ်းပျောက်လာတာလို့ ပြောမလို့လား”

“မှန်တာပေါ့၊ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်..”

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် စစ်စစ်ရယ်ပြန်လေ၏။

“တစ်ညတည်းရှိခွင့်ပြုပါလို့ ထပ်ပြောမှာလေ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်..”

“ပြီးရင် ဗိုက်အရမ်းဆာတာပဲဗျာ၊ ဘာစားစရာရှိလဲလို့ မေးဦးတာ”

မိုးလား”

“ပိုမှန်တာပေါ့ဗျာ”

ဖိုးသူတော်ကြီးက -

“စစ်..စစ်..စစ်”

မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ်ရင်း -

“ဆရာတော်နဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေက ဟိုဘက်ရွာကဝင်းသို့

မရှိကြဘူး။ ဒီမိုးဒီလေနဲ့ဆို ခရီးဆက်လို့ မရတော့ဘူး။ အရှေ့မှာ ရောင်း
နေတယ်။ တံတားလည်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းလောက်ပြီး အဖော်မရှိလို့ ဖျင်း
တာနဲ့ အတော်ပဲ ဟ၊ လာ..လာ.. လာ.. လာ”

ဝနသည် လေကူးအတွင်း အဝတ်အစားလဲ၏။

“အထဲဝင်ခဲ့လေကွာ..”

ဖိုးသူတော်ကြီးက မနုလေးအသံလေးဖြင့် လှမ်းခေါ်ပြန်လေ၏။

“မစားတဲ့အသား ရှိလားကွ”

“သစ်သား..”

“မစားတဲ့ အရွက်”

“စာရွက်”

“အသီး”

“လက်သီး”

ဝန၏ ဗဟုဝန်ရှိသော စကားတိုသဘောကုန်ကာ “စစ် စစ်” ရယ်ရင်း-

“လာကွ၊ ရွာက ကာလသားတွေလာမယ်ဆိုလို့ ရျက်ထားတာ

အ.. ဖိုးကြီးလို့ မလာနိုင်တော့ဘူးဟ၊ ဝါလူတော့ ဗိုက်ခွေးနမ်းပြီး စစ်..စစ်”

အဝေ့တထောင်ထောင်၊ ထနေသော ထမင်းပိုင်းကြီးကို အဆင်
သင့်တွေ့ရလေ၏။ ဟင်းတွေက စုံမှစုံ၊

“ဆွေကွာ..”

ဝန အမှန်းဆွဲလေတော့၏။ ခေါင်းမဖော်တော့၊ ပီးခွက်ကြီးအနီး
သွင် ပုံပုံကြီးထိုင်ကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အဝတ်ချုပ်နေလေတော့၏။
အနည်းငယ် ဖိုးသူတော်ကြီးအား အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိ၏။ ရှောက်သီးခြမ်းပုံစံ
ညီထုပ်ပျော့ကလေးကို ဆောင်းထား၏။ ဝန၏စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းလို့နေ
ရ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အပ်ပေါက် ထိုးရင်း -

“စားပြီးလို့ သယ်လောက်ကြာရင် အစာကြွလဲကွ”

ဝနက အစာနပ်သံကြီးဖြင့် -

“ကွမ်းနပ်ယာ ညက်လောက်ပေါ့”

ဝန ဂရုစိုက် ဝေလချဉ်တက်သည်။ အစာကောက်လို့ ဝပြီဆိုတဲ့
အထား၊

“ဝပြီလား.. ဝါလူရဲ့.. စစ်..စစ်”

ဝနက ဗိုက်ကိုပုတ်ပြကာ -

“ဗိုက်ကိုကားသွားတာပဲဗျို့”

ဝနသည် ကျောင်းနောက်ဖေး ဧရာဝတီမြစ်တွင် ထွက်ကာ တံစက်
မြစ်မှ ကျလာသော မိုးရေတို့ဖြင့် အိုးခွက်ပန်းကန်တို့ကို ဆေးကြော
လေ၏။

“ဟောဒီမှာ လက်ဖက်.. ထန်းလျက်.. ဒါက မီးကြမ်း၊ အချိုတဲ
သိုက်ပါဦးကွ.. စစ်..စစ်”

“တော်ပါပြီ.. ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်”

ဟုဆိုကာ ဝါးလုံးကို ခေါင်းရုကာ ဆေးတံတို့ကိုဖွာရင်း ဝက်မိန်း
မိန်းနေလေတော့၏ တကား။ အပြင်လောကမှာ မိုးမင်းက ထင်တိုင်းကြံ
နေဆဲ။

ဝန၏ဖေ (မျက်လုံး) များက မဖွင့်တော့၊ ကျိုး (အိပ်) ချင်လာပြီး

“စစ်...စစ်...စစ်...စစ်”
ကွင်းစားတာ သုံးယာရီသွားပြီ ငါလူရဲ့-
“နနက ဇစ်ကို မဖွင့်၊ “စား-
နားမလည်” အထာဖြင့် -
“လေးယာ ပြည့်ဝအောင် ဆင်-
ဝါးဗျာ...ဟွင့်”
“ထပါဦး...ငါလူရဲ့...”
“နနစိတ်ကောက်သည့်ထာ-
ဖြင့် ထရပ်သည်၊
“ဟင်!...”
“စီးတောင်းကို မြှောင်အောင်-
ကျိုက်ထား၊ သောဇိုး၊ သူတော်ကြီး”

လက်ဝှေ့ချေပြနေတာကိုး။

“ဘာကြီးလဲဟ”

“နန စိတ်ဝိန်းသွားသည်။

“စစ်...စစ်...စစ်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့...”

“လက်ဝှေ့ထိုးကြရအောင်”

“ဂျာ...”

“နန အုံ့ကိုသြသွားတာ၊

“နောက်နေတာလား...”

“လာခွဲစမ်းပါ... ရာတိတ်ရဲ့...စစ်...စစ်”

“နနက ဇိုးသူတော်ကြီးကို စာမဖွဲ့သည့်အထာဖြင့်ကြည့်တာ-

“အသက်ကြီးမှ အသားနာချင်တယ်ပေါ့”

“စစ်...စစ်...စစ်”

“ကျုပ်လက်သီးက ဝါးထိုးဝါးကွဲ၊ နွားထိုး၊ နွားလဲဗျာ အောင်ထီး”

“မြောင်း...”

ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာ မရှိဘဲ၊ ဇိုးသူတော်ဝဝကြီးရဲ့အားထက်

ညာခြေကန်ချက်သည် ဝနရဲ့ ဖျက်နှာခွက်နားမှ ကပ်ထွက်သွား၏ ၊
အရှောင်မြန်လို့၊

“စစ်...စစ်...စစ်”

“အသက်ကြီးလို့အထာထားတာ... အသားနာချင်ပေါ့ ဟိုင်းယား”

“နနန ဇိုးသူတော်ကြီး၊ ဆွဲကြလေပြီ၊

“ကျား...”

“ယား...”

“ခွပ်...”

“မြောင်း!”

ကန်ကြ၏ ၊ ကျောက်ကြ၏ ၊ ထိုးကြ၏ ၊ တံတောင်ဖြင့် တွတ်၏ ၊
ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်၏ ၊ ဘာတပ်ပြန်၊ ကျားတပ်ပြန်ပါပဲ၊ ညမဲမဲ၊ ဇိုးသံသံကြီး၊
အောက်၊ ကျောင်းအိုကြီးအတွင်း၊ သံသံမဲမဲ လက်ဝှေ့ပွဲကြီး၊ အပြိုင်ကြလို့၊
ဇိုးသူတော်ကြီး၏ လက်သီးချက်များ ဝနကိုထိသည့်အခါ-

“မြောင်း!” ကနဲ၊

“ခွပ်!” ကနဲ၊ အသံထွက်လေ၏ ၊

“နန၏လက်သီးချက်များ၊ ဇိုးသူတော်ကြီးကိုထိသည့်အခါ အံကနဲ၊
အံကနဲ အသံထွက်၏ ၊ ဇွဲအိတ်ကြီးကို ထိုးရသလိုမျိုး ဖြစ်နေလေ၏ ၊

“နနန ဇိုးသူတော်ကြီးသည် ပူးရင်းသတ်ရင်း၊ ချုပ်မိကြလေ၏ ၊
ချုပ်သည် ဇိုးသူတော်ကြီး၏ခေါင်းကို ယောင်၍ဆွဲမိလေ၏ ၊ ရှောက်သီးခြမ်း၊
နှစ် ဦးထုပ်ကလေးသည် ဝနလက်ထဲသို့ ပါလာလေ၏ ၊

“ဟာ! ...ငါဟာ...ငါဟာ”

“ဇိုးသူတော်ကြီး၊ ဖျက်လုံးပြူးသွားလေ၏ ၊ ထို့အပြင် -

“ခွပ်!...”

“အားယို...”

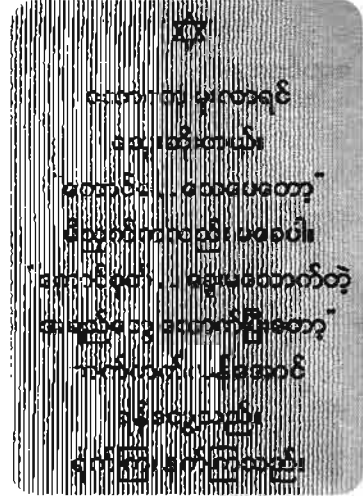
“မြောင်း!...”

“အား...ရေ”

ပျော့ဇတ်စွေခေါက်ကာ ဝနကျွေးသမျှ လက်သီးချက်များကို
ဆံရေစက်ရေ စားချေတော့၏တာကား။

“ငါ..ငါနဲ့ပါပြီကွာ၊ အဟွတ်..”
 ဝနက -
 “ဖိုးသူတော်ကြီးကို ကြည့်ရတာ မမျိုးသားဘူး”
 ဝနရဲ့လက်သီးချက်ကြောင့် ဖူးရောင်ကားနေသော နှုတ်ခမ်း
 ထော်ထော်ကြီးကို လျှာဖြင့်သပ်တာ၊ ဖိုးသူတော်ကြီးက -
 “ငါက..တ..တစ္ဆေပါကွာ..အဟင့်”
 “ဦး..ဟား..ဟား”
 ဝနက အူတက်အောင် ရယ်၏။
 “အဲလို ရယ်လိုက်မယ်ဗျာ..”
 ဖိုးသူတော်ကြီးက မျက်နှာသေ၊ ကလေးမသာအသံလေးဖြင့် -
 “ဟုတ်ပါတယ်ဆို..၊ ဟင့်”
 “ဒီရုပ် ဒီရေက တစ္ဆေ ဟုတ်လား၊ တန်ရာတန်ရာပြော..၊ ဟင်း”
 “အဟုတ်ပါဆိုနေ၊ မင်းကလည်းကွာ..ဟင့်”
 ဖိုးသူတော်ကြီး တကယ်ငိုချင်လား၏။
 “ယုံအောင် ပြောကြည့်လိုက်ပါလား”
 “လှဘဝကပေါ့၊ ဒီကျောင်းဝင်းထဲက သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ
 ရွှေငါးဆယ်သား၊ မြှုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲတာကိုခွဲပြီး တစ္ဆေဖြစ်တာ..၊
 “တကယ်ကြီးလား..”
 ဖိုးသူတော်ကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှီ သရက်ပင်ကြီးကို လတ်ညှိုး
 ထိုးပြတာ -
 “မယုံရင် သွားတူးကြည့်ပါလား”
 “ဟုတ်လိုလား..၊ မလိမ်နဲ့နော်”
 “ရွှေငါးဆယ်သားကို မင်းယူလိုက်၊ ငါ့..ငါ့ကို ဦးထုပ်တလေးဖြင့်
 ပေးမနော်”
 ဖိုးသူတော် တစ္ဆေကြီးက တောင်းပန်လေ၏။
 “ဒီ..ဦးထုပ်”
 “ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”
 ဝနက ပျော့အိအိ ရောက်သီးခြမ်းဦးထုပ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်

အောင် ဆုပ်ကာ -
 “ဘာစွမ်းလဲ ဗျ..”
 “တစ္ဆေဦးထုပ်လို့ ခေါ်တယ်၊
 အဲဒီဦးထုပ်မရှိရင် ကိုယ်ချောက်လို့
 ခရေတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး..”
 ဖိုးသူတော် တစ္ဆေကြီးသည်
 တစ္ဆေဦးထုပ်ကလေး၏အစွမ်းကို
 ခရေစေတုင်းကျ ပြောပြလေတော့၏။
 အကြောတင်းသော ဝနသည် -
 “မိုက်ဟ..”
 ဟုဆိုကာ ကျောင်းပေါ်မှ
 ခုန်းကနဲ ခုန်ချလိုက်၏။
 “ဟား..”
 ဖိုးသူတော်တစ္ဆေကြီး ပြုံးသွားသည်၊ မျက်လုံး။
 “ဟေ့ကောင်..မညစ်ပတ်နဲ့”
 “ရွှေတွေ ယူလေကွာ..၊ ငါ့ဦးထုပ်သာ ပြန်ပေး”
 ဝနက ဟီ ဟီ ရယ်ကာ -
 “ရွှေ..ဘာလုပ်ရမှာလဲ..၊ ဟား..ဟား”
 မိုးက သံဆဲ၊ လေက သံဆဲ၊ ဝနက -
 “ဒီ..”
 လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်၏။
 “ဟီ..ဟီ..ဟီ”
 ပြေးလာသော မြင်းညှိုးကြီးပေါ်သို့ လွှာကနဲခုန်တက်ကာ -
 “ဟိုင်းယား..”
 ခုန်းမိုင်းလေတော့၏၊ ဖိုးသူတော်တစ္ဆေကြီး ပြေးလိုက်လာကာ -
 “ဟေ့ကောင်..မညစ်ပတ်”
 “ငါဟား..ငါဟား”
 “ငါ့ဦးထုပ်ပြန်ပေး”

ဝန်သည် လှည့်မကြည့်။ ဒေါဟန်ထန်ကာ ရေစီးသန်လှသော
ချောင်းအား -

“ဖေသားကြီး..”

“ဟိုင်းယား..”

လွှားကန် ရန်ကျော် လိုက်

လေတော့၏တကား။

တောင်ပြာတန်းတစ်ဝိုက်တွင် မှောင်
ကာသန်းနေ၏။

“အ.. အ.. အ”

လက်ပံပင်ကြီးအထက်တွင်
ကျီးတစ်အုပ် ပြိုနေလေ၏။ လေထ

ညောသဖြင့် ရော်ရွက်တို့သည် မျော့မျော့ကလေး ကြွနေဆဲ။

စိန်ပန်းပွင့်ကလေးများ ဖျော့ဖျော့ကြွနေသဖြင့် ခြံဝင်းအတွင်း
ပြေပြင်သည် အနီရောင် စေးခြယ်ထားသလို၊ ရဲရဲနီသွေးနေချေ၏။

အိုထန်းထန်းသည် မွေးကင်းစသားငယ်ကို ထွေးမွေ့ကာ စိန်ထန်း
စီသော လမ်းတလေးကို နင်းလျှောက်လာခဲ့၏။

“အ.. အ.. အ”

ခြံထောင့် လက်ပံပင်ကြီးအထက်တွင် ကြွက်ကြွက်ည အာရောင်
နေသော ကျီးတစ်အုပ်ကို အလိုမကျသော မျက်ဝန်းလေးဖြင့်မော့ကြည့်ကာ-

“ဟဲ့.. အကောင်တွေ”

“အ.. အား.. အ”

“ငါ့သားလေး လန့်မယ်.. သွားကြစမ်း”

အိုထန်းထန်းရဲ့စကားကို ပေါက်တဲ့အလား၊ ကျီးတစ်အုပ်သည်
အဝေးသို့ ဝေးကွာကန် သုတ်လေပြီ။

“အုဝဲ.. အုဝဲ”

သားလေး ငိုလေပြီ။

“သားသားက ချိုချိုသာလိုလား”

သားလေးကို ချိုချိုတိုက်၏။ အဝေးပြေပြေမှာ မှောင်ကာ သန်းနေ
သော တောင်ပြာတန်းကိုငေးရံရင်။ အိုထန်းထန်း ငိုချင်လာ၏။

“သတိရလိုက်တာ.. အမောင်ရယ်”

စစ်ချီထွက်သွားသော ချစ်လင်ငမိုးသောက်ကို လွမ်းနေတာပါ။
ခြောက်ဝန်း၊ မြစ်ဖျားမှစိမ့်ထွက်လာသော မျက်ရည်ပုလဲလုံးကလေးများ၊

သည် -

“ပလောက်..”

သားလေး၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျလေပြီ။

“အဲ့...”

သားကလေး လန့်ကာ ငိုလေပြီ။

“အယ်.. သားသား လန့်သွားပြီ၊ ငိုနေနော်.. မေမေ ငိုတော့ဘူး..

အဲ့”

အဲ့မှာပဲ -

“အု.. အု.. အု”

ကျက်သရေကင်းမဲ့သော ရွေးအူသံတို့သည် ရွာလမ်းတစ်လျှောက်
ဆိုင်ရိုက်နေလေတော့၏။

“ဟိတ် !..”

“ဟင် ! ..ဟယ်”

အိုထန်းထန်းရဲ့မျက်နှာကလေး လက်ကန့်ဖြစ်သွား၏။

“အ.. အမောင်”

ငမိုးသောက်က -

“ဒါ.. တို့ သားလေးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. အမောင်ရဲ့”

ငမိုးသောက်က သားလေးကိုပွေ့ချိုကာ အာသွားပေး၏။ အိုထန်း
ထန်းက လင်တော်မောင်ကို မယုံနိုင်စွာငေးကာ -

“အမောင်”

“အထန်း”

“အမောင်က စစ်ထွက်သွားတာပေါ့”

ငမိုးသောက်က ဇနီးချောလေးရဲ့ အိမ်

ဖောင်းဖောင်းကလေးကို ဖြစ်ညှစ်ရင်း -

“အမောင်တို့တပ်ရဲ့ နေရာမှာ အခြေ

တပ်က တာဝန်ယူလိုက်တယ်၊ အမောင်တို့

နယ်မြေလုံခြုံရေးတာဝန်ပဲ ယူရမှာ..” တပ်

တပ်ပြပြီး ခွင့်နဲ့ပြန်လာတာ”

“ဂယ်..”

“ဂယ်ဖျို”

ပွဲကတော့ လှပြီ။

●

ရွာအပြင် ချောင်းအစပ်မှာ သာဝ၊ မိညွှက်တို့ တံငါလင်မယား

ပါတယ်။ သူတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တံငါတဲရတ်လေး

နေကြတာပါ။ သောဝက မူးလာရင် သွေးဆိုးတယ်။

“ကောင်မ.. သေပေတော့”

မိညွှက်ကလည်း မဝေပါ။

“ကောင်စုတ်..၊ ငွေမသောက်တဲ့ အရည်တွေ သောက်ပြီး

ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့သည်။ ရှိကြ၊ နတ်ကြ

မိသားစုပါ။ ရန်ဖြစ်တိုင်း။ ငါးနှစ်အရွယ် သမီးလေးမှာ နေရာမရှိ

အားကိုးရာမဲ့၊ မျက်ရည်နဲ့မျက်စွက်။

“အိ..ဝါ..အိ”

သောဝနှင့် မိညွှက်တို့၏ -

“ကောင်မ..”

“ဖြောင်း!..”

“ကောင်စုတ်..”

“ခွင်!..”

“အောင်မလေးတော့..”

ရန်ပွဲမှာ နေတိုင်းလိုလိုပါပဲ။

●

“အုဝ်..အုဝ်”

ပုခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော သားငယ်လေးသည် ရုတ်တ

တင် လန့်နိုးကာ -

“အုဝ်..အုဝ်”

အာခေါင်ကို ကုတ်ခြစ်ကာ ငိုလေပြီ။

“ဗိုက်နာလို့ ထင်တယ်”

“မနာပါဘူး.. အမောင်ရဲ့”

“မိမိတို့ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲကွ”

အိုထန်းထန်းက သားငယ်လေးကို ချောမြူရင်း စပ်လှမ်းလှမ်း

ရှာရင်း စပ်သို့ မေးဝေပြသည်။

“ကောင်မ..”

“ဖြောင်း!..”

“အိ..”

“ကောင်စုတ်”

“အား..”

သောဝနှင့် မိညွှက်တို့ တံငါလင်မယားမှာ ရန်ဖြစ်လို့ကောင်းဆံ့

တံငါကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့။ သမီးငယ်လေးမှာ ချောင်းအစပ်၊ မှောင်မည်းမည်း

သို့လို့ ငမိုးသောက် တင်းသွားသည်။

“ခါကြောင့် သားလေးအိပ်မရတာကိုး..ဟွန်း!”

ဝါးရင်းတုတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အမောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ငမိုးသောက် ဘာမှမပြော၊ ချောင်းစပ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တ

ချော့ချောက်လာခဲ့၏။

“ဟေ့လူတွေ..”

ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသော သောဝတို့ လင်မယားမှာ -

“ဟင် ! ..”

“ဟာ ! ..”

“အောင်မလေး ..”

ဝါးရင်းတုတ်ကို လန့်တာလား။ ငမိုးသောက်ကို ကျွတ်တာလား။
ပသိ၊ သောဝတို့လင်မယားမှာ -

“ကြောက်ပါပြီဗျ ..”

“အောင်မလေးတော့ ..”

နောက်ဖေးမှ ရန်ချထွက်ပြေးကြသည်။ ကမ်းစပ်တွင်ရှိသော
လှေပေါ်တက်တာ လှော်ခတ်ကြသည်။ ကြောက်လန့်တကြားနှင့်၊ ကြောက်
ပါစရာ ရောက်သလယ်ရောက်သည်နှင့် လှေမြုပ်လေပြီ။

သောဝတို့လင်မယား ပေါ်မလာတော့ပါ။

ကမ်းစပ်မှာတော့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ငိုလို့။

ဝနဟာ သူတော်ကောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လူသုတ်မာတစ်ယောက်
လည်း မဟုတ်ပါ။ လူသားပီသတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်
လူသားဆန်တဲ့ စရိုက်တွေ ကပ်ပါနေတာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။
လည်း ကြည့် -

ရှုပ်ကီကပ်ထားတဲ့ ဝန ပလပ်ကျွတ်နေပါပြီ။ ပြင်းညံ့ကြွယ်
လက်နဲ့ဆွဲပြီး ရွာထဲဝင်လာတာ၊ ပြေကြောင် ပြေကြောင်နဲ့ -

“တစ္ဆေတွေ ဖမ်းတယ်”

“သရဲတွေ အကောင်လိုက်ဖမ်းတယ်”

“ဖုတ်တွေ ဖမ်းတယ်”

“အရှင်လတ်လတ်ကို ဖမ်းတာ ဟေ့ ..”

ဝနရဲ့ အလုပ်သစ်ပါ။ ရွာကိုခြောင့်အောင် မပြန်နိုင်သေးဘူး။
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပတ်ပွေးနေတာ။

“တစ္ဆေတွေ အကောင်လိုက်ဖမ်းတယ်”

ကြားကြားသမျှ ရွာသားအပေါင်းမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကြီး
တွေဖြစ်လို့၊ သူတို့စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဝံ့တဲ့ နာနာဘာဝတွေကို ဖမ်း
မယ်၊ ဆီးမယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီနေ့ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီးတွေလိုက်ရတာကိုး။
ဗျတ်ဆင်ကြီးပေါ့။

ရွာသားတွေများ ကြောက်လွန်းလို့ တံခါးတွေ ပိတ်ထားကြ
သယ်၊ နာနာဘာဝ၊ ဘာညာကွံကွံကို ကြောက်တာလား။ သရဲဖမ်းမယ်
သတ်ကို ကြောက်တာလား။ မပြောတတ်။

“တစ္ဆေတွေ ဖမ်းတယ်နော်”

ကြာတော့ ဝန လျှာခေါက်လာတယ်။ သူ့ကို မတူမတန်သလို
ဆက်ဆံနေသော ရွာကလေးကို ဘုရားရှိုးကာ ရွာအပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။
ခြင်ညှိကြီးကို စားကျက်တွင် လွှတ်ကာ ညောင်ညှိပင်ကြီးအောက်တွင်
အိုင်ကာ နားလိုက်၏။ ဘူးခါးမှရေကို သောက်၏။

ဆေးတံတိုကို ဇွာရှိုက်နေစဉ် -

“ဦးဦး ..”

“ဟင် ! ..”

ဆင် ဖမ်းမယ်၊ ကျား ဖမ်းမယ်၊ အုန်းပင် နားကျပ်မယ်ဆိုသော
နာနာဘာဝမှဆိုကြီး လန့်လက်သွားပါတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်
လောက်ပါတယ်လေ။

ရှုံ့အလူးလူးနဲ့ ကလေးမလေးကို ဘတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရတာကိုး။
မူလံး၊ အကျိုး ဆန္ဒယ့်ဝိုင်းလေးနဲ့၊ ထဘီတိုတိုလေးမှာ ရှုံ့ရေခက်လေးတွေ
ဆကျဲလို့၊ အသက်က (၅)နှစ်လောက်ရှိရောမည်။ ညာဘက်လက်ထဲမှာ
နီဖြင့် သီထားတဲ့ ငါးတွဲလေး။ လန့်လက်သွားတဲ့ ဝန အရှက်ပြေရယ်ရင်း -

“သမီးလေးက ..”

ကလေးမလေးက သွားကလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးပြတယ်။

“ငါးပက်လာတာ .. ဦးဦးရဲ့”

“သမီးလေးက ဒီရွာကလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဦးဦးရဲ့ .. သမီးရဲ့နာမည်က အိုမားမား”

“အိုမားမား ဟုတ်လား။ နာမည်လေးက ရှစ်ရာလေး”

“ဦးဦး... ဂိုက်ဆာပြီလား”

နေရောင်က ထန်းတစ်ဖျားမှာ ပေကြောင်ပေကြောင်နဲ့ လင်းလင်းနေပြီလေ။ အစာကောက်ချိန်ပေါ့။

“ဆာတာပေါ့... သမီးရဲ့”

“လာ... သမီးနောက် လိုက်ရဲ့”

အိုမားမားခေါ်ရာနောက်သို့ ဝန်လိုက်ခဲ့သည်။ ပြင်းညှိကြီးတိုက်လို့ အိုမားမားရဲ့ တဲကလေးက ရွာအပြင်ချောင်းအစပ်နားမှာ ရှိပါတယ်။

“ခဏစောင့်နော်... ဦးဦး”

“အေးပါကွယ်”

ဝန်က တဲပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အိုမားမားလေး လုပ်သမျှကို ထိုင်ကြည့်နေ၏။

“သမီးလေရဲ့ ပိဘတွေ မပြင်ပါလား”

အိုမားမားလေးက ဘာမှမပြော။ သန့်စင်ပြီးသော ငါးကတေများကို ရွှံ့ဖြင့်မကာ မီးဖုတ်လေတော့၏။ ခဏကြာသော် ငါးကင်ရန်သည့် သင်းဖျံလာလေ၏။

“စားလို့ရပြီ... ဦးဦး”

အသင့်ချက်ထားသော မြေအိုးထဲမှ ထမင်း။ ငါးပိရည်စပ်စပ်။ မီးဖုတ်။ နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ဝလွှဲကြလေတော့၏။ ကောင်းကောင်း။ စားပြီးသည်နှင့် -

“စားကောင်းလား... ဦးဦး”

“ကောင်းမှ ကောင်း”

အိုမားမားလေးက မြေခရား ခရေနွေးကြမ်းအိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပေါ်။ ဝန်က ခရေနွေးကြမ်းသောက်၏။ အိုမားမားလေးက -

“ဦးဦး...”

“ဟေ့လကွာ”

“ဦးဦးကို အလုပ်အပ်လိုက်ပြီ”

“ဟေ့...”

လက်တောက်လောက်ရှိတဲ့ ချာတိတ်မလေးက အလုပ်အပ်

အာတဲ့။ ဝန် တကယ်ကို အံ့သြသွားတာ။

“ဘာ အလုပ်လဲကွဲ့”

“ဦးဦးပဲ ရွာထဲမှာ အော်အာလေ။ တစ္ဆေ... သရဲတွေ ခမ်းတယ်ဆို”

“အေးလေ...”

“သမီးကို ဝမ်းပေးပါ”

အိုမားမားလေးက အဘည်ကြီး ပြောနေတာ။ နတ်ရည်တွေကျလို့။ ဝန်က ချော်၊ နောက်ချင်သဖြင့် -

“အလကားတော့”

ခမ်းပေးဘူးကွဲ့၊ ဖမ်းခံ ပိုက်ဆံပေး...”

အိုမားမားလေးက -

“ဦးကို ထမင်းကျွေးပြီးပြီလေ”

“ဟေ့...”

နံနက်ခင်းမှာ နင်းတွေ နင်းကန်ဝေနေပါတယ်။ ရွာထိပ် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် အကြော်တဲလေးရှိ၏။ မီးခိုးအူနှင့် နင်းရွှေ၊ နင်းစက်တို့သည် ပတ်သက်စပ်ယှက်ကာ၊ ပရောပလီလုပ်နေကြ၏။

ဝန်နှင့် အိုမားမားလေးတို့သည် အကြော်စားနေကြ၏။

“ဝအောင်စားနော်... မီးလေး”

“ဟုတ်... ဦးဦး။ ဂိုက်ကားအောင် ဆွဲမှာ”

အိုမားမားလေးက ဘူးသီးကြော် ပုပ္ဖနွေးနွေးကို အချဉ်ရည်နှင့် တွဲကာ စား၏။ ပြီးနောက် ခရေနွေးပုပ္ဖကို “လေး... လေး” ပြည်အောင် ဖုတ်သောက်ကာ -

“ဦးဦး”

“ပြောကြည့်လိုက်... မီးလေး”

“အကြော်ကျွေးပြီး ကတိမချက်ရဘူးနော်”

ဝနက ကလေးအထာကြီးဖြင့် -

“သာကတိလဲ... မီးလေးရဲ့”

အရွေးကွက် ဖမ်းနှင်း၏ ၊ အိုမားမားလေးက နှုတ်ခမ်းလေးဆို

စုတာ -

“ဦးနော်... မညစ်ပတ်နဲ့၊ သမီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သတ်သွားဆို့

ဟာကြီးတွေကို ဖမ်းပေးမယ်ဆို... ဟင့်”

ဝနက ရယ်မောကာ -

“တောပါ မီးလေးရယ်... အဟုတ်ကို ဖမ်းပေးမှာ”

“တတိနော်”

“ဒီ... ဟု”

“အဆို ရှိတ်လိုက်...”

“ဝိုး... ရှိတ်ပြီ”

ဝနနှင့် အိုမားမားလေး လက်သီးချင်း ဖမ်းရှိတ်လိုက်ကြ၏ ၊

အကြော်သည် အစွားကြီးက ဆီပူအိုးထဲမှ အကြော်များကို ဆယ်ယူရင်း -

“တံငါ ခေနပ်သေတာ မဆန်းဘူးလားတော်”

ဝနက -

“ဆန်းတာပေါ့... အစွားရဲ့”

“အဲဒီကလေးမလေးရဲ့ ပိဘတွေက ခေနပ်သေတာ ငါ့လူရဲ့၊ တစ်

ရွာလုံး အံ့သြလိုက် မပြီးနိုင်ဘူးကွယ်”

ဝနက ခေနပ်ကြမ်းကို မှုတ်သောက်ကာ -

“ဒီအတောအတွင်း ရွာထဲမှာပေါ့၊ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေ၊ ဘာတွေ

ရှိသေးလဲ အစွား”

“ရှိပါ့တော်”

ဝနက အကြော်စုံတစ်ပွဲထပ်ယူရင်း -

“ပြောကြည့်ပါလား အစွားရယ်၊ အကြောင်းသိရတာပေါ့”

အစွားအိုက ထင်းချောင်းကို ထိုးထည့်ပြီး -

“ကလေးတွေ ညညဆို လန့်ငိုတယ်ကွယ်၊ ညဘက်ဆို တောလည်တဲ့ သာဂီဒက်ရာမပေါ်ဘဲ သေတယ်၊ ညရောက်တာနဲ့ အပုတ်နဲ့တွေဟောင်လို့၊ ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ မသိဘူး၊ အဲ... ရွာတောင်ပိုင်းက အေးမိရဲ့ရက်လည်က မကြာသေးဘူးကွဲ့၊ သူလည်း တောစပ်မှာ ထင်းခွေရင်း သေတာ၊ ဒက်ရာမပေါ်ဘူး”

ဝနက ခေနပ်ကြမ်းကို မှုတ်သောက်ကာ -

“ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ပရိတ်တွေ ဘာတွေ မရွတ်ကြဘူးလား”

“ရွာမှာ ဆရာတော်တစ်ပါးပဲ ရှိတယ်လေ၊ ဘုန်းဘုန်းက သူ့ဇာတိကို ဂရုပြန်ကြသွားတယ်၊ ဒီဝိုး ဒီလေနဲ့ဆို ပြန်ကြလာဖို့ မလွယ်သေးပါဘူးကွယ်”

ဝနက အကြော်ဖိုးကို ရှင်းသည်၊ အစွားအိုက -

“တစ်ခါမှ ဒီလို မဖြစ်စူးပါဘူးကွယ်၊ ရွာမှာနေရတာ ခပ်လန့်လန့်... ဟင်း”

“မကြောက်ပါနဲ့ အစွားရယ်၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ဝနနှင့် အိုမားမားသည် အကြော်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏ ၊ တောင်ခြေမှာ မြူတွေဆိုင်းဆဲ၊

နေညို့လေပြီ၊

ဝါးတောဘက်မှ ဝါးရွက်ကြွေသံများ ကြားရသည်၊ ရွာအတွက် နှင့် တောစပ်ကို ဆက်သွယ်ထားသော ကြိုးလှေကားဝန်းကျင်တွင် မြူတို့ ဆိုင်းလျက်ရှိ၏ ၊ အောက်ခြေမှ ခရီးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်၊ မလှမ်းမကမ်း ချောင်းအကွေ့တွင် အိုမားမား၏တံငါတဲလေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်၊

အိုမားမားလေးက -

“အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက အကောင်ကြီးတွေ ထွက်လာတာ... ပြီးတော့ မီးမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ခေနပ်သတ်ကြတာ ဦးဦးရဲ့”
ကြိုးလှေကား ဟိုဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်၊ မြူငယ်ပိတ်

ပေါင်းတို့၏ဝမ်းမြိုခြင်းကို ခံထားရသော အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်လို့လား... ဝီးဝီးလေးရယ်”

“မျက်လုံးကြီးတွေက သပိတ်လောက်ရှိတာ... ပါးစပ်ကြီးကလည်း နီရဲနေတာ ဦးဦးရဲ့... ဘာလဲ... ဦးဦးက မယုံလို့လား”

အိုမားမားလေးက စိတ်ကောက်ဟန်ပြု၏။

“ယုံပါတယ်... ဝီးဝီးလေးရယ်၊ ဒီမှာပဲ နေခဲ့”

“ဟုတ်”

“ဦးဦး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်”

ဝန ကြိုးတံတားဘက် လျှောက်လာခဲ့၏။

တော်တော် မှောင်နေပါပြီ။

အမှောင်ထုထဲတွင် ဂိုးစုန်းကြူးကလေးများ ပျံ့လွင့်၊ ဝါးရွက်တွေ သံ၊ စမ်းရေသံတို့မှအပ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လို့၊ ဝနသည် ကြိုးတံတားပေါ်သို့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ တံတားကို လွန်လာခဲ့ပြီး၊ မြဲနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့၏ ဝမ်းမြိုခြင်းကို ခံထားရသော အိမ်အိုကြီးသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်လို့။

ဝနပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အဝတ်အိတ်ထဲမှ တစ္ဆေဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းလိုက်တယ်။

“အဟေး”

မြင်ကွင်းက အော်တို့ကို ချိန်၊ သွားတာ။ ခရန်ခရန်ဝနေသော အိမ်တစ်လုံးကို သွားကနဲပေါ်တင်ကြီး တွေ့လိုက်ရတာကို။

“အုတ်... အုတ်... အုတ်”

“တိတ်ပါသားလေးရယ်၊ တိတ်... တိတ်”

စိန်ပန်းပွင့်တွေ ဖရော၊ ဖရောကြွနေသော ရံပြာလေးပေါ်မှာ။

အိုထန်းထန်းက သားငယ်လေးကို ဖို့ချိုတိုက်လို့။

“အ... အ... အ”

ကျီးတစ်အုပ်သည် ပျံ့ဝဲကာ အချောင်နေပြန်၏။

“အို... အမေ”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အရိပ်ကြောင့် အိုထန်းထန်း လန့်လက်သွားပါတယ်။ လူညံထွားကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာကို။

“စည် . . . စည်သည် ထင်တယ်”

“အဟေး”

ဝနက မထီတရီ ရယ်၏။ သူ့ရဲ့ တောက်ပသောမျက်လုံးကြီးများ ဖြင့် အိုထန်းထန်းကို စိုက်ကြည့်၏။

“ဟို... လေ... လေ...”

ဝနရဲ့အကြည့်ကို အိုထန်းထန်း မခံစားနိုင်ပါ။ ကျောရိုးထဲ စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မောင်ကြီးရေ...”

အိုထန်းထန်းအသံကြောင့် -

“လာပြီ... အထန်းရေ...”

ငမိုးသောက် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာ၏။

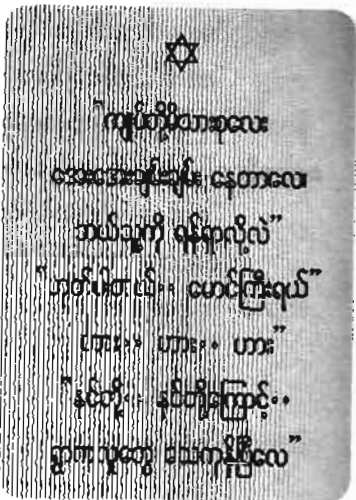
“ဟင်!...”

ဝနကို မြင်သွား၏။

“နောင်... နောင်ကြီးက...”

“ဝါး... ဟား... ဟား”

ဝနရဲ့ရယ်သံနက်ကြီးသည် ငမိုးသောက်တို့ လင်မယားအတွက် ကျောချမ်းစေ့ယံကြီး။

“အု...ဝဲ...ဟဲ...ဟဲ”
“တိတ်...တိတ်ပါသားလေးရယ်”
ကြောက်စိတ်ပွန်နေသော အိုထန်းထန်းက သားငယ်လေးတို့
ရှော့လို့၊ ငမိုးသောက် တင်းလေပြီ၊
“ဟေ့လူ...ဘာကိစ္စလဲ”
ဝနက ရုပ်တည်ကြီးဖြင့် -
“နေရာမှားနေတဲ့ မင်းတို့ကို လာပြောတာ”
“ဘာ!..”
“ဟင်!..”
“ကိုယ့်အသိနဲ့ ကိုယ်ထွက်သွားမလား၊ ငါနင်ထုတ်ရမလား”
“ဟေ့လူ...ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို စော်ကားနေတာပဲ
တောက်စိ”
“အချိန် သိပ်မရဘူးကွာ၊ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”
“ကွာ...ဒီလူ၊ စော်စော်ကားကား...”
ငမိုးသောက်က ပြေးထိုး၏။ ဝနက ငမိုးသောက်ကို ညာခြေဖြင့်
ဖြတ်ကန်ထည့်လိုက်၏။
“ဖြောင်း!..”
“အား!..”
ငမိုးသောက် လေထဲမြောက်တက်ကာ အုန်းပင်ကိုသွားထိ၏။
အုန်းသီးများနှင့်အတူ -
“အုန်း...”
“ဖုန်း...”
“ခွမ်း...”
ပြုတ်ကျလေတော့၏။ ဝနက ရုပ်ခံအတည်ကြီးဖြင့် -
“မင်းအဆင့်လောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့ဟ၊ အဲသလို “တောက်”
ထုတ်ပစ်လိုက်မှာနော်...၊ ပေါက်တယ်နော်”
အဲမှာပဲ -
“သေပေတော့...”

အိုထန်းထန်းသည် လေထဲပျံ့ချန်ကျော်ကာ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် -
“ဖြောင်း!..”
ဝနအား အပီရိုက်၏။ ဝနက လူရော ဝါးရင်းတုတ်ပါ ဖြတ်ကန်
ထည့်လိုက်ပြန်၏။
“ဖြောင်း!..”
“အီး...အမလေး”
အိုထန်းထန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ လေထဲလွင့်စင်ကာ သရက်
ဘိုင်းပေါ်သွားချိတ်၏။ ပြီးမှ သရက်ကိုင်းများနှင့်အတူ -
“ဂျွတ် ... ဂျွတ်”
ငမိုးသောက်အနီးသို့ ပြုတ်ကျလေတော့၏။ ဝနက လျှောက်
သွားကာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး -
“တယ်... အသားနာချင်တဲ့ဟာတွေ”
“ခင်ဗျား... အနိုင်ကျင့်တာပဲဗျ”
“ငါက အနိုင်ကျင့်တယ်... ဟုတ်စ”
“ကျုပ်တို့မိသားစုလေး အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာလေ၊ ဘယ်သူ့
တို့ရန်ရှာလို့လဲ”
“ဟုတ်ပါတယ်... မောင်ကြီးရယ်”
“ဟား...ဟား...ဟား”
ဝနရဲ့ရယ်သံကြောင့် သစ်ရွက်တွေ ပြုတ်ပြုတ်ကြွေကုန်လေပြီ၊
“နင်တို့... နင်တို့ကြောင့်... ရွာကလူတွေ သေကုန်ပြီလေ၊ တချို့
ဆိုရင် အကြောက်လွန်ပြီး ရွာကတောင် ပြောင်းပြေးကုန်ကြပြီ”
“အဲဒါ ကျုပ်တို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”
“ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မောင်ကြီးရယ်”
ငမိုးသောက်တို့လင်မယားမှာ အကြောက်အကန် ငြင်းကြလေ၏။
“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”
ဟု ဆိုကာ ဝနသည် ကျောတွင်သိုင်းထားသော ငှက်ကြီးတောင်
စားကို စားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
“အပီနီးတွေ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ဘဝရောက်လို့ ရောက်မှန်း

မသိကြဘူး”

ငမိုးသောက်နှင့် အိုထန်းထန်းတို့သည် ဝနရဲ့စကားတွေကို နားမလည်နိုင်ကြသေး။ ဘာလဲဆိုတဲ့အထာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ၊ ထစ်ယောက်ငေးလို့။

“အုတ်..အုတ်..အုတ်”

“သား..သားလေး”

အိုထန်းထန်းက သားငယ်ကိုပြေးပွေ့ရန် လှူလဲထ၏။

“နေပါဦးဟ”

ဝနကတားကာ တစ္ဆေဦးထုပ်ကလေးကို ရွတ်၏။ ပြီးတော့ ငမိုးကြီးတောင်စားကို တစ္ဆေဦးထုပ်လေးဖြင့် ပွတ်သပ်၏။ ငှက်ကြီးတောင်စားမှ ရောင်စုံအရိုးအငွေ့များ လူးလွန်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဝနသည် ငမိုးသောက်တို့ လင်မယားရှေ့သို့ တိုးကာ -

“ကြည့်..ကြည့်လိုက်”

ငှက်ကြီးတောင်စားဦးရွှန်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းပုံစံဆွဲလိုက်၏။ ပြီးတော့ -

“အဲဒါ မင်းရဲ့ဘဝအမှန်ပဲ.. ငါ့ကောင်ရဲ့”

စက်ဝိုင်းတွင် လှုပ်ရှားနေသော ပုံရိပ်များပေါ်လာလေ၏။ ရှေ့တန်းတွင် ငမိုးသောက်တို့ကိုပွဲဝင်နေ၏။ တစ်နေရာမှ ပစ်လိုက်သော လှံချစ်ကြောင့် ငမိုးသောက် အသက်ပါသွား၏။

“ဟင်!..ဒါ..ဒါ”

ငမိုးသောက်ရဲ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွား၏။

“ကေ..”

ဝနက စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ထပ်ဆွဲပြန်၏။ အိုထန်းထန်းကို ကြည့်ပြီး -

“အဲဒါ နှင်ပဲ”

“ဟင်!..”

အိုထန်းထန်း ကလေးမီးဖွားနေ၏။ မီးတွင်းထဲမှာပင် ဆုံးပါးခဲ့ရလေ၏။

“ဟင်!..”

လေ၏။

“ဟင်!..”

“ဒါ..ဒါဆို”

ဝနက ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးကို ဝေပုရမ်းကာ -

“နှင်တို့က .. တစ္ဆေ လင်မယား”

“ဘာ!”

“ရှင်!”

“မ.. မဟုတ်ဘူး..”

“မဟုတ်ရပါဘူး ရှင်..ဟင့်”

ဝနက -

“မင်းတို့လင်မယားက တကယ်သေခဲ့ပြီပါပြီ။ လူ့ဘဝကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝအမှန်ကို မေ့နေကြတာကွ။ အမှန်တော့ မင်းတို့က နာနာဘာဝတစ္ဆေတွေပဲ”

“မ.. မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ”

“မ.. မဟုတ်ရပါဘူး ရှင်”

“သေရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွားရတယ်ကွ။ မနေသင့်တဲ့နေရာမှာနေပြီး ရွာသားတွေကို မြှောက်လှန်သတ်ဖြတ်ကြတယ်လေ။ ကဲ.. မင်းတို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ နေရာကိုသွား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါကတော့ ရက်စက်ရမှာပဲဟ”

အဲ့မှာပဲ -

“ဂီး..”

“ဂါး..”

ငမိုးသောက်တို့လင်မယား မဟုတ်တော့ပါ။ နာနာဘာဝ အသွင်အော်တို့ပြောင်းသွားတာ၊ ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးတွေပေါ့။ အသည်းငယ်တဲ့လူတွေဆိုရင် ခေါက်စက်ရွှေဖို ကွက်တိ။

“အုတ်..အုတ်..အုတ်”

ဝနက ကလေးငယ်ဆီလျှောက်သွား၏။ ရင်မရန်တဲ့အထာဖြင့် -

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိတာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ကလေးကို ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် ရွယ်လိုက်၏။ ကလေးသည် -

“အ..အ..အ..”

ကိုးကန်းအသွင်ပြောင်းကာ ပုံပြောင်းကြီးစား၏။ ငမိုးသောက် -

“ရရီးလားဟ”

ကောက်ကျွေးလိုက်၏။ ကျီးကန်း ရှစ်စိပ်ကွဲသွားလေတော့၏။
တကား။

ပုံဆိုးပန်းဆိုး နာနာဘာဝကြီးနှစ်ကောင်သည် ဝနဆီသို့ လျှောက်
လာလေပြီ။ အမဲဖျက်မယ်ဆိုတဲ့အထာ။ ဝနက အေးရာအေးကြောင်းပေါ်
ဆိုနေ။ ခေါင်းပေါ်မှ တစ္ဆေဦးထုပ်လေးကို လက်မဖြင့်ပင့်ပြကာ -

“အဲသောက်ဆင့်နဲ့ တက်မလာဖို့ ပြောထားတယ်လေ... အဖေဟ”

“ဂီး..”

“ဂီး..”

နာနာဘာဝမောင်နံကလည်း နားကိုမဝင်တာ။ နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်ဖို့ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရ။

“နင်တို့ထက်သမ္ဘာကျတဲ့ ဖိုးသူတော်တစ္ဆေကြီးဆီက ဘတ်တီး
ပြလာတဲ့ ဦးထုပ်ဟ... လုပ်သလိုဖြစ်တယ်”

နာနာဘာဝမောင်နံသည် ဝနဆီသို့ အရှိန်ဖြင့် -

“ဂီး..”

“ဂီး..”

မပြေးလာတာ တိုက်ရိုက်လေတော့၏။

“ဟား... ဟား”

ဝနက အလိုက်သင့်ရှောင်တိမ်းကာ တစ္ဆေဦးထုပ်လေးကို လက်
ဖြင့် ဖတ်ကနဲပုတ်ကာ -

“ငါ့ကို ကြီးအောင်လုပ်ပေး” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟင်!..”

ဝန မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မထင်မှတ်တဲ့နေရာက ကြီးလာတာတို့
ဟုတ်တယ်။ နာခေါင်းက တင်းပုတ်ကြီးလောက် ကြီးသွားတာကို။ ဝန
ကျွတ်စဉ်အထာဖြင့် နာခေါင်းကိုဖိကာ -

“တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြောတာဟဲ့... ဟွန်း”

“ဝန်း”

“ဒီလိုမှပေါ့ဟဲ့”

အိုကေ(စ်)။ ဝနရဲ့ခန္ဓာကိုယ်သည် နာနာဘာဝမောင်နံထက်
နှစ်ဆခန့်ကြီးသွားသည်။ နာနာဘာဝမောင်နံသည် ဝနရဲ့အသက်ကို ရန်ရှာ
ဖို့ ပြေးဝင်လာပြန်၏။

“ဂီး..”

“ဂီး..”

ဝနက ညာခြောင့်လက်သီး ဖြတ်ထိုးချသည်။

“ကဲဟာ..”

“ဂီး..”

“မှတ်ဟ..”

“ဂီး..”

ခူးဖြင့် ရင်ဝကို ဆောင့်တိုက်သည်။ နာနာဘာဝမောင်နံမှာ ဓါ
ထွက်သွား၏။ ဝနက နှစ်ကောင်စလုံးကို လည်ကုတ်မှဆွဲကိုင်ကာ ဆိုင်ပြီး
နိုက်ထည်လိုက်သည်။

“မှတ်ဟဲ့..”

“ဖြောင်း!”

“ဂီး..”

“ဂီး..”

မီးတွေ ပွင့်ကုန်သည်။ မရီမဆဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံ
ကြီးများသည် ပဲ့တင်ရိုက်လို့ နာနာဘာဝမောင်နံမှာ ပျော့ပျော်စွာခေါက်
ပြီး မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ ခြိမ်သက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ -

မီးရိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နာနာဘာဝမောင်နံ မရှိတော့
နီရဲသော မီးလုံးကလေး သုံးလုံးသည် အမှောင်ထုဆီသို့ ပြေးထွက်သွား
သွားလေတော့၏ တကား။

ဝနသည် ခေါင်းမှတစ္ဆေဦးထုပ်ကလေးကို ရွတ်လိုက်သည်။
ဆိုးသောက်နှင့် အိုထန်းထန်းတို့၏အိမ်အိုဟောင်းကြီးသည် လျှို့ဝှက်
နူးကျနေလေပြီတကား။ ဝနသည် တံတားဟိုဘက်ဆီသို့ လှည့်
လိုက်၏။ မီးတုတ်ကိုယ်စီနှင့် ရွာသားများကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။
“ဦးဦး..”

အိုဟားဟားလေးသည် တံတားပေါ်မှ ခြတ်ပြေးလာကာ ဝန်ကို ခြေ
ဝတ်၏။

“ဘာသံတွေလဲ မသိဘူး။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ...
ဦးဦးရယ်”

“အားလုံး အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ... မီးမီးရဲ့”
ဝန်သည် အိုဟားဟားလေးအား ပွေ့ချီကာ ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာ
ခဲ့၏။ တံတားအလယ်ရောက်တော့ -

“ဦးဦး...”
“ပြောကြည့်လိုက်”
“ရန်က...”
“ဘာဖြစ်လဲ”
“ကလေးလေးကို ပွေ့ချီထားတဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်က မီး
တိုမေးတယ်”

“ဘာမေးတာလဲ”
“သန့်ရှင်းက အယ်မှာလဲတဲ့”
“ဟေ... အဲလိုကြီးလား”

လောလောပြီးကနေတော့ လောတကြီးမှာပေါ့။ အင်ထုထားတဲ့
ခြတ်၊ ညှပ်၊ ကပ် အတိတ်ထင်တွေထက် ဂရုစိုက်ရန်မရှိတော့ဘဲ ပိုပြီး ဆန်း
ကြယ်ပါတယ်။ သိပ်မတွေ့ကြပါနဲ့။ ခေါက်သွားနိုင်ပါတယ်။
ဝန်ရဲ့ နာမည်အရင်းခေါက်ခေါက်က ဗညားဝန်ပေါ့။ အတိတ်က အထွေ
ကပါ။ ဝန် ဒလကို ပြန်နေပါတယ်။ ဒလကို ပြန်ရောက်ပါ့မလား။
ဘာပဲပြောပြောပေါ့။ ဒလက ဝန်... ပေါ့။

INTERNATIONAL JOKE

နိုင်ငံတကာမှ

ဝ
အိ
ရ
ဟာ
သ
များ

စိန်ဝင်းမော်

ပေဒင်နှင့် ဘဝ

ပွဲခင်းတွင် လှည့်ပတ်ရင်း
မှ လူတစ်ယောက်သည် ပေဒင်
ဆရာ၏ ရွက်ချပ်အတွင်းသို့ ဝင်
လိုက်၏။

“ရင်ဟာ ကလေးနှစ်
ယောက်ရဲ့အဖေဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ
မြင်ရတယ်” ဟု ပေဒင်ဆရာမက
သူ့ရှေ့ရှိ ဇနီးလုံးကို ကြည့်ရှုလျက်
ပြောသည်။

“ဟာ... ဒါခင်ဗျား ထင်တာကိုးဗျ” ဟု ထိုလူက အထင်သေးသလို
ပြောသည်။ “ကျုပ်က ကလေးသုံးယောက် အဖေဗျ”
“ဟ... အဲဒါက ရှင်ထင်နေတာလေ” ဟု ပေဒင်ဆရာမက ပြန်
ပြောလိုက်၏။

ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စေမယ်

သွေးစုပ်စုတ်ကောင် “ဒရာကုလာ” တစ်ဦးသည် နုလုံးဖောက်ပြန်မှုကြောင့် သေဆုံးကာ နိဗ္ဗာန်သို့သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

နိဗ္ဗာန်သို့၌ ၎င်းအား နောက်ဘဝတွင် ဖြစ်ချင်သည့် အရည်အသွေးသုံးရပ်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ရသည်။

“ဒရာကုလာ” က

အလေးအနက်ထား စဉ်းစားထားဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပထမအချက်အနေဖြင့်

“သူက သွေးစုပ်စုတ်ကောင်တို့ ဖြစ်လိုသည်။

ဒုတိယအချက်အနေ

ဖြင့် -

“လေတွင်ပျံနိုင်ရန် နတ်တောင်ပံများ ရလိုသည်”

နောက်ဆုံးအချက်အတွက် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောသည်။

“အမျိုးသမီးတိုင်းက ကျွန်တော့်ကို လိုလားကြစေချင်ပါတယ်”

ထို ဒရက်ကုလာမှာ ချက်ချင်းပင် -

ပြန်ပြန်ဆိုင်းဆိုင်းဆိုသလို ပုံစံပြောင်းလဲသွားကာ အမျိုးသမီးများ

လစဉ်သုံးပစ္စည်း (ရာသီသွေးထိန်း၊ ဂွမ်းဖတ်) ဖြစ်သွားလေသည်။

အသည်းခွဲမည့် ကေရီ

အထီးကျန် ဓားတစ်ကောင်က ဗေဒင်သွားမေး၏။ ဗေဒင်ဆရာက - “မပူပါနဲ့၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက ရွှင့်အကြောင်းအလုံးစုံကို သိချင်လိမ့်မယ်” ဟု ဟောသည်။

“ဟာ... ကောင်းလိုက်လေ၊ သူ့ကို ဘယ်တော့ တွေ့ရမှာလဲ”

“နောက်နှစ် ဒီဇင်ဘာ ၈ ရက်နေ့မှာ”

သေပြီ... ဆရာ

အိန္ဒိယလူမျိုး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက သူ၏ရင်းနှီးသော တရုတ်ဆိတ်ဆွေအား စောင့်ရှောက်သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ “လီကိုင်ယန်ကီဂွမ်” ဟု လူနာက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

လုပ်ငန်းရှင်က သူ့မိတ်ဆွေတို့ အစွမ်းကုန် ကူညီလို၏။ သို့သော် သူက တရုတ် စကားမတတ်ပေ။ “လီကိုင်ယန် ကီဂွမ်” ဟု လူနာက ထပ်မံပြောကာ အသက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်နှောင်းပိုင်းတွင် လုပ်ငန်းရှင်က ရုန်ဟိုင်းသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့တော့မှ “လီကိုင်ယန်ကီဂွမ်” ဟု ဆော စကားစု၏အဓိပ္ပာယ် ကို သိလာခဲ့သည်။

“ငါ့အောက်စီဂျင်ပိုက်ပေါ်က ဖယ်ပေးစမ်းပါ” တဲ့။

သဒ္ဓါအာရုံ

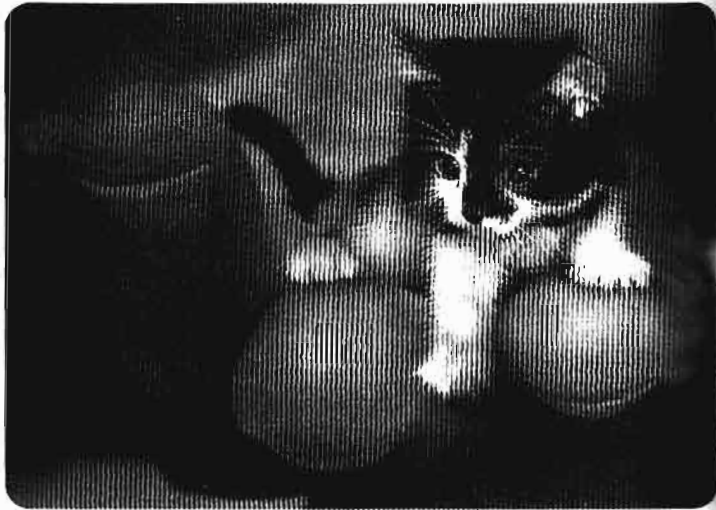
မိသားစုတစ်စုက မြောက်အမေရိကန်လူနီရိုင်းများ နေထိုင်ရာ အရပ်သို့ အလည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လူနီရိုင်းအဘိုးအိုတစ်ဦးက လမ်းအလယ်ကောင်တွင် လဲလျောင်းလျက် နားဖြင့်ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ကပ်ထားသည်။ “ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု အဖေက မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်၊ အသက်သုံးဆယ်နှောင်းပိုင်း၊ ကလေးသုံးယောက်၊ ဟောင်နေတဲ့ ဓမ္မတစ်ကောင်၊ (၂၀၀၃) ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ဖိုဒ်တာ၊ တစ်နာရီတိုလီမီတာ (၇၅) နှုန်းနဲ့ မောင်းနေတယ်” ဟု အဘိုးအိုက စကားစဉ် ပြောသည်။

“ဒါဟာ အံ့ရောပဲ၊ ခင်ဗျားရဲနားကို မမြကြီးနဲ့ကပ်ပြီး နားလောင်ရုံနဲ့ ဒါတွေ အကုန်လုံးကို ပြောပြနိုင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခုပဲ သူတို့ကားက ငါ့ကို တက်ကြို ဘဲသွားခဲ့တာ”

ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ချစ်စရာကြောင်ငယ်လေး

အလွန်ထူးခြားတဲ့ ကြောင်ငယ်လေးတစ်ကောင်ဖြစ်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် သူ့ကို ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ကြောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြ ပါတယ်။ ကြောင်လေးရဲ့အမည်နာမက Mr. Peebles- the world's smallest cat အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြပါတယ်။

အရမ်းကို ထူးခြားတဲ့ကြောင်ငယ်လေးဖြစ်ပါတယ်။ အသက် ငယ်ရွယ်လို့ သူဟာသေးငယ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ (၂)နှစ်သာ အရွယ် ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပုံမှန်မြင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်း သူဟာ သေး သေးငယ်ငယ်လေးဖြစ်နေတာ Mr. Peeblesလေးရဲ့ထူးခြားချက် ဖြစ် ပါတယ်။

သူ့ရဲ့အမြင့်ဟာ (၆.၁)လက်မသာ ရှိပါတယ်။ အရှည်ကတော့ (၁၉.၂)လက်မဖြစ်ပါတယ်။ လက်ရှိမှာ သူဟာ ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ကြောင်လေးအဖြစ် စံချိန်တင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ယခင်က ရှိခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့အသေးငယ်ဆုံး ကြောင်ငယ်များထက် သူက ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်း တာကြောင့် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသူ များပြားကြောင်း သိရပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူဟာ ပြပွဲတွေမှာ ချစ်စရာ အမူအရာ လေးတွေ လုပ်ပြတတ်တာကြောင့် သူ့နာမည်ဟာ လူသိများကျော်ကြား မိတ်ဆက်ပေးထားလေ့ရှိပါတယ်။ သောလုံးလေးတွေအပေါ်မှာ ဆော့ကစားပြခြင်း၊ လက်ချောင်း လေးတွေကြားမှာ လျှောက်သွားခြင်းများကို လုပ်ပြနိုင်တာကြောင့် ပရိသတ် ချားဟာ သူ့ကိုကြည့်ဖို့အတွက် လိုလိုလားလား ရှိကြပါတယ်။

အဖြူနဲ့အနက်ရောစပ်ထားတဲ့ Mr. Peebles လေးဟာ နီရည် တစ်မျိုးတည်းကိုသာ အာဟာရအတွက် သောက်စို့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဓားစွားလာတဲ့အချိန်ကနေ အခုအရွယ်အထိ အရွယ်အစား မပြောင်းလဲ ခြင်းဟာ သူ့မှာရှိတဲ့ ကြီးထွားနှုန်းဆဲလ်များ မဖွံ့ဖြိုးတာကြောင့်လို့ လေ့လာ သူများက ယူဆကြပေမယ့်လည်း သူ့မှာ ပကတိအားဖြင့် အရောင်အသွေး ခိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ ခြေသည်းလက်သည်းတို့ကတော့ ဖွံ့ဖြိုးတာကို တွေ့ရှိတာ ကြောင့် ထူးခြားစွာ သေးငယ်နေတဲ့ကြောင်လေးအဖြစ် သတ်မှတ်ထား ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

Mr. Peebles လေးနဲ့ အတူပြိုင်တွေ့လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ Sand အမည်ရတဲ့ ကြောင်ငယ်လေးရှိပေ မယ့်လည်း Mr. Peebles လေး လောက် ကျော်ကြားခြင်းမရှိပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ Sand ကြောင် လေးရဲ့ အရောင်အသွေးဟာ Mr. Peebles လေးလောက် စွဲမက်စရာ မကောင်းတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ကြောင်တင်ငွေ

စိုးယဉ်ထွန်း

ကြောင်တွေကိုလိုက်ရှာတော့

ပထမမြေပုံဘေးမှာ ကြောင်ကြီး၊

နောက်တော့ ကလေးလေး၊

လူလို လိုက်ရယ်ပြီး

နောက်တော့ ကြောင်လို နောက်တယ်။

ရုပ်ရှာဒေသအလိုက် အမည်သတင်းကြီးသူများ ရှိကြသလို၊ သူများ၏အမည်နာမကိုပြောလိုက်လျှင် အရပ်ဒေသကို သိကြသည်။

“ဗိုလ်တထောင်က လူမိုက်ကွာဆိုလျှင် အဲဒါ ငမိုးပေါ့။ ငမိုးက ဗိုလ်တထောင်ကလေးကွာ၊ အေး... လမ်းမတော်ကကွာ၊ ဟာ ဗိုးတုတ်လေး နေဦးကွာ၊ ဗိုးတုတ်က... ဟာ လမ်းမတော်ကလေး” ဆိုသလိုမျိုးပင် တင်ငွေတို့ ပြောလျှင် ကြောင်အကြောင်း ပါလာသည်။

ကြောင်အကြောင်းပြောလျှင် တင်ငွေပါမှ ပြီးသည်။ ကြောင်နှင့် တင်ငွေက ခွဲခြားလို့မရပါ။ တင်ငွေဆိုသည်က လူတပုယု၊ အသားလတ်စေ မယ့် ဖျက်လုံးပြုပြု၊ မေးရိုးကား၍ ဆံပင်ပါးပါး၊ အလုပ်ကို မောင်မဲနဲ့ လုပ်သည့်ရုပ်မျိုးဟု ဖခင်ကြီး အမြဲပင်ပြောသည်။ ကျန်သော ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နှင့်က အသားအရေ၊ ရုပ်ပုံပုံကားမှအစ အနေအထိုင်၊ အဝတ်အစားပုံတို့သည်လည်း မတူကွဲပြားသည်။

အစားအသောက်တွင် ကြောင်သားကို အသေအလဲကြိုက်သည်။ ယခင်က တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက်အထိ မိခင်ကြီးက တင်ငွေရလာသည့် ကြောင်ကို ဟင်းကြေးအဖြစ် ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ အကြိမ်များ ဆက်၍ တစ်ရက်ခြားနှင့် ရက်ခြား ကြောင်ကရရလာတော့ မိခင်ကြီးက တင်ငွေတို့ ကြောင်ဟင်း ချက်မပေးတော့ပေ။

တင်ငွေကလည်း သူရလာသောကြောင်ကို သူ့ဟာသူ စိတ်ကြိုက် ခင် ချက်တော့သည်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများကတော့ တင်ငွေ က ကြောင်သားဟင်း အချက်ကောင်းသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဟင်းအိုး ထည်း ပြောင်သွားသည်။

“မဟုတ်ကောင် ငမား၊ ဒီည ငါနဲ့ ကြောင်လိုက်လိုက်ခဲ့ပါလား...”

“နို့ဖြင့် ငါလိုက်ပါတယ်၊ တင်ငွေရာ... မအုံးကြည်ကို ဈေးကြိုပေး ခယ်လို့ ပြောထားတယ်ကွ...”

“မဟုတ်ကောင် ငမားရာ၊ မင်း မအုံးကြည်က ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ခြေကြောင်သားဟင်းလောက် မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဒါကတော့ကွာ . .

အကြိုက်ချင်း မတူလို့ပါ”

သူငယ်ချင်းများက

အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားကြ

သည်။ တင်ငွေက အဲဒါကို စိတ်

ဆင်စား။ အလုပ်လုပ်ရသမျှ

အသောက်အစားကလေးနှင့်

ခပ်ပျော်ပျော်ပင်နေပြီး မိဘ

ထွေးရာ၊ ပြီးခဲ့ပေမယ့် သားသမီးထွေးရာက တင်ငွေအတွက် ကွက်ပြီး ချန်ခဲ့

သည်။ ဝါးခနီပွဲရုံတွင် အလုပ်လုပ်သမျှရ သည်တို့က လောက်သည်ဟုပင်

ဆိုပေ။

“ကိုတင်ငွေ... အဖေက ဒုလ္လာရောဂါကို ကြောင်သားက ပျောက်

တယ်လို့ပြောလို့ ဒီတစ်ခါချက်ရင် တစ်ခါစားလောက် ပေးပါတဲ့”

“ဟဲ့... မစုထွေးရဲ့၊ ကြောင်သားက ရင်ကျပ်ပန်းနာ မပျောက်တာ

ဒါဟာ၊ အေးလေ... နင့်အဖေအတွက် တစ်ခါစား၊ ပေးပါမယ်”

အနောက်လမ်းမှ ဦးဘမိုးက နေမကောင်း၍ ကြောင်သားဟင်း

တစ်ခါစားတောင်းမှပဲ တင်ငွေမှာ ကြောင်ဟင်းစား ပြတ်နေသည်။ အလုပ်

လုပ်ရင်းနှင့် ဝါးခနီပွဲရုံသေးတွေမှာလည်း ကြောင်ကိုကြည့်သည်။ တစ်

တောင်မှ မတွေ့၊ ရှိခဲ့သည့်အကောင်များကလည်း သူ့လက်မာမိခဲ့ပြီးဖြစ်

သည်။

www.burmeseclassic.com

ကြောင်အိမ်ထိုင်

ရောင်မပြပဲတော့

ကြောင်တွေက တင်ငွေကိုပြောဟု

သည်စာအိမ်ထိုင် ပြောသည်။

တင်ငွေက ကြောင်မိသည့်နေရာတွင်

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

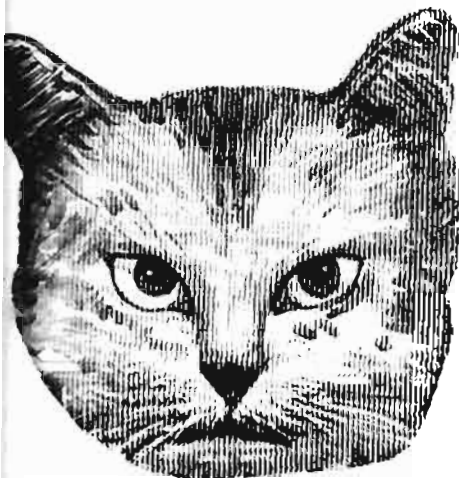
ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လည်း

သည်။

“ဇိုးကျော်ဇေ... နီည
ဝါနဲ့ ဟိုဘက် ရပ်ကွက်ထဲတို့
ကြောင် လိုက် လိုက်ခဲ့ကွားပြီး
တော့ ငါ့ရက်တာလည်း စားမို့”

“ဟ တင်ဇွေရာ . .

ကြောင်လိုက်တာ တောထဲမှာ
လိုက်ရတာပါ ကွား၊ ဝါတို့ရွာထဲ
ကိုထုံတို့၊ ကိုကောက်ပွားတို့
ကြောင်လိုက်ရင် တောထဲသွား
လိုက်ကြတယ်”

“ဟာကွာ . . ရွာက ရွာမှာကွာ၊ ငါက ဒီမှာ . . လိုက်ခဲ့မလား . .
ဟေ့ကောင်”

“အေးကွာ . . လိုက်မယ်”

တင်ဇွေက တစ်ရပ်ကွက်တွင်ကျော်၍ ကြောင်လိုက်လိုသဖြင့်
ဇိုးကျော်ကို အဖော်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ရက်စွာဖြစ်လျှင် အဖော်ပါမတော့
ကောင်း သည်၊ ကြောက်၍ အဖော်ခေါ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

တင်ဇွေတွင် စာဆိုရှိသည်။ ဧညာဉ်ဆိုလျှင် ရှောင်မပြေးပါထူး
ကြောင်တွေရင်၊ တင်ဇွေကိုပြော ဟု သည်စာဆိုပင် ဖြစ်သည်။ တင်ဇွေထဲ
ကြောင်ဖမ်းသည့်နေရာတွင်လည်း လျှင်မြန်ကျွမ်းကျင်လှသည်။

ကြောင် တစ်ကောင်ကို နားရွက်အောက်နားမှာ လက်ညှိုးနှင့်
လက်မညှပ်၍ တိုင် လိုက်ပြီး မြေကြီးနှင့်တစ်ထွာလွတ်ပြီး ပြန်လွတ်ချလိုက်
လျှင် ကြောင်က လုံးဝ မလှုပ်တော့ဘဲ အသက်ကုန်သွားသည်။ ထိုမျှ တွမ်း
ကျင်သည်။

ဇိုးကျော်နှင့် ကြောင်လိုက်သောညက ကြောင်နှစ်ကောင်ရလိုက်
သည်။ ရသောကြောင်နှစ်ကောင်ကို တင်ဇွေကစိတ်ကြိုက်ချက်၍ အဝအမြဲ
စားလေသည်။ လေးရက်လောက် ကြောင်သားနှင့်ပြတ်သွားသဖြင့် အတိုချ
၍ စားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇိုးကျော်က ဟင်းတစ်ခွက်၊ မစုထွေးအဖေတို့

တင်းတစ်ခွက် ပေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . တင်ဇွေ၊ နင် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်တွေမှာ ကြောင်သွားဖမ်း
ဆယ်ဆို၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းခေတ်သန်းက ဝါကို ဈေးထဲမှာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အမေက ဘာလုပ်တာမှတ်လို့ . .”

“ဟဲ့ . . ကြောင်က အိမ်ခွေကြောင်လေ . .”

“ဘယ်သူ့အိမ်ပေါ်ကိုမှ တက်ဖမ်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ အမေရယ် . .”

တင်ဇွေအမေမှာ ဆက်ပြောစရာကောင်းပင် မရှိအောင်ဖြစ်သွား
သည်။ တင်ဇွေက အမေဖြစ်သူကိုပြန်ပြောသမျှကို အမေဖြစ်သူက ကြား
နေရပေမယ့် တင်ဇွေကို ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ တင်ဇွေ
က ဖခင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အိမ်မှထွက်လာသည်။ မိဘများက တင်ဇွေကို
ကြောင်ကိစ္စလုပ်သည်ကို သဘောမကျပေ၊ ရပ်ကွက်လမ်းထိပ် ကင်းတဲ
တွင် ခေရနွေးကြမ်းသောက်နေသော ကင်းသမားများဆီသို့ တင်ဇွေကဝင်
လိုက်သည်။

“လာဗျာ . . ကိုတင်ဇွေ၊ ခေရနွေးကြမ်းသောက်၊ အဲဒီလိုမှန်းသိရင်
ထမင်းချက်စားပါတယ်ဗျာ”

“အေးဗျာ . . ကိုတင်ဇွေ ကြောင်သားနဲ့ တစ်ခါလောက် ညကင်းမှာ
ဆိုချင်ပါတယ်”

“အေးပါဗျာ . . နောက်တစ်ပတ် ကင်းကျရင်ပေါ့”

“စိတ်ချပါ . . ကြောင်သာ ပြပေးဗျာ”

ကင်းတဲတွင် အချိန် အတော်ကြာ
အောင်နေပြီးမှ ရပ်ကွက်လမ်းထဲကို ပတ်၍
တင်ဇွေက အိမ်ကိုပြန်သည်။ နောက်တစ်ပတ်
ကင်းတဲတွင် တင်ဇွေနှင့် ကင်းသမားသုံး
ယောက်၊ ကြောင်တစ်ကောင်ချက်၍ ထမင်း
စားခင် အပြည်အဖြစ် သောက်ရင်းစားရင်း၊
စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

“သဲကုန်းပိုင်းက ကရင်ဇိုးချီတို
တင်းတဲပေါ်က ဆွဲချတာ၊ မနက် မိုးလင်းမှ

သိတယ်တဲ့..”

“အေး . . . အဲဒီနားတလက်ရပ်ပင်နဲ့ကုလားမန်ကျည်းပင်နပ်ပင်က ငါတို့ မပွေးခင်ထဲတစ်ခုတစ်စွာက နားရက်တစ်ဖက်ကိုခပ်ဦးတစ်ဖက်က မြဲအိပ်တယ်လိုပြောတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကုလားမန်ကျည်းပင်နဲ့ လက်ရပ်ပင်နဲ့ နပ်ပင်ကို လက်နဲ့တိုင်ထားတာ။ သူ့အောက်က လမ်းပေါ်ထဲ လျှောက်သွားတဲ့လူက မော့ကြည့်ရတယ်လို ပြောဖူးတယ်။ အဲဒါကို ကရင်ဖိုးရိုက မသိဘူးလား။”

ကင်းသမား၊ ကညွန့်က ချော

ပြသည်။ တင်ငွေက အမြည်းကြောင်သားတစ်တုံးကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး -

“ဟာ.. ဒီကရင်က မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒီကိုရောက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီကုလားမန်ကျည်းပင်နဲ့ လက်ရပ်ပင်မှာ သရဲတစ်စွာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ ကညွန့်..”

“ဦးအုန်းဝေတို့၊ ဦးကြင်တို့ပြောတာကွ..”

သောက်သောက်စားစားနှင့် ပြောနေကြသည်ကို အရက်မသောက် အမြည်းမစားဘဲ ထိုင်နေသည့် ကိုဟန်တင်က -

“ဟာ.. စိုးတင့်ရ၊ ကံမြင့်တာ၊ ကံနိမ့်တာကို မင်းက ဘယ်လို နားလည်လို့လဲ။ ကဲကွာ.. တင်ငွေဆိုရင် ကြောင်တွေဖမ်းပြီး သတ်စားနေတာ။ အဘသိန်းဆိုရင် အဲဒီနားမှာ ဈေးရောင်းနေတာ။ ညရုန်နာရီ၊ တိုးနာရီထိကွာ။ ဘာလို့ အဲဒီသရဲတို့ မတွေ့လဲ။ အဲဒီလောကသားတွေက သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ကြံ့မှ တွေ့ရမြင်ရအောင် ပြကြတာကွ..”

ကိုဟန်တင်၏ အပြောကို ကျန်လူများက ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ သဲကုန်ပိုင်း လက်ရပ်ပင်ရေကန်ပေါ်ပင်မှ လက်ရပ်ပင်နှင့် လမ်း

တစ်ဖက်မှ ကုလားမန်ကျည်းပင်တို့က လူပြောသူပြောများသည်။

ကိုဟန်တင်၏စကားနောက်မှာ ကညွန့်ထပ်ပြောသည်တို့မှာ ထိုကုလားမန်ကျည်းပင်နှင့်လက်ရပ်ပင်ရှိသော ဧရာဝတီလမ်းက ဧရာဝတီလေသဘောကျွန်းကို အလုပ်လုပ်သူတို့ အလုပ်သွား။ အလုပ်ပြန်လမ်းဖြစ်သလို လမ်းအသီးသီးကိုလည်း သွားလာရသည့်လမ်းဆုံဖြစ်ပြီး မြို့ကျက်သရေဆောင်၊ ရွှေစာရံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ရှေ့လမ်းလည်း ဖြစ်သည်။

ရွှေစာရံစေတီတော်ကြီးက ရွေးယခင်က ဒေလမြို့၏မြို့စား၊ သီရိဓမ္မယျကျော်ထင်အနော်ရထာ၏နမက အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးရရှိသည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ဆံတော်ဓာတ်မြတ်ကို ဌာပနာ၍တည်ထားသည့် စေတီတော်ဖြစ်သည်။ ရာဇဝင်သမိုင်းရှိသော မြို့ဒေလတွင် ရှေးဟောင်းစေတီတော်နှင့် မင်းအဆက်ဆက် သမိုင်းကြောင်းများကလည်း ရှိသည်။ ပါးစပ်ရာဇဝင်များတော့ ကျမ်းတစ်ဆောင်၊ ပေတစ်စွဲလောက်မကရှိသည်။

တင်ငွေက စားသောက်ပြီး ကင်းတဲမှာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နံနက်မိုးလင်းမှပြန်ကြမည့် ကင်းသမားများက မိုး၍ ဝါးခနီပွဲရုံကို အလုပ်ဆက်ဆင်းလိုက်သည်။ ညနေပွဲရုံအလုပ်မှအပြန်တွင် ဈေးလမ်းထိပ်မှ အမိန်းမ၏အရက်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ မော့လိုက်သည်။

“ဟ . . . တင်ငွေရ၊ မော့ပြေးလား။ ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ ထိုင်သောက်မှ ပူးမှာပေါ့ကွာ”

“မထိုင် တော့ ဘူး၊ ဈေး၊ ဆဲကုန်းဘက်သွားမလို့ . . . ဟင်းစာလေးများ ရမလားလို့ပါ”

“ဟင် . . . ဟေ့၊ ကွာတွံတေးလမ်း။ သောလုံးကွင်းဘေး၊ ဆဲလာစံ ကျောင်းဘေးကို သွားစမ်းခဲကွာ၊ မင်း လိုချင်တဲ့ဟင်းစားတွေ အများကြီးပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ . . . ကိုငယ်

လေးချောင်း သွားပြီဗျာ”

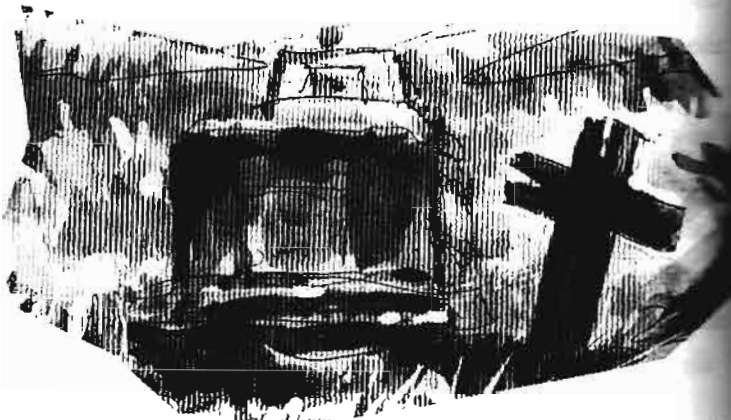
တင်ငွေက အရက်ဆိုင်မှထွက်ပြီး အိမ်ပြန်၍ လက်နပ် ဓာတ်ခွဲ ဖိုန့်တို့၊ ပလိုင်း၊ လေးဂွများကိုယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ အမေဖြစ်သူ၏ ထမင်းစားခေါ်သည်ကိုပင် ပြန်လာမှစားမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဈေးလမ်းမှဖြတ်၍ ပန်းတိမ်တန်းလမ်း၊ သဲကုန်းလမ်းတိမ်ဖြတ်ပြီး တွဲတေးလမ်းကို ရေကန်ကျောင်းရေအတိုင်းလာရာ ဝါးရုံပင်ထဲကို ဝင်ကြသော ကိုမင်းနွယ်အိမ်မှ ကြောင်နှစ်ကောင်၊ တင်ငွေက ကြောင်နှစ်ကောင် ပြေးဝင်သွားသော ဝါးရုံအုပ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

ကန်သစ်ကြီး ရေကန်ဘေးမှဖြတ်၍ ဗိုလ်မျိုးသိမ်းဘုရားလေးတို့ ကွေ့ရောင်ပြီး မြို့မဘေးလုံးကွင်းကို အလယ်မှဖြတ်လိုက်သည်။ မင်္ဂလာကျောင်းဘုန်းကြီးကျောင်းရေကို ရောက်လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်း ထွန်းထားသော လျှပ်စစ်မီး၊ ရေခဲ၊ ရေခဲသီးအရောင်နှင့် တွေ့လိုက်သည်။

ကြောင်သုံးကောင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းရံကိုကျော်၍ ဒလသမီးဘက်ကို ဝင်သွားသည်။ တင်ငွေကလည်း မျက်စိပြတ်မဆဲဘဲ လိုက်သည်။ ကြောင်တစ်ကောင်က ခပ်သေးသေး အမဖြစ်မည်၊ ကျန်နှစ်ကောင်က အထီးကြီးများဖြစ်ပြီး တစ်ကောင်က အတော်ပင် ကြီးမားသည်။ အချိန်နှင့်ဆိုလျှင် နှစ်ပိဿာနီးနီးရုံမည်။

တင်ငွေမက်လုံးက ထိုအကောင်ကြီးကြီးကိုပင် ဖြစ်သည်။ အကြောက်လည်း မင်္ဂလာကျောင်းအနောက်မှပတ်၍ ထွက်လိုက်သည်။ ရေပိတောက်

“ခိုး... ခိုး... ဆည်း”

“ဟာ... ကလေးက”

ကြောင်ကြီး အော်သည်။

ဟင်... ခိုး... ခိုး”

ကြောင် သစ်... ရှိ... ”

ကြီးကိုကျော်လျှင် သမီးထဲအထိရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်လက်ကျန် အုတ်ဂူဟောင်းကြီးနှစ်လုံးက မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ့စိစုမှန်းမသိဘဲ ရေညှိများ၊ အကွဲအအက်များ၊ မြက်ပင်များ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များဖြင့် မရဏဂုဏ်ဝန်ကို ဖော်ကျူးပြနေသည်။

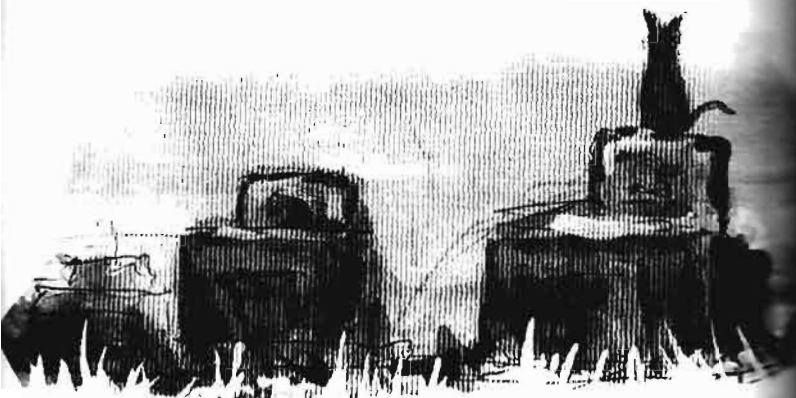
ညဆိုလျှင်ဖြင့် အုတ်ဂူမည်မည်ကြီးနှစ်လုံးက စိတ်ကိုရောက်များစေပြီး၊ ဘေးမှရပ်ဆိုကြီးမှ အမိုးသွပ်ပြားများက သံချက်ကွာ၍ လေအတိုက်တွင် ပြည်လိုက်သံက မကောင်းဆိုးဝါးတို့ ရယ်သံလိုလို၊ ညည်းညူသံလိုလိုနှင့် တူသည်။ မင်္ဂလာကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲမှ ရွေးအုတ်သံက ငါ့ညအမှောင်ကိုအထောက်အကူပြု၍ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဇန်တီးပေးနေသည်။

အုတ်ဂူကြီးများအနားကိုရောက်လာသည့် တင်ငွေက အဖော်မခေါ်လာမိသည်ကို တွေးလိုက်မိသည်။ ကြောင်ကို နှစ်ဖက်ညှပ်လိုက်လျှင် ရလွယ်သည်ကို တွေးလိုက်မိ၍ ဖြစ်သည်။ အဖော်ခေါ်ပြန်တော့လည်း ငမာက အေးဘူး။ သူက ညဘက်မှတစ်နားတွင် ကုန်ထမ်းသူ မိုးကျော်က ကြုံမှခေါ်၍ ရသူ၊ စိုးတင့်နှင့်ကဲမြင့်တို့က သရဲကြောက်တတ်သူများဖြစ်၍ ခေါ်လျှင်လည်း လိုက်မှာမဟုတ်ပေ။

“ဇုတ်... ဇရာတ်... ဇရာတ်...”

“ပလပ်... ကျွတ်... ရဲ့... ဖလပ်”

“ကျွီ... ကျွီ... ရုပ်... ဇရာ...”

အသံပုံပြည့်လိုက်သော သင်္ချိုင်းထဲတွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် က တင်ငွေတစ်ယောက်ထဲ ပြောနေကြား၊ အုတ်ဂူအသစ်သေးသေးလေးများကြားတွင် ကြောင်ကို လိုက်ရှာနေသည်။ ရှယ်ယံ “ရှပ်...ရှပ်” ထိုပြီး ခြေထွက်သွားသည်။ ကြောင်မဟုတ်၍ တင်ငွေမှာ နောက်တွန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ရံထဲကို ဝင်သွားသည်။ အကောင်ရှည်ရှည်တစ်ကောင်ထိုး တွေ့လိုက်ရသည်။ အပင်ပေါ်မှ ဝှက်အုပ်ကလည်း ထပျံသွားသည်။

တင်ငွေက ဘေးမှလှုပ်သွားသဖြင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရိပ်ကြီးတစ်ခုက အုပ်ဝိုင်းလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ရှေ့မှာကလည်း ရှည်ရှည်မျောမျောကြီးက ရပ်နေသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အနည်းငယ်ပင် တုန်သွားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်ပီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ကသစ်ပင်ခြောက်တစ်ပင် ဖြစ်ပြီး အပင်ခြောက်ပေါ်တွင် ကြောင်နှစ်ကောင်က မျက်လုံးဝင်းဝင်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဦး...ညောင် ဝေါင်း...ညောင်...”

ရေကိုကြည့်နေစဉ် နောက်မှအသံဝါဝါကြီးနှင့် ဝှားဝှားအော်လိုက်သော ကြောင်ကြီး၏အသံ၊ မိုန်းတိုကို လက်နှင့်ဆတ်တိုင်းပြီး ဓာတ်ပီးနှင့်လှမ်းထိုးလိုက်ရာ မြေပေါ်တွင် ကလေးလေးတစ်ယောက်၊ လက်နှင့်ခြေထောက်တ ယက်ကန်ယက်ကန်လှုပ်၍ သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“အင်...အ...အ...အ...”

“ဟာ...ဒီ ကလေးလေးက...”

တင်ငွေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တချို့က မွေးပြီးစတင်လေးများလာ၍ ပစ်ထားတတ်ကြသည်။ ဒါလည်း သင်္ချိုင်း၏အဝလောက်မှာပင် နေလယ်၊ နေခင်းပိုင်းများသာ ဖြစ်သည်။ ယခုလို ညအချိန်နှင့် သင်္ချိုင်း၏အလယ်ခြေပေါ်တွင်တော့လာ၍ မပင်နိုင်ကြောင်း သိသည်။ အဖြင့် သည်ကလေးက၊

“ဟင်!..”

“ဦး...ဦး...ညောင်”

“ဟာ...ကလေးက ကြောင်လို အော်တယ်၊ ဟင်!..ဒါဒါ ကြောင်သရဲ...ရဲ...”

တင်ငွေက နှုတ်မှပင် အသံထွက်ပြီး နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

“အင့်...”

“ဟာတော့...အရမ်းပဲ၊ ငါ့ကို နင်းမိပြီ...”

“အဲ...ဘယ်... ဘယ်သူလဲ”

တင်ငွေကပြောရင်းနှင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြေပုံအသစ်တစ်ခု၊ ထိုမြေပုံက ပြီးခဲ့သည့်သုံးရက်လောက်က သင်္ချိုင်းလိုက်သော အညွန့်၏မြေပုံ၊ အညွန့်က ဖိရိုက်စားသူ၊ ဖိဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် ဖိလိပ်ရိုက်ရာ တစ်ဖက်မှပါးဖြင့်ထိုး၍ သေဆုံးသွားရသူ။

“အဟိ...ဟိ...ဟိ...ဟတ်...ဟတ်...ဟ...”

နောက်မှ ကလေးရယ်သံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြေပုံ

ပေါ်မှ ကလေးလေးမရှိတော့ဘဲ ရယ်သံပဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂိုကိုနှင့်...
ဟု ပြောသောအသံမှာလည်း အေးညွန့်၏အသံဖြစ်၍ တင်ငွေမှာ အတော်ထင်
တုန်သွားသည်။ သူ့မျိုးထဲကို အရင်အရင်ကလည်း ချောက်ခူးခဲ့သည်။
သည်တစ်ခါအဖြစ်က တင်ငွေအတွက် အခြေအနေမကောင်းပေ။

“တောက်!... ဂိုကိုများ...”

“အဟိ... အဟပ်... ဟတ်...”

တင်ငွေက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဘေးပတ်လည်ကို မွေ့ရှင်းထိုး
ကြည့်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်မှ မီးနှိုးကို နောက်ကျောမှပလိုင်းထဲကို ထည့်
ပြီး လေးဂွကိုထုတ်ယူကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုလည်း ခါးကြားတွင်ထိုး
လိုက်ပြီး လေးဂွနှင့် သုံးလေးချက်ပစ်လိုက်သည်။

“မှတ်ထား... တင်ငွေတဲ့ကွ...”

“ဇောက်... ပဒေါက်... ဇေါက်... ပဒေါက်... ဇေါက်... ဇေါက်...”

“ညောင်... ဝေါင်... ဇွိုး... ညောင်...”

“အဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား...”

တင်ငွေက လေးဂွနှင့်ရမ်း၍ပစ်လိုက်ခြင်းအတွက် သစ်ပင်ထိန်
ညှိငှက်များက ထပျံသွားသည်။ ကြောင်အော်သံနှင့်ရယ်သံက ပေါ်လာ
သည်။ တင်ငွေမှာ တစ်ချက်တွန့်သွားပြီး နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
လိုက်သည်။

“ကြောင်တင်ငွေ... တင်ငွေကြောင်၊ မင်းဖမ်းရသလောက် ဖမ်း
စမ်း... ဖမ်း...”

လဲကျနေသော တင်ငွေ၏ခေါင်းရင်းမှ မတ်တတ်ရပ်လျက် ပြော
လိုက်သော အသံအက်အက်၊ အောအောနှင့် အပုတ်နံ့က နှာခေါင်းထဲတိုး
ဝင်လာသည်။

“အား!...”

တင်ငွေ၏ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်သံ၊ ပြီးတော့ သူ့မျိုးတစ်စုံ
လုံးက ခြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မှောင်လည်း မှောင်ပြပင် ဖြစ်သည်။

နံနက်အာရံတက်တွင် မင်္ဂလာကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ
ကြေးစည် ခေါက်လိုက်သည်။ ကြေးစည်သံနှင့် ကျောင်းမှစွေးတို့က အ
လိုက်သည်။ ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကိုရင်လေးက စွေးများကို
ခဲနှင့် ပစ်ကြသည်။ စွေးတွေကလည်း အလျက်နှင့် ကျောင်းမြဲစည်းရိုးကို
ကျော်၍ သူ့မျိုးထဲကိုဝင်ပြေးကြသည်။

စွေးများက သူ့မျိုးထဲတွင်အနှံ့ခံ၍ မြေပုံများပေါ်တွင်လျှောက်
သွားနေကြသည်။ မြေပုံပေါ်တွင် ပက်လက်လဲနေသော တင်ငွေကိုမြင်ပြီး
ပတ်ချာလည်ဟောင်ကြသည်။ စွေးတွေက အဆက်မပြတ် ဟောင်ကြလွန်း
၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကိုရင်လေးနှင့်ကျောင်းသားနှစ်ယောက်တို့က ကျောင်း
အနောက်ပေါက်မှထွက်၍ သူ့မျိုးထဲတွင် စွေးဟောင်သောနေရာကို ကြည့်
လိုက်ရာ -

“ဟာ... လူသေ... လူသေကြီး”

“အေး... လူသေက မြေကြီးပေါ်ရောက်နေတယ်”

“ကိုရင်... သွားကြည့်မလား”

“အေး... မိုးလည်း လင်းနေပြီ၊ လာသွားကြမယ်...”

ကိုရင်နှင့်ကျောင်းသားနှစ်ယောက်က ခဲများ၊ ထုတ်များဟိုင်၍
စွေးတွေဝိုင်းနေသောနေရာကို လျှောက်သွားကြသည်။

“ဟာ... ဒါ... ကြောင်တင်ငွေဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ...”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ တို့ကျောင်းက ကြောင်ကိုဖမ်းလို့ ဘုန်းကြီး ခေါ်ရိုက်တဲ့လူပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုရင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး...”

“သွားကွာ... လူကြီးတွေကို သွားပြော”

ကြောင်တင်ငွေတစ်ယောက်၊ ဖိုးကျော်တို့၊ မောတို့ပိုင်း၍ ဧည့်ခေါ်လာသဖြင့် အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသည်။ တင်ငွေအဖေက -

“ဒီကောင် ပြဿနာကောင်၊ သင်္ချိုင်းထဲမှာသေရင် အမေအခြံ ခံရဦးမယ်”

“အေးပါမိတာ... မှုရင်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်မနေဘူး၊ သင်္ချိုင်းထဲ ကြောင်သွားဖမ်းတယ်တဲ့လေ...”

တင်ငွေကို ဘေးလူများက ပိုင်း၍ ဖိ ကြနပ်ကြသဖြင့် သတိရလာသည်။ မျက်လုံးပြူး၍ ဘေးကိုကြည့်လိုက်၊ အပေါ် ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့... တင်ငွေ... တင်ငွေ... သတိရပြီလား။ တင်ငွေ... သတိထား။ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ...”

“အင်း... ရေ... ရေ...”

“ဟဲ့... ရေခပ်စမ်း... ရေတဲ့ ရေ...”

တင်ငွေကို ရေတိုက်လိုက်သည်။ တင်ငွေ ရေခဲသောက်ပြီး၊ ပိုင်းနေသော လူများကိုကြည့်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝတွင်တိုင်နေသောဖခင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးက -

“ဟေ့... တင်ငွေ၊ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းတစ်ယောက် ထဲလား...”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပါ။ ဟဲ့... ကြောင်လိုက်ဖမ်းတာပေါ့”

“မင်းကတော့၊ အဲဒီကြောင်နဲ့ပဲ သေမှာ...”

ဖိုးကျော်နှင့်မောက၊ တင်ငွေအဖေကိုကြည့်ပြီး တင်ငွေဘက်ကို လှည့်၍ -

“အေး... အဲဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“ငါ့အဖြစ်ကကွာ... ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ ကြောင်သုံးကောင်

တွေ့တယ်၊ သူတို့က အော်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲ ဝင် သွားတာနဲ့ ငါလည်း လိုက်ဝင်သွားတာ၊ ကြောင်တွေကိုလိုက်ရှာတော့ ခထမမြေပုံ ဘေးမှာ ကြောင်ကြီး၊ နောက်တော့ ကလေးလေး၊ လူလိုလိုက်ရယ်ပြီး နောက်တော့ ကြောင်လို အော်တယ်၊ ငါလည်း လန့်သွားပြီး အေးညွန့်မြေပုံပေါ် အက်နင်းမိတော့၊ သူ့ကို ငါနင်းတယ်ဆိုပြီး အော်တယ်...”

“ဒါဆိုရင် မင်းကို သရဲတွေ ပိုင်းခြောက်တာပေါ့...”

မောအပြောကို တင်ငွေက ခေါင်းငြိမ်ပြတယ်။ ဘေးလူများကလည်း တင်ငွေကို ကြည့်ကြသည်။ တင်ငွေအမေ မျက်လုံးပြူးပြီး ပြောတာကို နားထောင်နေသည်။

“အေး... ကြောင်တွေက အော်လိုက် အေးညွန့်က ပြောလိုက်၊ ငါလည်း ပစ်လဲကျသွားတာ၊ ကြောင်တွေဆိုတာ အများကြီးပဲ၊ ငါက ရသလောက် ဖမ်းမယ်ပေါ့၊ အဲဒီမှာ အေးညွန့်က ကြောင်တင်ငွေ မင်းဖမ်းချင်သလောက်ဖမ်းလို့ ပြောလိုက်တာ...”

ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်က ငိုရင်ဘတ်ပေါ် ခုန်အတက် အေးညွန့်တလည်း အရပ်ကြီးက ရှည်ထွက်ပြီး ပါးစပ်က အပုပ်ရေတွေနဲ့ ငါ့ကိုခွလိုက်တာ၊ ငါလည်း သတိမရတော့ဘူး ဖြစ်သွားတာ”

တင်ငွေကကားကို နားထောင်ကြပြီး “ဟင်... ဟယ်” နှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မောနှင့်ဖိုးကျော်က တင်ငွေကို -

“ကြောင်မဖမ်းပါနဲ့တော့ တင်ငွေရာ... နောက်ဆိုရင် မင်းလွယ်ဘူး၊ အခုက ဓမ္မမောင်လို့... ကိုရင်နဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေက ကြည့်မိလို့

မင်း ကံကောင်းသွားတာပေါ့..”

တင်ငွေတစ်ယောက် ညနေ နေဝင်လျှင် အိမ်ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုး ပြပြီး အော်ဟစ်၍ လူကြားထဲဝင် စောင်ကိုခေါင်ပြီး ခြုံလိုခြုံ ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း -

“အေးညွန့်၊ ကြောင်... ကြောင်တွေနဲ့ အေး... အေးညွန့်... လုပ် လုပ် ကြပါဦးဗျ..”

တင်ငွေ၏အခြေအနေက မဟန်သဖြင့် အံ့ကြီးရွာမှ ဆေးဆရာ ဦးဇေလှကို သွားပင့်ရသည်။

ညောင်ဆိုလျှင် ရှောင်မပြေးပါဘူး၊ ကြောင်တွေရှင်ပြပါ ဆိုသည့် တင်ငွေမှာ ကြောင်သရဲနှင့် ဓားထိုးခံ၍သေဆုံးသွားသော အေးညွန့်သရဲ၏ က ခြောက်လှန့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ဆရာဦးလှဇေက တင်ငွေ၏ အဖေ၊ အမေများနှင့်လည်း ရင်းနှီး သည့် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တင်ငွေတစ်ယောက် နေကောင်း သွားလျှင် ညောင်လိုအော်သည့် ကြောင်ကိုမြင်လျှင် ရှောင်ပြေးတော့မှာ သေရာသွားသည်။

